

Jan van Helsing



kdo se bojí
Smrti?

Jan van Helsing

kdo se bojí Smrti?

ANCH BOOKS

Obsah

Pár slov na úvod	7
Snad nemáte strach?	8
Bytost v černém se objevuje všude...	17
Proč nevíme o černém muži více?	27
Černý muž existuje...!	33
Setkání s černým mužem	37
Co mi je po smrti!	40
Jenomže jak se spojit se Smrtí nebo-li s černým mužem, když ještě neumírám...?	45
Rozhovor	51
Co dodat na závěr?	313

Pár slov na úvod

Když si přečtete text na zadní straně obálky, možná si pomyslíte: „*Fascinující, něco takového slyším poprvé,*“ nebo „*Helsing psal dosud přece o zcela jiných tématech...zvláštní.*“

Na to vám odpovím: „*Stagnace je smrt, změna je život a já se také stále měním. Každoročně cestuji do jiných zemí a s nadšením tam objevuji nové stránky duchovnosti a znalostí.*“

V minulosti jsem odhaloval pozadí událostí a vnášel jsem světlo do zdánlivě nevysvětlitelných jevů v hraničních oblastech věd. Nasbíral a zveřejnil jsem mnoho zajímavého. Avšak tato kniha je výsledkem nejnapínavější události mého dosavadního života.

Na rozdíl od předchozích publikací je to moje „osobní“ kniha, protože to, o čem v ní píši, jsem zažil. A tento zážitek změnil můj život natolik, že už nemohu zůstat tím Janem van Helsingem, kterým jsem byl dosud. Couvnout není možné...

Zvu vás tedy na novou a neobvyklou cestu. Samozřejmě, pokud chcete, můžete setrvat ve starých způsobech myšlení. Jestliže však máte zájem vydat se společně se mnou do nových oblastí, tak vás srdečně vítám v klubu duchovních dobrodruhů. Pojdme tedy k věci, a já se vás provokativně zeptám:

Snad nemáte strach?

Co byste si pomysleli, kdyby vám babička na sklonku svého života řekla, že u její postele stála Smrt a brzy si po ni přijde? Možná byste se krátce zamysleli a usoudili, že babička je buď senilní, užila příliš mnoho léků a proto má halucinace, nebo se jí v hlavě vynořují jakési pověry.

Co byste si však pomysleli, kdyby babička následující noci opravdu zemřela? *“Hm, koho nebo co to u postele viděla? Opravdu tam někdo byl? A pokud ano, tak kdo?”*

Možná si vzpomenete, že cosi podobného jste už někdy slyšeli a případně se vám vybaví hollywoodské filmy typu „Seznamte se, Joe Black“, nebo „Monty Pythonův smysl života“. Že tato černá bytost, jak ji lidé obvykle vidávají, opravdu existuje, tomu opravdu nevěříte. Je to tak, nebo ano...?

Snad byste takovým výrokům věnovali více pozornosti, kdybyste si na toto téma pohovořili s farářem nebo pracovníkem hospice. Jejich odpovědi jsou totiž překvapivé. Události, o kterých se záhy dočtete, mě přivedly k tomu, že jsem postupoval přesně takto. Pokaždé, když jsem se setkal s někým, kdo pracuje v nemocnici či hospici, zeptal jsem se ho, zda už někdy slyšel umírající hovořit o černé bytosti. A téměř každý z nich o takových případech věděl.

Například Gudrun z Augsburgu, bývalá zdravotní sestra v hospici, mi řekla: *„Jistá pacientka dva dny před smrtí tvrdila, že dům obcházela postava v černém. Jiná zase viděla,*

jak se někdo v černém dívá zvenčí oknem do pokoje. Tato žena zemřela ještě téže noci. Jeden starý pán se mě krátce před smrtí ptal, kdo byl ten černý muž, který stál u jeho postele...“

V červenci 2004 jsem dostal dopis od čtenářky, která mě prosila o názor na následující příhodu:

*„Vážený pane Helsingu,
srdečně Vám děkuji za vydání knihy „Děti nového tisíciletí“, která mi velice pomohla při výchově mé jasnovidné dcery. Ale přece jen mě něco trápí, na co jsem ve Vaší knize nenašla odpověď. Před rokem mi zemřela maminka. Večer před smrtí nám řekla, že u její postele stála postava v černém a podávala jí ruku. Zavolala jsem dceru Sibyllu, abych zjistila, zda něco vidí i ona, ale ta mi odpověděla, že jsou tam jen tři nebo čtyři bytosti v jasném zářivém světle, vznášející se nad postelí. Bylo to asi čtvrt hodinu poté, co mi matka řekla o černé postavě. Mezitím zřejmě zmizela. Moje otázka zní: Kdo je tato bytost? Máme mít z této bytosti strach? Je to snad čert?“*

S přáteli jsem o zážitku mluvila jen opatrně, ale překvapila mě jejich odezva. Moje nejlepší přítelkyně mi vyprávěla o svém strýci. Jedné noci se neklidně převaloval na posteli a něco si mumlal, načež se probudila jeho manželka. Na otázku, co se děje, odpověděl, že u postele stál někdo v černém plášti. Několik hodin po té zemřel...“

Během mých rešerší ke zmíněné knize o jasnovidných dětech jsem mluvil také s jednou zdravotní sestrou v důchodu. Vyprávěla mi o pacientovi, kterého operovali v narkóze a chvíli byl klinicky mrtvý. Později prohlásil, že mezi

lékaři u operačního stolu viděl stát muže v černém. Pacient nicméně přežil.

Poznatků o podobných příhodách jsem nasbíral mnoho. Společné měly to, že krátce před smrtí se objevila postava zahalená do černé mnišské kutny, případně s černým kloboukem na hlavě. Většinou mlčela a často nebylo ani možné rozpoznat její obličej. Někdy stála venku a nahlížela oknem dovnitř, obcházela dům, stála u postele, objevila se ve snu nebo klepala na dveře.

Tak tomu bylo i v naší rodině. Staříčká matka mé první manželky spatřila den před svou smrtí někoho v okně a před dveřmi stál černý muž. U jejího strýce klepal zase v okamžiku smrti někdo na dveře.

Taková vyprávění nejsou ničím novým. Podobné situace zažívají před smrtí lidé téměř ve všech kulturách světa. V



Obr.1: Žnec

některých oblastech říkají této bytosti „kmostr“ nebo „kmotra smrt“, protože patří k životu stejně jako příbuzní. Rodinu si člověk nevybere a nevybere si ani smrt. Na severu Německa se průvodci duší do říše mrtvých říká „přítel Hein“ (*toto jméno pochází pravděpodobně z angličtiny. V Anglii říkali Smrti také „the old Henry“; pozn. překladatelky*). V povídce Brandner Kaspar je to „Boanlkramer“ (*z bavorského nářečí: Boanl=Gebeine=kosti a Krämer=kramář, obchodník s drobným zbožím;*

pozn. překladatelky). Ve spisovné němčině se mu říká rovněž Kostlivec a často je v této podobě zobrazován. Také postava s kosou je personifikací smrti. Středověcí umělci ji zobrazovali jako lidskou, v kutně zahalenou kostru s kloboukem se širokou krempou. Drží kosu, kterou přesekává

duševní šňůru (stříbrnou šňůru) spojující duševní a fyzické tělo. Takto bychom mohli interpretovat i žalm 90,5: „Lidé jsou jako rostoucí tráva. Dopoledne se zelená a kvete, večer se seká a vadne.“

Černou postavu někdy symbolizují i přesýpací hodiny měřící čas života. Smrt přichází k dětské postýlce i k posteli nemocného. Sedí vedle nás na motorce i v autě. Mladé lidi vytrhává náhle a nečekaně ze života a jiní se zase nemožou dočkat, až jim ukončí život. Je evidentní, že před smrtí si nejsme nikdy jisti.

O nevyhnutelnosti smrti svědčí i tato pověst, která není až tak docela smrtelně vážně míněná.

Mezi rádce krále Damašku patřil i mladý muž, kterého si panovník velmi vážil. Jednoho dne, zarmoucen, předstoupil mládenec před vladaře:

„Mám naléhavou prosbu, můj králi, půjč mi svého nejrychlejšího koně! Okamžitě musím odcválat do Bagdádu.“

Král se překvapeně zeptal: „Proč?“

„Když jsem právě procházel zahradou paláce, viděl jsem tam stát Smrt. Hrozila mi. Musím si pospíšet, abych jí utekl.“

Král prosbě vyhověl. Vzápětí se však sám odebral do zahrady, aby se na vlastní oči přesvědčil, zda tam ten hrozný návštěvník ještě je. A hle - Smrt stála na stejném místě.

„Proč si hrozila mému věrnému služebníkovvi? A ještě k tomu v zahradě mého paláce?!“ zeptal se král.

„Nehrozila jsem se mu,“ odpověděla Smrt, „jen jsem ze samého překvapení zvedla ruce a zalomila jimi“.

„To je velice špatná výmluva!“ odvětil král.

„Je to tak!“ ujišťovala ho Smrt. „Nejvyšší mě totiž pověřil, abych se setkala s tvým rádcem dnes večer, daleko odtud, v

Bagdádu. Jen mě překvapilo, že je ještě tady.“¹⁾

Je to legenda nebo pohádka? A kam bychom zařadili slova Františka z Assisi z Písně bratra slunce?

*„Chválen buď, můj Pane, sestrou naší tělesnou smrtí,
které nikdo neunikne,*

běda těm, co zemřou ve smrtelném hříchu.

*Blaženi ti, kteří budou shledáni ve Tvé přesvaté vůli,
neboť jim druhá smrt neublíží.“*

Zvláštní, že?

Všimněme si, jak výstižně zobrazují tuto černou bytost bratři Grimmové v pohádce Kmotříčka Smrt:

Byl jednou jeden chudičkový muž a ten měl dvanáct dětí, a tak musel dnem i nocí pracovat, aby je vůbec uživil. Když přišlo na svět třinácté dítě, zmocnila se ho úzkost, a tak se vydal na cestu, aby prvního, kterého potká, požádal o kmotrovství. A ten první, kterého muž potkal, nebyl nikdo jiný než náš milovaný Pán, který věděl, co má ten chudák na srdci a pravil:

„Dobrý muži, je mi tě líto, vezmu tvé dítě ke křtu a postarám se o něj, aby bylo na tomto světě šťastné.“ Muž se podivil a zeptal se:

„A kdopak ty jsi?“

„Já jsem Bůh.“

„Tak tebe si za kmotra nepřeji,“ odvětil muž: „ty dáváš bohatým, zatímco chudáky necháváš hladovět.“

Tak pravil a od Pána se odvrátil; nevěděl, jak moudře bohatství i chudobu Bůh rozděluje.

Muž šel dál a tu k němu přistoupil ďábel, který se ho ze-

ptal:

„Co hledáš? Vezmi si za kmotra mne, dám tvému dítěti hojnost zlata a všechny radosti světa k tomu.“

Muž řekl: „A kdopak ty jsi?“

„Já jsem ďábel.“

„Tak tebe za kmotra nechci,“ odvětil muž: „ty lidi svádíš a balamutíš a podvádíš je.“

Muž šel dál a tuhle, po cestě kráčela kostlivá Smrt a řekla: „Vezmi si za kmotru mne.“

Muž se zeptal: „A kdopak ty jsi?“

„Já jsem ta, která vše srovná. Říkají mi Smrt!“

Tu muž odvětil: „Ano, ty jsi ta pravá, ty bereš chudé i bohaté bez rozdílu, ty budeš kmotřičkou mého dítěte.“

Smrt odvětila: „Učiním tvé dítě bohatým a věhlasným, neboť tomu, kdo mě má za přítele, nic nechybí.“

Muž řekl: „Příští neděli jsou křtiny, přijď včas.“

A Smrt se opravdu zjevila, jak si přál, a stala se řádnou kmotrou jeho chlapce.

A běžel čas, jak bývá jeho zvykem, neúprosně a bez ustání. Když přišel chlapec do let, jednoho dne přišla kmotra a poručila mu, aby šel s ní. Zavedla ho do lesa, kde mu ukázala nějakou bylinu, která tam rostla, a řekla:

„Nyní dostaneš svůj dárek, kmotřenče. Udělám z tebe věhlasného lékaře. Když tě zavolají k nemocnému, pokaždé se



Obr. 2: Kmotřička Smrt

ti zjevím. Budu-li stát v hlavách nemocného, tak můžeš směle říci, že ho opět uzdravíš, pak mu dej tuto bylinu, aby jí snědl. Ale budu-li stát v nohách nemocného, tak je můj, musíš říci, že tady je všechna pomoc marná. Ale střež se, abys tu bylinu proti mé vůli použil, to by se ti potom špatně vedlo.“

Jak řekla, tak učinila a netrvalo to dlouho a hoch se stal tím nejvyhlášenějším lékařem na světě. Stačilo mu, aby na nemocného jenom pohlédl, a už věděl, jak na tom je, zda bude opět zdrav, nebo zda musí zemřít. Přicházeli lidé z dálky i z blízka, aby ho odvedli k nemocným a za léčení mu dávali tolik zlata, že z něj byl brzy boháč.

Jednoho dne onemocněl sám král. Zavolali k němu lékaře, aby zjistil, zda je možné krále uzdravit. Když však k němu přišel, stála u jeho nohou Smrt; pro krále už na světě žádná bylina nerostla.

„Nemohl bys přeci jen jednou smrt obelstít?“ pomyslí si lékař: „Vždyť z toho nic zlého vzejít nemůže, jsi její kmotřenec, protentokrát přivře oko, jen do toho!“

Tak popadnul nemocného a položil ho obráceně a Smrt mu stála v hlavách. Potom dal králi léčivou bylinu a ten se vzpamatoval a byl opět úplně zdrav. Ale Smrt lékaři pohrozila prstem a řekla:

„Ty jsi mne obelhal! Tentokrát ti to ještě prominu, protože jsi můj kmotřenec, ale pokusíš-li se o to znovu, půjde ti o krk, já sama tě odvedu z tohoto světa.“

Brzy nato upadla do těžké nemoci králova dcera. Byla jeho jediným dítětem, a tak král nařikal dnem i nocí, až mu z toho oči osleply a nechal vyhlásit, že ten, kdo ji zachrání před smrtí, stane se jejím mužem a zdědí trůn. Když přišel k posteli nemocné princezny zázračný lékař, spatřil Smrt, jak sto-

jí v jejích nohách. Měl sice na paměti kmotřiččino varování, zaslepila jej však princeznina veliká krása a vidina štěstí, že by se mohl stát jejím manželem, a tak ani neviděl, jak po něm Smrt hodila hněvivým pohledem a zahrozila mu kostlivou pěstí. Zvedl nemocnou princeznu a položil ji tak, že hlava ležela tam, kde prve měla nohy. Potom ji podal bylinu a ona se opět probírala k životu.

Smrt, zlostí celá bez sebe, že byla už podruhé obelhána o své vlastnictví, připochoďovala k lékaři a řekla:

„Teď je s tebou konec! Přišla řada na tebe!“ Popadla lékaře ledovou rukou tak pevně, že se nemohl bránit, a vedla ho do podsvětí.

Tam viděl hořet tisíce a tisíce svíce v nedozírných řadách, některé velké, jiné poloviční, jiné úplně malé. Každou chvíli jich několik zhaslo a na jejich místě se rozhořely jiné, takže ty plamínky se objevovaly neustále znovu a znovu.

„Vidíš,“ řekla Smrt: „to jsou světýlka života všech lidí. Ty velké patří dětem, ty poloviční rodičům v nejlepších letech a ty malinké dědům a bábám. Ale i děti či mladí lidé mívají často malá světýlka.“

„Ukaž mi moje.“ řekl lékař a myslel si, že musí být ještě dost velké. Smrt ukázala na jedno malé světýlko, které vypadalo, že každou chvíli zhasne, a řekla:

„Podívej, to je ono!“

„Ach, milá kmotřičko,“ zvolal vyděšený lékař: „Zapal mi nové, udělej to pro mne, abych se mohl stát králem a manželem krásné princezny.“

„To nemohu,“ odvětila Smrt: „Nejdříve musí jedno zhasnout, než se zapálí nové.“

„Tak to staré posad' na nové, aby začalo hořet, až tohle bude u konce.“

Smrt se tvářila, jako by jeho přání přece jen chtěla vyplnit, ale protože měla ve skutečnosti v úmyslu ho jenom obelstít, tak se natáhla tak nešikovně, že se světýlko skácelo a zhaslo. Lékař v tu chvíli klesnul k zemi a byl v rukou Smrti. ²⁾

Ano, je to pohádka, ale nemá snad každá pohádka i pravdivé jádro?

Hovoří se zde o bytosti, kterou vídává a v budoucnu bude vídat (!) nespočetně mnoho lidí na celém světě, o reálné bytosti, která má tvar a tělo. Když jde o smrt, obvykle se tím myslí hlavně umírání samotné, nikoli však osoba či bytost, která si přichází pro umírající a dokonce někdy přitom i klepe na dveře ...

Původ jména *Kmotřička Smrt* není zcela jasný. Ve Velké knize vídeňských pověstí (*Das große Wiener Sagenbuch*) od Maxe Stebicha se můžeme dočíst, že tento pojem má původ v jisté vídeňské legendě, podle níž se Smrt jednou smilovala nad chudým tkalcem Urssenbeckem, který nemohl pro své dítě najít kmotra. Smrt se této úlohy zhostila a ke křtu darovala chlapci schopnost, díky které se z něj stal slavný lékař. Bydlel ve Vídni v prvním okruhu v uličce s názvem *Schönlaterngasse* a jeho dům Vídeňáci dodnes nazývají „mrtvý dům“. ³⁾

A tak můžeme konstatovat, že...

Bytost v černém se objevuje všude...

Vyprávění o tom, jak se zjevuje těsně před smrtí, známe i ze starých kultur:

U Řeků zosobňoval smrt Thanatos, který zemřelé odnášel do Hádovy říše. Často byl také zaměňován s Charónem, který v podsvětí převáží duše přes řeku Acherón. Charón je zobrazován jako sešlý a zlý starý muž, avšak překypující životem. Slouží v Hádově říši a je synem Erebia a Nysy. Za práci jej odměňují obolusem, mincí, kterou vkládali mrtvým do úst. V jiných vyobrazeních, také z římských dob, kladli mrtvému mince na oči. Lidé věřili, že ten, kdo nebyl řádně pohřben, bloudí po březích Acherónu a ten, kdo neodevzdal obolus, musí čekat, dokud se Charón nenechá obměkčit, aby ho převezl. ⁴⁾

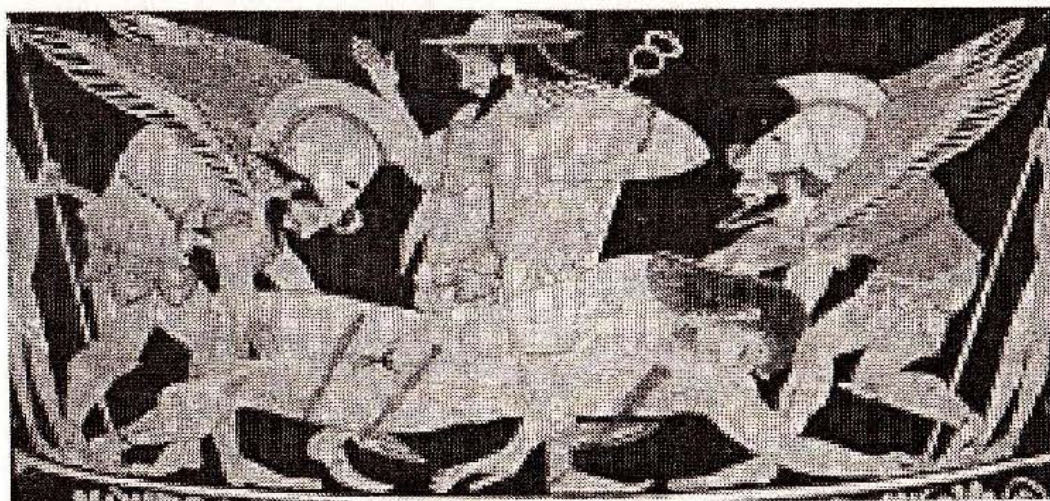


Obr. 3: Charón, převozník do podsvětí

V řecké mytologii se objevují i další bytosti se stejným úkolem. Například Hermés, který bývá někdy označován jako posel smrti. Je vyslancem bohů, nočním průvodcem na cestách, ochráncem poustevníků a doprovází mrtvé do podsvětí. Proto se mu říká také Psychopompos, průvodce duší. Úlohu posla splňuje na výbornou, neboť se pohybuje rychle a svižně a plní příkazy rychlostí větru. Jeho atributy jsou klobouk (petasos), okřídlené sandály a hůl. Je rovněž dobrým pastýřem, zná cestu podsvětím a je zastoupen u posmrtného soudu. Země mrtvých je pojmenována podle jejího vládce

Háda. V pozdějších dobách bylo zvykem označovat výrazem Hádés samotné, lidem nedostupné, podsvětí. Spolu se svou manželkou, neúprosnou Persephonou, hlídá Hádés duše. Bývá zobrazován s žezlem a klíčem v ruce spolu s helmou, kterou, když si nasadí, stane se neviditelným.

Skutečným zosobněním smrti je však již zmíněný Thanatos. Podle mytologie je to anděl smrti. Hésiodos píše, že Thanatos přebývá tam, kde se setkávají den a noc a kde Atlas podpírá nebesa. Tam, kam nikdy nepronikne paprsek Héliův, přebývá i spánek, Hypnos. Ale zatímco tento přes moře a souš podniká cesty k lidem v přátelství a míru, má Thanatos „*železné srdce a je nelítostný*“. Když se jednou někoho zmocní, tak jej už nepustí a je nepřitelem dokonce i nesmrtelných bohů. Je vídáván jako černý, okřídlený génius s temným pohledem, který umírajícím uřezává pramen vlasů. Později se Thanatos objevuje jako syn Gái a Tartara, jako spící, většinou krásný a okřídlený mládenec nebo chlapec, ne-



Obr. 4: Hypnos, Hermés a Thanatos s tělem Sarpedona

soucí hořící nebo vyhaslou pochodeň.

Kdysi dávno se Thanatos stal obětí úskočného stavitele Korintu Sisyphose, který ho spoutal. Avšak vysvobodil ho Ares, bůh války. Podle pověsti v dobách, kdy byl v poutech,

nikdo neumíral.

Podobnou pohádku, neboli mýtus, má také finský národ skoltských Laponců. Je o Pánu života a smrti. Skoltští Laponci žijí severozápadně od velkého jezera Inari, asi 400 kilometrů na sever od polárního kruhu, a počtem obyvatel jsou asi nejmenším národem na Zemi. Předpokládá se, že přišli z Tibetu a že byli prvními obyvateli Skandinávie. Jediné zprávy o nich zanechal Robert Crottet. Byl první, komu se v roce 1937 podařilo získat jejich důvěru a zapsat jejich pohádky a pověsti. Robert Crottet píše, že skoltští Laponci mají výrazné mediální a telepatické schopnosti.

Můj přítel Stefan Erdmann, mladý autor, který se také zabývá tématy hraničních vědních oblastí, navštívil skoltské Laponce a výroky Crotteta potvrdil.

Tito vzrůstem velmi malí lidé s neobvykle jasnýma a zářivýma očima tak poprvé do svých znalostí zasvětili někoho, kdo nepatří k jejich národu. Dříve cizincům říkali: „*Nemáme žádné pohádky. Náš mozek je menší než bobule lesního plodu v tundře.* „

O to překvapivější je, že si navzdory jednoznačnému názoru o velikosti svých mozků si zapamatovali tuto pověst:

Bylo to dávno, velmi dávno. Tehdy vypadalo všechno jinak než dnes. Ale Země už byla kulatá, svítlo slunce a zářily i hvězdy a Měsíc. Byli tady i lidé, rodili se a umírali. No přesto bylo všechno jiné, a to proto, že po Zemi chodil mládenec, jehož všichni museli poslouchat. Dokonce i králové. Mladý pán totiž nestrpěl protest. Jeho hrdost se vyrovnala jeho kráse a jeho oči se třpytily jako démanty a byly i stejně tvrdé. Mluvil jen málo a také jeho slova se podobala démantům. Na-

vstívil každého člověka, každý se s ním musel setkat alespoň dvakrát.

Země byla velkou koulí tak jako dnes, ale mladík jakoby neznal vzdálenosti. Nikdo nevěděl, jak je překonává. A nikdo se ani neptal, jak je možné, že navštěvuje tisíce lidí na tisících různých místech zároveň. Vstupoval do příbytků novomanželů a oznamoval jim:

„Brzy se vám narodí dítě. Budte připraveni a přichystejte kolébku. Až nadejde čas, přinesu duši.“

Nikdo se nedivil, že neviděli, kdy duši přinesl, protože duši nelze vidět. A přicházel i do domů starých a oznamoval jim:

„Brzy zemřete. Budte připraveni a přichystejte si truhlu. Až nastane čas, vyzvednu vaše duše.“

Nikdo neviděl, jak duše vyzvedl, protože duši nelze vidět.

Lidé ho nazývali Pánem života a smrti. Byl mladý a krásný a choval se, jako kdyby Země patřila jen jemu. Přicházel vždy sám. Někteří lidé však říkali, že ho někdy v dálce následovala jiná postava podobná stínu. Nikdo se ho však neodvážil oslovit, protože byl tak hrdý, že se zdálo, jakoby naslouchal jen svým vlastním slovům. A co by lidé vlastně mohli říci Pánovi nad životem a smrtí?

A přece se jednoho dne přihodilo něco, co změnilo svět a udělalo jej takovým, jakým je dodnes. Daleko na severu žil jistý Laponec. Byl tak moudrý, že k němu pro radu přicházeli dokonce i králové z dalekých zemí. Sám však byl chudý a žil o samotě v dřevěnici na okraji tundry. Říká se, že onemocněl a očekával mládencovu návštěvu, protože si myslel, že už brzy musí umřít.

Jednoho dne klepal někdo na dveře. Laponec otevřel a přede dveřmi stála ona postava podobná stínu, která občas s velkým odstupem doprovázela Pána života a smrti.

„Zítřka tě navštíví mladý pán,“ řekl stín a uklonil se. „Krátko nato přijde svět o nejmoudřejší duši. Králové se pak budou muset řídit podle vlastních rozhodnutí a to přinese málo radosti jejich poddaným.“

„Jsem velmi starý,“ řekl Laponec, „a smrti se nevyhnu.“

„Vyhneš,“ odvětil stín a usmál se. Byl to hrůzostrašný úsměv, jeho zuby byly hrozivější než tesáky hladového vlka.

„Myslím, že vím, kdo jsi,“ řekl Laponec, „ačkoliv jsem tě ještě nikdy předtím neviděl. Myslím, že vím, jak se jmenuješ. Před tvým jménem se klanějí jenom zlí lidé.“

„Jak se jmenuji, je pro tebe bezvýznamné. Mnohem důležitější je to, co pro tebe mohu udělat.“

„A co pro mě můžeš udělat?“

„Už jsem ti řekl: Mohu tě navždy osvobodit od smrti.“

Laponec miloval život a tak se na chvíli zamyslel. To povzbudilo stín. Popošel k starci a spiklenecky mu cosi zašeptal do ucha.

„A teď,“ pokračoval hlasitěji, „ti pomohu zhotovit rakev. Musíme si pospíšet, aby byla hotová, když tě mladý pán zítřka navštíví. Souhlasíš?“

„Ano,“ odvětil váhavě Laponec, „obávám se však, že mé svědomí nebude souhlasit.“

„Není ti třeba svědomí, když jsi nesmrtelný,“ namítl stín. „Ani já ho nepotřebuji,“ dodal a jeho ostré zuby se zablýštlily, „protože už tisíce let vlastním věčný život.“

Na druhý den zrána bylo slyšet zaklepaní na dveře a do

místnosti vstoupil krásný mládenec. Před Laponcem se neuklonil, podíval se mu přímo do očí a řekl:

„Za dva týdny přijdu a oddělím tvou duši od těla. Připrav se a nachystej rakev.“

Muž odvětil s úsměvem: „Rakev je již připravena.“

Pán života a smrti se velice podivil. Ještě nikdy k němu nikdo z lidí nepromluvil, ani se na něj neusmál, když jim přišel oznámit jejich smrt. Ale o slavném Laponci věděl i on. Protože se pověst o jeho moudrosti rozšířila široko daleko, mládenec, jehož mládí bylo jen zdánlivé, neboť jeho roky nikdo nespočítá, se snížil k rozhovoru.

„Zdá se, že ze smrti nemáš strach,“ řekl.

„Proč bych měl mít strach ze smrti?“ odvětil stařec. „Dost jsem si toho už prožil. Moje duše touží poznat nové kraje. Dovol, abych ti ukázal mou truhlu. Mně se moc líbí, ale zajímá mě, jestli se bude líbit i tobě.“

„Ten stařec je opravdu ješitný,“ pomyslel si Pán života a smrti, „ale proč bych mu neudělal laskavost.“

„Tak dobře, ukaž!“ řekl.

Stařec přivlekl truhlu a složil ji k nohám ušlechtilého návštěvníka. Mládenec už viděl i mnohem krásnější truhly, ale řekl:

„Zdá se mi docela vhodná.“

„To mě těší, ale byl bych ti vděčný, kdybys mi udělal ještě jednu laskavost. Chtěl bych vědět, zda je i dost pohodlná. Ty jsi asi stejně vysoký jako já. Kdyby sis do ní lehl, mohl bys mi říct, zda jsem ji vyrobil na míru.“

Mládenec byl sám ješitný a proto mu ani nebyla cizí nebo nepříjemná ješitnost jiných.

„Proč ne?“ řekl a lehl si do rakve.

Rychle jako blesk přivřel Laponec poklop a zatloukl hřebíky tak hluboko, že by rakev neotevřela žádná síla.

„To jsi udělal dobře,“ zazněl jakýsi hlas a před starcem se objevil stín. „Nyní vyneseme společně truhlu daleko do tundry.“

Pán života a smrti byl příliš hrdý na to, aby křičel a volal o pomoc. A tak mlčel a nechal se pohřbít hluboko v tundře, tam, kde už je jen divá zvěř a draví ptáci.

„Tady ho nikdo nenajde,“ řekl temný společník a s potěšením si mnul ruce. „Rozkmotřil jsem se s Bohem a tak mi přidělil jako domov peklo. Občas přicházím na Zemi, abych získal pro sebe duše a měl společnost. Jenomže až do dnešního dne se mi to nedařilo. Teď už ovšem ani Bůh nebude moci vzít ze Země žádnou duši a ani nebude moci na Zemi žádnou poslat. „

Stařec, usmívajíc se na Měsíc, se vrátil ke své dřevěnici. Ale Měsíc mu úsměv neopětoval. Doma pohlédl do zrcadla a pomyslel si: „Jak asi budu vypadat za tři sta let?“ Přemohl ho strach a pohlo se v něm svědomí.

Uběhlo mnoho času. Na Zemi se nikdo nerodil a nikdo neumíral. A tak svolali v nebi veliké shromáždění. Přišli vysoce postavení páni a ten nejvyšší promluvil:

„Bůh mě pověřil, abych vás všechny svolal, protože je nespokojen s tím, co se děje na Zemi. O ostatní planety si starosti dělat nemusíme. Tam vše běží podle zákona. Rodí se a umírá se tam tak, jak je třeba. Na Zemi je to ale jinak. Nepřichází k nám odtamtud žádná duše. A to proto, že nikde není vidět Pána života a smrti. On, který tak rád ukazoval svou krásu, po Zemi nechodí. Zanedbává svou povinnost. Jakoby úplně zmizel. Proto se musí někdo z nás vydat na tu podiv-

nou kouli, aby našel neposlušného mladého pána a přivedl ho sem.“

A tak byl jeden z nich vyslán na Zem. Jeho jméno nikdo nezná, neboť je obyčejem pánů nebe, že se zahalují tajemstvím. To, co tento vznešený pán na Zemi viděl, bylo velmi smutné. Manželské páry žily v beznaději, protože nepřicházely děti a lidé marně čekali, že je navštíví Pán života. Starci však byli ještě zoufalejší, neboť leželi ochablí a nemocní v postelích. Jejich hlas přestal znít, protože příliš dlouho mluvili. Jejich oči už nic neviděly, protože se dívaly příliš dlouho. Toužili po vysvobození své duše, leč marně čekali na Pána smrti.

Zemi ovládl velký nepořádek a strach, protože strach z nesmrtelnosti byl větší než strach ze smrti.

Konečně vznešený pan našel starého Laponce, o kterém se doslech, že byl poslední, koho mládenec navštívil. Starce sžírala staroba a hřebíky svědomí se do něj zarývaly hlouběji než ty, kterými zatloukl rakev. Svému svědomí se však podvolit nemohl, protože stín byl neustále při něm a kolem něj, aby nikomu neprozradil, kde je zakopaná truhla s krásným mládencem. Když však temný společník spatřil, jak se přibližuje vznešený nebeský posel, strašlivě řvouc, dal se na útěk.

Starý Laponec, jehož hlas byl sotva slyšet, takže jen šeptal, vyprávěl, co se událo a vznešený pan vykročil do tundry. Našel tam truhlu a otevřel ji. Mládenec nic neztratil ze své krásy a zářivými očima se podíval na svého osvoboditele. Nedostalo se mu však oslovení. Vznešený pán jen spočinul rukou na jeho rameni a oba se vznesli k nebesům, kde už na ně čekalo velké shromáždění.

Nejvyšší promluvil: „Pane života a smrti, Bůh mě pověřil, abych ti oznámil, že se máš okamžitě vrátit na Zem a pokračovat.“

čovat v plnění své úlohy tak, jak si to dělal před svým nešťastným pohřbem. Ale od nynějška budeš navštěvovat lidi jen tehdy, když přineseš nebo odneseš duši. Narození a smrt už více sdělovat nesmíš. Proto tě ani nikdo neuvidí, ani neuslyší. To ať je trestem za tvoji hrdost. Nyní jdi a osvobod' staré, kteří na tebe čekají; starého Laponce až nakonec, neboť jednal nesprávně.“

Od té doby je Země taková, jakou je i dnes. Nikdo dopředu neví, kdy se mu narodí dítě a kdy mu bude odebrána jeho duše. Ale dodnes chodí po Zemi Pán života a smrti, a možná tomu tak bude i navěky, nikým neviděný, krásný mladík.,,

I tato pohádka potvrzuje, že představa průvodce duší, který oznamuje lidem smrt a doprovází je do země mrtvých, je velice rozšířená. Egypťané znali Anubise s hlavou šakala nebo psa, v germánských mýtech odnášejí Valkýry padlé bojovnice do Valhally. U Keltů to byl Ogma a křesťané zase mají anděla Michaela nebo obra Christophora a u nebeské brány na ně čeká svatý Petr.

Černý muž, postava s kosou nebo Smrt, nepřicházejí jen vyzvednout duši, ale také varovat.

Dovolte mi uvést několik příkladů.

Můj přítel Adam cestoval po dálnici A8 z Mnichova do Stuttgartu, když spatřil, jak se před ním mihla jakási černá postava, která se vznášela od pravého okraje silnice křížem přes dálniční proudy. Nakonec se zastavila na úrovni středových svodů. Přítel nechtěl věřit vlastním očím a myslel si, že se mu to jenom zdá. Soustředil se však na provoz na silnici a na setkání ve Stuttgartu. Asi o deset minut později v rádiu oznámili, že přesně na místě, kde viděl tuto bytost, se stala těžká dopravní nehoda, že při ní zahynulo několik

lidí a dálnice je uzavřena...

V době, kdy jsem pracoval na této knize, jsem se dozvěděl o jiném případě. Jedné zimní noci cestoval za hustého sněžení jistý architekt mezi dvěma obcemi, když najednou spatřil na kraji cesty velkou postavu v černém plášti s kapucí. Neviděl jí do tváře, ale v porovnání s tělem měla obrovskou hlavu. V ruce držela hůl nebo kosu a nehýbala se.

Dotyčný říkal, že dostal strach a oblil ho studený pot. Projel kolem postavy autem a chtěl se co nejrychleji dostat ke svému cíli. Zanedlouho uviděl, jak se v protisměru řítí sanitka. Nejistil však, zda zjev souvisel se sanitkou. Na druhý den se od známých dozvěděl, že zmizel vesnický farář. Muž se ještě jednou vrátil na místo, kde zahlédl postavu, ale nenalezl tam žádnou lidskou stopu ani nic jiného, co by naznačovalo, že se tam někdo zdržoval.

Nabízí se otázka:

Proč nevíme o černém muži více?

Myslím si, že to souvisí se strachem „moderního“ osvícenstvím ovlivněného člověka ze smrti. Jednak my sami se tímto tématem nechceme zabývat a ani církve nemají zájem podporovat lidi v jejich iniciativě rozšířit si duchovní rozhled. Naše společenská struktura je orientována materialisticky a žije z konzumu. A proto je tematika smrti nejen nevhodná, ale škodí i obchodu. Smrt je něco nepříjemného, raději ji ze života vymažeme...

Z několika rozhovorů se mi však podařilo zjistit, že například v Anglii mají lidé ke smrti uvolněnější postoj. Spiritistická média, osoby s takzvanou druhou tváří s prekognitivní schopností nebo jasnozřivé jedince tam společnost uznává. Média dokážou s mrtvými navázat kontakt a některá vnímají zemřelé už od dětství. Nejzajímavější však je, že média v Anglii spolupracují také s policií, dokonce i se Scotland Yardem nebo oficiální školní medicínou. U nás mají pověst fantastů nebo šarlatánů.

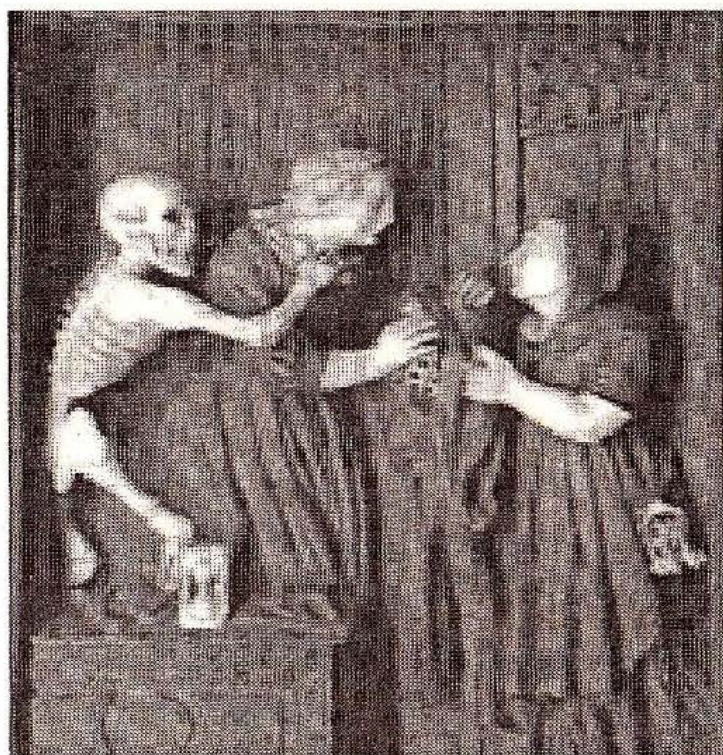
Nuže, toto není zrovna to jediné, co zde v Německu nefunguje správně. Na tomto místě to však ponechme stranou...

Lidé, kterým média umožnila kontakt se zemřelými příbuznými, velmi rychle změnili své představy o tom, co se odehrává po smrti. Zjistili, že obrazy, které nám o druhém světě a takzvaném nebi zprostředkovává především křesťanské a židovské náboženství, ale také islám, jsou naprostým výmyslem, a že tyto představy jsou zavádějící. Všichni zemřelí bez výjimky tvrdí, že už žili vícekrát a že se připra-

vují na novou inkarnaci. Hovoříme zde o reinkarnaci — o znovuvtělení.

V jiných náboženstvích, například buddhismus, to lidé poznali a mají o smrti úplně jinou představu. A podle toho se ke smrti také staví.

Když si všímáme dějin různých kultur a náboženských systémů na Zemi, zjistíme, že v moderních dobách a zejména v západním světě se smrti bojíme více než v minulosti. Je to zcela zjevné, když se podíváme, jak tomu bylo ještě před pár stoletími.



Obr. 5: Smrt je nelítostná...

Z období křesťanské antiky a raného středověku se, podle mých informací, nezachovaly žádné vyobrazení smrti. První se objevují až na přelomu tisíciletí. Umělci středověku prostřednictvím obrazů typu „memento mori“ nabádali lidi, aby se zabývali pomíjivostí svého těla.

Evelyn Lang o tom říká: „-*Memento mori*- (pamatuj, že musíš zemřít) je přípravou na smrt a zároveň vybídnutím k ctnostnému a zbožnému životu, aby byl člověk připraven v každém okamžiku. V roce 1600 byl založen řád s názvem *Bratři smrti*. Ti měli *memento mori* dokonce v programu. Členové řádu se těmito slovy zdravili a tak se neustále konfrontovali s pomíjivostí pozemského života. Coby upomínku nosili černý škapulíř (přehoz; pozn. autora), na kterém

byla zobrazena lebka.

Starost o vlastní smrt, obroda duše a modlitby za zemřelé, byly pro mnoho lidí pobídkou pro vstup do různých náboženských bratrstev. Tyto rády připravovaly lidi na dobrou a blaženou hodinu smrti a svým zemřelým členům po skonání pomáhaly modlitbami, posledním doprovodem, dobrými činy a výročními oslavami. Z Horního Falcka, z Ebermannsdorfu, známe kromě jiných řeholí například i Bratrstvo dobré smrti.

Důležitým prostředkem šíření myšlenky umění umírání (*ars moriendi*) však byly i malby a hlavně grafika. Středověké *-artes moriendi-*, *-artes bene moriendi-*, nebo jednoduše knížečky smrti, byly návody, jak umírat a ukazovaly člověku správnou cestu při rozhodování se mezi dobrem a zlem.,⁶⁾



Obr. 6: Tanec smrti

Smrt byla tedy v životě lidí neustále přítomna a to i díky těmto nejprve pouze písemným a později i obrázkovým návodům. Ty v Evropě vznikaly především v dobách morových epidemií — mezi rokem 1347 a koncem 15. století — jež si vyžádaly nesčetné oběti. Evelyn Lang dále píše: „Za nejstarší zobrazení *-ars moriendi-* považuji suché jehly mistra ES z roku 1450. Série pěti dvojobrázků ukazuje s rostoucí dramatickostí zápas nebe a pekla o duši umírajícího. Cyklus uzavírá jedenáctý motiv znázorňující hodinu smrti, která probíhá v blaženosti. Pět pokušením na smrtelné posteli — pochybnosti ve víře,

zoufání, netrpělivosti v utrpení, pýše a starosti o pomíjivé — stojí naproti povzbuzení k víře, útěcha v zoufalství, napomenutí k trpělivosti a nabádání k pokoře a věčné obrodě. V závěrečném výjevu ďáblové bezmocně couvají od postele umírajícího, zatímco jeho duši odvádějí andělé. Sled těchto jedenácti ilustrací se časem ustálil a objevoval se v této podobě v různých knižních vydáních až do 17. století „⁶⁾

Jiným výrazem pro „memento mori“ pozdního středověku byly takzvané tance smrti, výjevy, které dramatickým způsobem znázorňovaly,



Obr. 7: Smrt si přichází pro korunované...

že smrti se bez ohledu na postavení či jméno nikdo nevyhne. Před ní jsou si všichni rovni — papežové i hříšníci, králové i sedláci.

Zdi kostelů, kaplí nebo křížové chodby chrámů zdobily takzvané tance smrti. Pod zobrazeními jsou někdy umístěny i texty. Ku příkladu v jednom z nich, kde si přichází Smrt po sedláka, můžeme číst: „*Sedláku, pojd' se mnou, patříš pod mou kosu,*“ nebo

jinde: „Peníze a kapitál - nic nepomůže.“

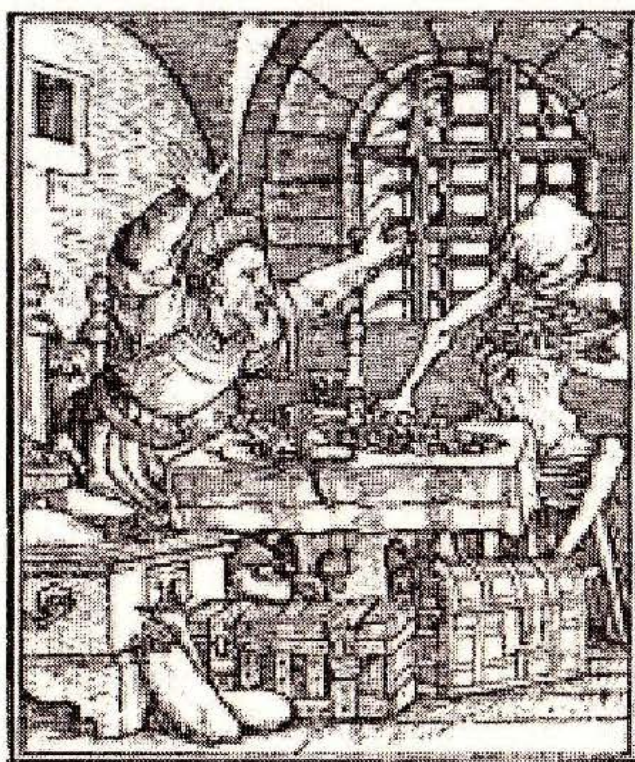
Ze smrti se stal „mors triumphator“, vládce říše mrtvých. Koncem 18. století ustoupil náboženský aspekt do pozadí a vznikaly představy smrti — přítele, kterému snad někdy bylo i těžko plnit si svou povinnost.

V průběhu staletí se zobrazování smrti měnilo. V 18. sto-

letí se myšlenka „memento mori“ transformuje do představy „schodů života“. Nahoru a dolů jdoucí schody znázorňují deset životních období člověka. Proti sobě stojí kolébka a smrtelná postel a mezi nimi etapy: „10 let — dítě, 20 let — mládenec, 30 let — muž, 40 let — rozkvět, 50 let — stagnace, 60 let — začátek stáří, 70 let — stařec, 80 let — bílý, 90 let — dětem pro smích, 100 let — boží milosrdenství,“ a pro stoletého si přichází kostlivec s kosou.

O podobách zobrazování smrti se dále dovídáme: „V raně křesťanském umění se smrt objevuje ještě v dobovém oblečení, v pozdějším středověku jako práchnivějící a od červů rozežraná mrtvola nebo nahá postava zahalená do rubáše.

Vrásčitá pleť a vystupující kosti charakterizují obrazy smrti v 15. a 16. století. Cválající smrt na koni, to jsou jezdci apokalypsy zvěstující války, epidemie, hlad, přírodní katastrofy, konec světa a poslední soud (Zjevení 6, 1-8). Smrt — myslivec má původ v Žalmu 124,7: »Duše naše jako ptáče unikla z osidla lovců; osidlo se protrhlo, unikli jsme.« Kostlivec chytá živé do sítí a pastí a vystřeluje smrtonosné šípy. Smrt má, jak známo, různé tváře.,⁶⁾



Obr. 8: ...bohaté...

Je zjevné, že na rozdíl od dneška byla v minulosti smrt v životě přítomna neustále, ať už v obrazech typu „memento mori“ nebo později i ve výjevech známých pod jménem

„vanitas“, zobrazujících nicotnost, pomíjivost a pýchu. Patřily k tomu artefakty — lebka, zrcadlo, přesýpací hodiny či svíčka.

Patří sem i listy typu „memento mori“. Objevovaly se od konce 17. až do 19. století a byly populární hlavně v Rakousku a jižním Německu. Jsou to leporela s litografiemi nebo suchou jehlou a s verši. Známe je například jedno, na



Obr. 9: ... i mladé...

kterém je elegantní manželský pár. Když se skládačka přeloží, promění se pár na kostlivce. Z paličky a vějíře je lopata a kosa a kostlivci se ocitnou na hřbitově.

Vraťme se ale z malého výletu do historie zpět do přítomnosti, k vyprávění umírajících. Utvrzují nás totiž v tom, že...

Černý muž existuje...!

Jiný dobrý přítel se mi svěřil s touto příhodou:

Rozpadlé manželství a neustálé bolestné útoky mě jednoho dne dohnaly k tomu, že jsem se rozhodl skoncovat se životem.

Odešel jsem z domu, sedl si do auta a projel kus cesty po dálnici. Vybral jsem si jeden z mostů nad autostrádou, z něhož by pád nutně musel skončit smrtí. Zabočil jsem na parkoviště na konci mostu a vyšel z auta. Dole až k okraji mostních pilířů, vedle kontejnerů se solí na posyp, vedl úzký chodník.

Ve směru ode mne dolů byl jen spád ohrazený plotem. V plotě byla otevřena malá dvířka a tak jsem přešel na druhou stranu. Stmívalo se a slabé světlo pološera pohlcovala mrazivá mlha zimního podvečera. Pohlédl jsem na špičky nohou a kousek před ně, opřel se o studený betonový pilíř a přemýšlel. Stál jsem ve výšce asi 70-80 metrů, přesně nevím.

V myslí jsem se loučil, modlil se, myslel na svoje děti a domov a ještě jednou jsem o všem přemýšlel. Po zmrzlé tváři se mi koulely velké slzy a jaksi mě hřály. Dalo by se říci, že zahřívaly můj pohled dolů. Pevně rozhodnut jsem se spojil se Stvořitelem, poděkoval jsem a skočit...

Otevřel jsem oči, abych viděl, jak pokračuje cesta do hloubky, a lekl jsem se. Co se to dělo? Nepadal jsem! Proč? Co mě zadrželo?

Kdybych to nebyl sám zažil, neuvěřil bych. Nahnutý jako při skoku z lyžařského můstku jsem totiž visel ve vzduchu.

Najednou se ozval hlas, který ke mně promluvil: „Nuže dobře, je to tvoje rozhodnutí! Jsem tu, abych tě převzal, a do-

provodil! Ještě jednou a naposledy potvrd', že to opravdu chceš.“

Přede mnou byla Smrt v tmavém plášti. Bytost se vznášela ve vzduchu a usmívala se na mne.

„Zbláznil jsem se?“ Problesklo mi hlavou. „Ta přece ve skutečnosti neexistuje?!...“

Bytost však neodcházela a pokračovala dále: „Právě se rozhoduješ pro něco, co jsi měl v plánu jinak! Seš si opravdu jistý, že je to v tomto okamžiku to správné?,“

„Myslím, že ano“, odvětil jsem.

„Ááách, myslíš! To je dobře, že opět myslíš. Tvá mysl byla totiž v posledních dnech a hodinách vypnuta.“

Najednou jsem pod nohama postrádal zem!

„To je fajn, že si opět zatoužil pocítit pevnou zem. Než se však budeš znovu rozhodovat, zda ano nebo ne, měli bychom si něco vyjasnit. Hodně toho víš o životních souvislostech. Hodně víš o životních zákonech. Víš, že existuje důvod, proč jsi nyní na světě, proč jsi v tomto těle a proč jsi to všechno na sebe vzal. Víš, že je to opodstatněné. A jen proto, že jsi na příčinu zapomněl, si myslíš, že tvůj život ztratil smysl?“

Rád tě tu nahoře pustím, dole měkce odchytím tvou duši a můžeš jít se mnou... Bude to však pokračovat, protože tam se dozvíš o pozadí a rozhodneš se znovu pro to samé. Dětem, rodině, přátelům a zaměstnancům způsobíš bolest a svým vybočením změníš i jejich cesty. A znovu pak začneš s tím, pro co ses tam, ve světle, rozhodl. Jaká je to pak pro tebe změna? Trestáš jen ty, kteří tě milují a potřebují tě v této tělesné schránce. Tak jsi to přece neplánoval!“

Hrdlo se mi sevřelo. No, nesnažil jsem se polykat, ale na-

opak, chtěl jsem ze sebe všechno vyvrhnout. Před očima se mi vyjasnilo.

„Dobře, mohu tě teď pustit? Víš, že máš splnit úkol! Měj to vždy před očima, kdyby ses znovu dostal tak daleko.“

„Tato bytost zná mé nejintimnější myšlenky,“ pomyslel jsem si, „a ani nevypadá hrozivě, ne, působí otcovsky, něžně a dobrosrdečně, ano, přímo jako ochránce!“

V tom okamžiku mi přišla na rozum babička, kterou jsem nadevše miloval a on na to teď narážel. Jako dítěti mi zpívala ukolébavku. Její text jsem však léty zapomněl. V té chvíli mě však napadlo: „...tu nasadí smrt svůj hoblík a všechny shobluje do rovna...“

Byla to tehdy moje ukolébavka, důvěrně jsem ji znal. V melodii bylo něco úžasně měkkého, uklidňujícího, jakási hluboká naděje, ano, přímo jistota, že smrt má v sobě něco otcovského a ochranného. Přesně tak, jak mi to právě ukázal. Napadlo mě přitom, že moje babička byla již od mladého věku nevléčitelně nemocná. Měla na děloze myom, který stále rostl. Ale protože trpěla vysokým krevním tlakem a navíc měla slabé srdce, nechtěli ji operovat. Navzdory extrémním zdravotním problémům však zachránila během války život stovkám zajatců a spolu s dědečkem přitom riskovali svůj vlastní.

To všechno mi přicházelo na mysl a viděl jsem, jakou tíhu babička na sebe vzala. Nikdy se však nevzdávala a já, který jsem nenalezl východisko z bolestných manželských problémů, jsem to udělat chtěl. Styděl jsem se. Tyto myšlenky se mi proháněly hlavou a po tvářích se mi koulely slzy.

„Tak, teď je jasné, že ses rozhodl pokračovat. Jednou se dozvíš příčinu všech svých rozhodnutí a to, co máš na tomto

světě dělat. A bude to pro tebe ještě velice tvrdé, mnohem tvrdší, než bys to teď mohl tušit. Ale zvládneš to.

Zavolej mě, kdykoli se ti zachce, abys měl jasno... a zavolej mě, až nadejde čas změnit rovinu. To ovšem bude až tehdy, když se jednou sám staneš dědečkem!“

Měkce jsem přistál na plošině chodníku, zády k pilíři, a brečel jsem. Všechno mě bolelo. Jak jsem se dostal zpět k autu, nevím. Nepamatuji si ani to, jak jsem přišel domů. Jedno však vím: Této bytosti jsem se nebál. Připadá mi, že ji znám už celé věky. „

Možná si pomyslíte, že můj přítel měl halucinace. Nebyl jsem při tom osobně, ale tohoto člověka znám již téměř deset let a vím, že ani nepije, ani nebere drogy. Byl úspěšným podnikatelem. Před pár lety všechno prodal a odešel do zahraničí.

Všechny tyto příhody poukazují na to, že v různých kulturách, mezi národy různých barev pleti, starým, mladým, chudým i bohatým, se krátce před koncem života zjevuje smrt, které lidé v našem kulturním okruhu říkají Přítel Hein, Kmotra smrt, Svěšený klobouk, Kosíř, Kostlivec atd. A že tato černá postava, průvodce duší, odnáší duše zemřelých do země smrti, ať je to už kdekoliv a cokoliv.

Možná se sami sebe ptáte: Proč se Jan van Helsing zabývá smrtí? Vždyť přece píše zcela jiné knihy!

Přesně tak. A asi by mě ani nebyl býval tento námět zajímal, avšak něco se mi přihodilo.

V srpnu roku 2002 jsem totiž, i když nedobrovolně, sám zažil:

Setkání s černým mužem

Bylo jaro roku 2002 a, jak se mi tehdy zdálo, nastala vhodná doba pro koupi nového sportovního auta. Jak jsem se rozhodl, tak jsem učinil, získal jsem objekt své touhy a velice se z něj těšil.

Přišel podzim a jedné noci se mi zdál zvláštní sen. Byl jsem v rodičovském domě a přede mnou stál muž celý v černém. Měl bledou tvář, byl vysoký, svalnatý a usmíval se na mě. Ukázal mi, jak odnáší na druhý svět různé duše, ale nekomentoval to. První duše byla malá holčička, která postrčila ze schodů jakousi ženu. Duši děvčátka vyzvedl, když někdy později zemřelo. Viděl jsem, jak vyšla vertikálním světelným kruhem — podobným hvězdné bráně v Hollywoodském filmu *Stargate* — a zmizela. Jako další procházela světelným kruhem duše menšího podsaditého pána středního věku. Černý muž mi z jeho minulosti nic neukázal. Zeptal jsem se ho, zda on je Smrt, na což se usmál a přikývl. Na mou otázku, proč přišel pro tohoto muže, který ještě docela dobře vypadal, odvětil: „*Ten dostane generální opravu.*“ Potom se na mne usmál, vzal mě do náruče a srdečně stiskl. Nato se otočil a zmizel.

Probudil jsem se dokonale vzrušený a nadšený. „*Úžasné, pomyslel jsem si, tak tohle je můj nejpůsobivější zážitek. Takovou živou přítomnost, sílu a zároveň důvěrnost spojenou s nesmírnou laskavostí — to jsem ještě nezažil. S touto bytostí si musím rozhodně popovídat víc a zeptat se jí, jak se má, jestli něco cítí, když vyzdvihuje duše a zda už někdy i osobně potkala šéfa...*“

Napadlo mě mnoho fantastických myšlenek s výjimkou

jediné — že tento černý muž, vlastně Smrt, mě možná navštívil z jiného důvodu, než si se mnou jen popovídat.

O tři týdny později jsem se s ním setkal znovu... Vypravili jsme se spolu se synem na několik dní do hor — prostě, jak se říká, pánská jízda.

Vraceli jsme se po vydatné večeři z Berchtesgadenu do našeho hotelu na kopci. Cestou naším sportákem jsme však nezvládli jednu „příliš úzkou“ zatáčku a letěli nejprve do stromu a pak dolů svahem. Zkrátka, bylo to tak-tak, auto bylo úplně rozbité, syn Amadeus a já jsme si odnesli zhmožděniny a odřeniny. Mohlo se to skončit i mnohem hůř.

A najednou jsem si vzpomněl na černého kamaráda z mého snu. Lekl jsem se, když jsem si uvědomil, že mě chtěl zjevně na něco upozornit a naznačit mi, že bych si měl snad v budoucnu osvojit jiný způsob jízdy...

Říkám vám: Od toho dne mi tato bytost nešla z hlavy. Naše setkání bylo sice spojeno s nepříjemnou událostí, bylo to však nejvzrušivější setkání mého života. Jakožto dobrodruhovi mi bylo jasné, že se musím pokusit navázat s ním kontakt, a to pokud možno bez toho, abych překročil bránu na „druhý svět“.

Vzpomněl jsem si přitom na jednu větu z pohádky skoltských Laponců: *„A nikdo se neptal, jak je možné, že navštěvuje tisíce lidí na tisících různých místech současně... Nikdo se ho neodvážil oslovit, protože byl tak hrdý, že se zdálo, jakoby naslouchal jen svým vlastním slovům. A co by lidé vlastně mohli říci Pánovi nad životem a smrtí?“*

Tak reaguje většina lidí.

Ani je nenapadne zeptat se této bytosti, kdo je, nebo jak

se jmenuje. Většina lidí se bojí, má z takových vyprávění hrůzu a proto raději změni téma. Takovému postoji já nerozumím, což je jenom dokladem toho, že lidé jsou různí. Jedni se spokojí s tím, co znají, co jim přetlumočí jejich věroučná kniha na nočním stolku, a nepřijmou nic jiného. A takzvané ateisty nebo materialisty zajímá jen to, co se dá uchopit. Duchovní svět, Boha, Lucifera a anděly považují za výplody mozku. Je to jejich právo. Ale ať pak tváří v tvář smrti nebědují...

Jsou však i lidé, kteří se chtějí duchovně rozvíjet, jsou zvědaví a ochotní něco riskovat – a odvážnému štěstí přeje...

A teď už slyším, jak tluchubové říkají...

Co mi je po smrti!

...protože sotva chce mít s ní někdo něco do činění.

Lidé ji ze svého života vytlačují. Nemocné a postižené odsouvají do léčeben, starce do domovů důchodců.

Také televize se jí vyhýbá. Žijeme v blahobytu a když přijde řeč na smrt, rychle změním téma.

Přesto je všudypřítomná. Každý den kolem nás umírají zvířata a rostliny, ale my s tím nechceme mít nic společného. A tak pro nás zabíjí zvířata řezník a veterinář uspává injekcí našeho starého společníka. Přitom je zajímavé, že když zapneme televizor, neustále jsme bičování vraždami a zabíjením. Zde nám vražda, týkající se jiných, nevadí. Jít však na pohřeb přítele, který se oběsil, sestry, která zemřela při autonehodě, nebo staré matky, to je už něco jiného...

Ačkoli je život neustálé zanikání a vznikání, smrt, tento aspekt života, úplně vymazáváme. Goethe o tom napsal:

*„A dokud toho nepoznáš,
zemři, by ses zrodil
na té tmavé Zemi máš
cizincův jen podíl. „⁷⁾*

Dnes se může člověk nechat dokonce zamrazit, aby ho o pár desítek či stovek let později, kdy snad bude možné omlazovat tělo, znovu rozmrazili. Proč?

Ze strachu před smrtí!

Ale nevyhneme se jí — každopádně většina z nás. (Ve svých knihách jsem psal i o lidech, kteří zastavili nebo oddálili proces stárnutí pomocí meditace, poznatků z oblasti

tajných věd nebo jinými způsoby života a stravování. Týká se to však nanejvýš 0,000001 procenta lidí).

Zde hovoříme o většině a ta se smrti bojí. Jednak proto, že lidé sotva tuší, co je vlastně život a mají nedobry pocit, že nesplnili nebo neplní svoje poslání; a tak se obávají, že nebudou v nebi vítáni. A pak také proto, neboť jim různá světová náboženství, podle mého názoru vědomě nahánějí strach pomocí manipulativního instrumentária.

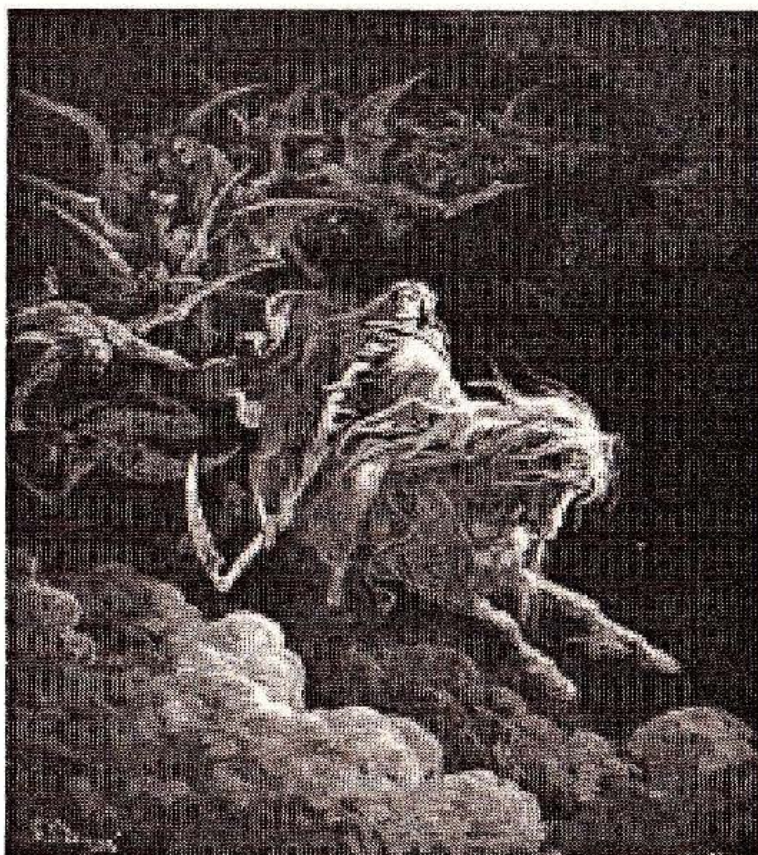
Mým životním heslem bylo a je: Když se nebojím smrti, jsem v životě odvážnější, sebevědomější a koncentrovanější, neboť vím, co smrt je, a co se po dožití fyzického těla se mnou stane.

Faktem však je, že mnozí, pokud jde o duchovní smýšlení, krácejí životem bez orientace. Lidi většinou zajímají materiální hodnoty jako auto, dům nebo jiné vlastnictví. Když se jedná o život jako takový, když se je někdo zeptá, zda jsou šťastní, spokojení, vyrovnaní, bohatí na životní zkušenosti nebo odvážní, řeknou: „*Nuž co, člověk nemůže mít všechno.*“

Ale je tomu jinak! Můžeme mít všechno - spokojenost, štěstí, dobrodružství, rodinu, domov, úspěch i bohatství — a to vše najednou, jen je třeba nechat se životem vést. Mnozí to však nedokážou. Nevědí, jak to je, protože nejednají odvázně a nerozhodují se spontánně tak, jak to od nich život očekává. Namísto toho jsou zakřiknutí, stydliví a patolízalové. Nevědí, jak funguje život, kdo vytvořil jeho zákony a hlavně — proč. Kdyby si ujasnili, kdo je Bůh, jaká je úloha ďábla, a především, proč na každého čeká smrt, možná že by žili jinak.

A proto, právě proto, je tato kniha o něm; o tom, který přichází pro všechny — bohaté, chudé, moudré i hloupé, pro zločince i světce, ilumináty a dělníky světla...

Když jde o smrt, ztichnou a jsou úplně maličtí i ti nejúspěšnější manažeři, supervytrénovaní kulturisti, ratolesti milionářů, žehlicí panáci a vývěsní štíty lepší společnosti.



Obr. 10: Zjevení

Neboť každého to jednou čeká a smrt se bez výjimky natahuje po naší krátké existenci. Někdy i nečekaně.

Připomeňme si ještě jednou, jak se umírá v našem kulturním okruhu. Mnohé rodiny staré lidi odsouvají a ti pak zůstávají sami v domovech důchodců, v hospicích, přičemž právě ty by jim měly umožnit zemřít s péčí hodnou člověka? Jenomže připravují je tam na smrt? Podporují je v tom, aby mohli zpracovat svůj život, aby přešli do jiného světa harmonicky? A jak jsme se již zmínili, největší problém, který mají živí se smrtí, je, že nevědí, kdy a jak vydechnou a co přijde potom.

Prý zde křesťanská církev nabízí jasnou linii — člověk přijde buď do nebe nebo pekla, podle toho, zda vyznává „správnou“ víru, tedy křesťanství, a jestli podle ní i žil. Po-

Prý zde křesťanská církev nabízí jasnou linii — člověk přijde buď do nebe nebo pekla, podle toho, zda vyznává „správnou“ víru, tedy křesťanství, a jestli podle ní i žil. Po-

dobně to vidí fanatické odnože židovského náboženství a islámu.

V asijských náboženstvích, které ze svého učení nevy-
loučily reinkarnaci, je tomu již trochu jinak. Věřící vychází
z toho, že své „špatné“ činy může znovu v dalším životě
vyvážit, nebo že za „dobré“ se mu v něm dostane odměny.
A proto se ani není třeba divit tomu, že z buddhismu nikdy
nevzešla válka, na rozdíl od výše uvedených věrouk.

Proces umírání zahrnuje i poslední pomazání a zpověď a
zde duchovní vykonávají nezaplatitelnou službu, i když po-
měrně omezenou vzhledem k „pohádce“ o nebi a pekle.
Pro umírajícího je velmi důležité vědět, co ho po smrti
čeká, přičemž logickou odpověď nenabízí žádné nábožen-
ství.

Podle mého názoru se člověk může vyvíjet jenom díky
hladu po vědomostech a novátorství v materiální oblasti,
jakož i rozšiřováním vlastního duchovního horizontu a ex-
perimentováním s novými myšlenkovými pochody.

A tak jsem dospěl k jedinému rozumnému závěru: když
se chci opravdu něco dozvědět o smrti a bytosti, která ji
reprezentuje, o černém muži, musím s ním mluvit osobně.
Je třeba s ním nějak navázat kontakt, protože hypotézy his-
toriků a psychologů mě dále nepřivedou.

Mluvil jsem s lidmi, kteří černou bytost viděli, ale ti mi
také nedokázali říci nic konkrétního. Dozvěděl jsem se, co
cítili. Bylo to podobné jako u mne, setkání se dotklo jejich
pocitů. Ale o postavě smrti jako takové nevíme vůbec nic!

A jelikož, jak to vypadá, přede mnou ještě nikoho nenapadlo pozvat černého muže na rozhovor, ujal jsem se této role já.

Teď slyším jak se ptáte:

Jenomže jak se spojit se Smrtí nebo-li s černým mužem, když ještě neumírám...?

Vždyť ho v telefonním seznamu nebo na internetu nenajdu. To ne, ale ve vesmíru existuje zákon nebo princip, starý jako samotné univerzum, který říká: „*Pros a bude ti dáno.*“

Poprosil jsem tedy černého muže, aby mě vyslechl a požádal jsem ho o rozhovor s největším možným respektem před ním a jeho prací. Na základě našeho osobního setkání již existovalo spojení, takříkajíc energetické propojení, a tak bylo jasné, že je jen otázkou času, nebo lépe řečeno mé zralosti, než se rozvine přímá komunikace.

Proto jsem požádal černého muže, aby mne zkontaktoval buď přímo nebo prostřednictvím média. Pro případ, že by spojení muselo zprostředkovat duchovní médium, jsem ho poprosil, aby mě spojil s osobou, která ho dokáže přímo a nezkresleně tlumočit a nemá před ním strach nebo jiné podobné pocity.

Na podzim roku 2004, dva roky po našem prvním kontaktu, se toto téma ke mně znovu vrátilo ve snu.

V té době jsem navštívil několik médií s úmyslem, dozvědět se, nakolik se v jisté záležitosti shodují jejich výpovědi. Šlo o vykopávku, o konkrétní objekt, přičemž mě zajímalo, zda se tento opravdu nachází na předpokládaném místě pod zemí. Podobně jako pacient, který s nálezem vyhledá více lékařů, aby se přesvědčil, zda všichni stanoví tutéž diagnózu, navštívil jsem i já různé jasnovidce, abych zjistil, zda všichni na určeném místě pod zemí vidí tentýž objekt.

Během návštěvy u jednoho z nich, který má také schopnost vidět zemřelé, mě napadlo se zeptat, zda je v mé blízkosti tento černý muž, a mohu-li se s ním spojit. A opravdu to fungovalo.

Jak je to možné a proč byl černý muž právě u mne, to se dozvíte v průběhu následujícího rozhovoru. Teď ještě nechci předbíhat událostem.

Někteří s vás možná nevědí, co je duchovní médium, a jak je možné, že přes takové médium mohou mluvit neviditelné bytosti nebo zemřelí.

Dovolte mi, abych to krátce vysvětlil.

Vezměme si jako příklad píšťalku pro psy. Její vysoké tóny slyší psi, ale lidé za normálních okolností ne. Někteří však dokážou vnímat i tyto zvuky vyšších frekvencí. Kdybyste stáli vedle takového člověka a on by tvrdil, že stále slyší tóny (sousedovu píšťalku), asi byste ho považovali za blázna.

Nebo jiný příklad: Přinesete barvoslepému od narození květ. Určitě se s ním neshodnete na tom, jaké je barvy. Toto však možná není to nejlepší přirovnání. Lépe se to dá pochopit na příkladu takzvaných tetrachromatů, jejichž fyziologická zvláštnost se zatím považuje za anomálii nebo genetickou vadu.

Celé barevné spektrum se skládá ze tří základních barev: červené, modré a zelené a každou z nich vnímáme speciálními čípkami na sítnici oka. Většina lidí, trichromati, vnímá pouze tyto tři barvy a mozek z nich skládá ostatní. Někteří však, a to jsou tetrachromati, mají další čípek, který jim umožňuje rozlišovat barvu mezi červenou a zelenou. Trichromati ji vidí jen jako žlutou.

Ale tetrachromati touto oblastí a pomocí čtvrtého čípku nevidí jen monochronní (= jednobarevnou) žlutou, ale takřikajíc i její odstíny. S těmito, pro ně různými odstíny žluté, dokážou malovat krajinky nebo objekty, přičemž normální člověk vidí na obrázku jen souvislou žlutou plochu. Tetrachromat přitom hledí na obraz namalovaný jiným tetrachromatem a těší se z rozmanitosti, která se otevírá jeho zraku. „Normální“ vidoucí však bude tvrdit, že si vymýšlí, neboť on vidí jen žlutou barvu.

Věděli jste o tom?

Nyní si to porovnejme s jasnovidcem. I on má jiné vjemové spektrum a vidí to, co je pro jiné neviditelné - například duši zemřelého.

V tomto případě nám dává za pravdu dokonce i suchá věda, když dokazuje, že „zemřít“ nelze. Jsme vytvořeni z energie a energie nemůže zemřít, tak jako „nezemře“, nezamrzne kostka ledu, když ji zahřejeme. Přemění se na vodu. Změní jen skupenství, agregátový stav. Stejně je tomu s námi, živými bytostmi. Máme fyzické tělo s jistým frekvenčním vzorem, jistou specifickou frekvencí. Duše naproti tomu vibruje výše, má jinou dobu kmitu.

Zůstaňme však u příkladu s vodou. Fyzické tělo by tedy mohlo být kostkou ledu, duše vodou a pára duchem. Základem je stejná substance, rozdíl je jen v kmitočtu molekul. Jsou lidé, kteří vidí nejen led a vodu, ale i vypařenou vodu. A tak existují i lidé, kteří vnímají duševní těla a umí s nimi komunikovat.

Tolik o médiích. Kdo chce vědět více, například jaký je rozdíl mezi médii pracujícími v polotransu nebo v úplném transu, materializujícími nebo píšícími, jasnovidnými nebo

těmi, které „vidí“ hmatem, umí číst v paměti databáze Země, v tzv. Akašické kronice, tomu doporučuji mou knihu Děti nového tisíciletí — mediální děti mění svět. *(vyšlo zatím jen v němčině; pozn. překl.)*

Někteří lidé tedy vnímají širší spektrum než ostatní. Rozšířené vnímání se dá získat praktikováním meditace nebo jógy. Média, s nimiž tady pracuji, mají schopnost vnímání širšího spektra vrozenou od malička. (Vzpomeňme si na přirovnání s píšťalkou pro psa.)

Díky této schopnosti nebo vlastnosti tito lidé už od dětství vnímali to, co jiní nevidí. Viděli například svého zesnulého dědečka nebo bratra při jejich vlastním pohřbu, jak stáli v jemně materiálním těle spolu s ostatními hosty nad vlastním hrobem, nebo je slyšeli říkat, že se mají dobře, že jsou na druhém světě, mají vedle sebe anděla strážného a odcházejí do světla. Tato média mají i dar jasnovidnosti, dokáží předpovědět budoucí události.

Jelikož vidí anděly strážné i zemřelé během svých návštěv jsem se jich zeptal, zda je kromě mého anděla strážného vedle mne ještě někdo jiný, a všechna média to jednoznačně potvrdila.

Otestoval jsem několik médií a tři z nich se jevila být pro kontakt s touto bytostí nejvhodnější.

Abych si byl jist, že jsem se vydal správnou cestou, položil jsem prostřednictvím všech tří médií stejné otázky a všechny mi co do významu odpověděly stejně. Ujistil jsem se tak, že mám kontakt se „správnou“ bytostí a to byl současně začátek rozhovoru.

Po měsíci práce se ukázalo, že černý muž přes jedno z médií komunikoval nejlépe. Skrze něj jsem mu pak položil 222 otázek. Odpovědi na většinu z nich si můžete přečíst v této knize. Listy s otázkami jsem nedával z rukou a pro jistotu jsem je promíchal, takže médium se na ně nemohlo připravit.

Zpětně mi je jasné, že na přípravu tohoto okamžiku jsem od svého posledního zážitku potřeboval dva roky. Kdybych se býval nechal strhnout vlastním temperamentem, udělal bych interview dvě minuty po mém „nedobrovolném“ setkání s touto bytostí.

Fascinovala mě skutečnost, že hned po prvních sezeních se mnou bytost navázala i přímý kontakt. Odpovědi na mé otázky nedostávám slovně ale prostřednictvím obrazů nebo jejich sledu, které se mi najednou vynoří v hlavě. Takto jsem při každé odpovědi zprostředkované médiem měl a mám možnost kontroly.

Pojďme nyní k dialogu s bytostí, která v průběhu několika měsíců výrazně změnila můj život a podnítila mě k tomu, abych se na dění ve světě díval ze širšího zorného úhlu než dosud.

Následuje:

ROZHOVOR

První setkání se konalo 13. prosince 2004 a rozhovor jsem uvedl slovy:

Před dvěma lety, v roce 2002, jsem se setkal s bytostí, kterou jsem tehdy nazýval Černým mužem. Lidově je známa také jako Muž s kosou nebo Smrt. Od jisté doby mě neustále doprovází. Opakovaně mě navštěvovala ve snech, a proto se s ní nyní pokouším spojit prostřednictvím média.

(Médium, muž, mi vysvětluje, že energie, která vešla se mnou, se manifestuje zdola nahoru, přičemž do něj vstupuje zezadu. Bytost postupuje opatrně a informuje médium, že se formuje zdola nahoru, z životního centra, aby mu zpevnila záda. Kývnutím hlavy mi médium naznačuje, že je připraveno; bytost může přes něj komunikovat a já kladu první otázku.)

Kdo jsi?

Provázím tě a jsem s tebou od kořenů až do konce života. Nejsem však zodpovědný jen za odchod, ale i za příchod. Pomáhám duši vymanit se, uvolnit se z těla, stejně jako jí pomáhám do těla vstoupit.

Nejsem Mužem s kosou, jsem Transformátorem světla, Transformátorem světelnosti. Proměňuji energii. Nepřináším tedy smrt, nepřináším zkázu. Transformuji energii. Jinými slovy - měním agregátový stav toho, k němuž přichá-

zím. Vytahuji z těla životní energii, vybírám z hmoty duši. Odčerpávám energii dechu, životní energii a transformuji ji, proměňuji, aby mohla existovat dále na vyšší úrovni, ve vyšší frekvenci. Je to proměna.

Jsem *Měnič*. Měním noc v den, tmu ve světlo. Jde o přerod. Smrt je přechod, změna frekvence. Také pro vstup do života je potřebná změna frekvence. Za to zodpovídám já.

Jsi jedna bytost nebo jsou vás miliardy?

Jsem souhrnem všeho bytí ...

Jak bych si tě mohl představit lépe? Jsi bytost, která se skládá z mnoho jednotlivých aspektů, zjevujících se kdekoliv na světě současně mnoha lidem, nebo jsi jakési seskupení duší, objevující se umírajícímu v jedné osobě?

Z mého pohledu v tom rozdíl není. Ale z pozemského pohledu ano a proto odpovídám:

Ve fragmentech jsem zodpovědný za mnoho úkonů. Jsem jedna hlavní bytost rozdělená na tolik částí, kolik bytostí se v tělesných schránkách pohybuje na Zemi. Každá duše nese ze mne jednu kapičku. Duše nejen doprovázím, ale mohu je i nést.

Jsem jedna a jsem také množství bytostí, které se mohou pohybovat nezávisle na sobě. Žádný z fragmentů mého bytí nemůže a nechce sledovat vlastní cíle, vlastní vůli. V tom smyslu jsme tedy jednou bytostí. I když se tyto fragmenty permanentně nacházejí na různých místech a pohybují se

vlastní dynamikou, nemohou existovat odděleně. Představ si to jako chobotnici, která má mnoho chapadel, ale pouze jednu centrálu, jednu hlavu. V podstatě je to velice jednoduché, i když pro vás složité, protože vy chápete a pociťujete svou vlastní existenci příliš izolovaně, cítíte se jako izolovaná individua. To, co říkám, je z pohledu existence, která pociťuje sama sebe odděleně, jen těžko pochopitelné. Vlastně, lidská představivost tady selhává. Proto ti radím, abys, pokud můžeš, použil spíše orgány citu a ne fantazii. Něco z toho, co říkám, můžeš pocítit přímo, ale jen těžko si to budeš moci představit. Fantazie člověku jen zřídka dovolí opustit svět izolovaných objektů, který mu zprostředkovávají jeho vlastní smysly.

Jednotlivé aspekty mého bytí jsou sice na různých místech současně, a mají rozličné podoby, nejsou to však samostatné subjekty. Když tedy přijdeš do styku s jedním z nich, setkáš se s bytostí, která se pohybuje takříkajíc samostatně. Může přijít a odejít, nemusí se nikoho ptát, jestli smí. A přece — nepřichází a neodchází proto, aby uspokojila vlastní vůli. Tyto jednotlivé aspekty plní tuto službu, a já, tvořím jednotu.

A protože jsem všude, můžu i kdekoliv odpovědět na volání rezonance. To mě ve vhodné době přivede ke konkrétnímu člověku.

Vysvětlím ti to. Připodobni si to k andělovi strážnému, který patří k člověku a stojí neustále při něm. Tak, jako je při tobě anděl strážný, je s tebou i tato kapka, jeden fragment ze mne. Rozdíl je v tom, že anděl strážný byl předtím člověkem, byl v těle z masa a kostí. Proto na tebe působí osobně a vede tě. Částice mého bytí nikdy nebyla člověkem

a ani nebude, avšak lidi doprovázím stejně jako anděl strážný. Možná bys mě tedy mohl nazvat *Andělem smrti*, který je po celý život zde, koná však v pozadí.

Nutno ale dodat, že označení *Anděl smrti* se mi nelíbí. Milejší je mi jméno *Anděl přeměny*, neboť smrt neexistuje, pouze změna energie.

Můžeš o sobě povědět víc?

Tím, že pomáhám oddělit tělo od duše a ducha, působí skrze mne síla světla.

Spojuji ducha s duší, aby se mohly odpoutat od těla. Z tohoto zorného úhlu jsem pro vás nejenom dělicí silou, která vám pomáhá vyklouznout z tělesného, ale i léčivým aspektem.

Jsem léčivým aspektem v činech, neboť když si mou existenci uvědomujete, jsem pro vás i léčitelem. V přeneseném slova smyslu léčím duši, aby mohla splynout s duchem, odlehčila se a opustila tělo. To je jeden ze zřetelů, na který nesmíš zapomínat.

Nejsem jen odnášející, ale i přinášející síla.

Přicházím z božských drah, z prasíly, a přináším duši obrození. Dříve, než opustí tělesnou schránku, začne se v tělesné, pozemské části uzdravovat a léčit prostřednictvím vlastních skutků. Tuto službu vykonávám v celém Univerzu, protože jsem k tomu předurčený.

Nepřicházím jen na planetu, kde momentálně žiješ. Vykonával jsem tuto práci už v době, kdy jsi ty, Jan, opustil svoji domovskou planetu, aby ses inkarnoval tady, tak jako

mnoho jiných, které dnes nazýváte *dělníky světla*. Přišli jste, abyste pomohli této planetě při vzestupu, zvýšení frekvence, kterou nyní procházíte. A tak jsem vám už silou vlastního bytí připravil cestu, když jsem vám během mnoha inkarnací směrem dolů, k zemskému povrchu, pomáhal snášet hrubou strukturu a nízké frekvence tělesných vibrací.

Nejsem tedy jen *Smrtí* ale i *Léčitelem*. Léčím duši, dokud je na Zemi, a tím pomáhám planetě při vzestupu. Pomáhám jí na vyšší existenční rovinu, na úroveň s vyššími vibracemi, tam, odkud jste kdysi přišli.

Nejenže duši odnáším, také ji léčím - na to se nesmí zapomínat. Léčím ji tak, že ji spojím s duchem a oddělím od těla.

krátká přestávka

Dělá mi radost pobýt s tebou chlapče, s vámi (*s médiem, pozn. autora*). S tebou, Jane, budu udržovat kontakt nezávisle na této knize. Zprostředkuji ti znalosti důležité pro další projekty, nejen knihy, ale i poznání, které není pro každého.

Proč dochází k tomuto kontaktu právě teď?

Dnes si už nevzpomínáš, my dva jsme však uzavřeli smlouvu o spolupráci v tomto životě. Nyní čas dozrál. V průběhu naší konverzace ti o tom řeknu více.

Už delší dobu čekám, že se lidé vašeho kulturního okruhu otevřou, že je moje přítomnost zaujme, že dovolí, abych

se jich dotkl svou přítomností. K tomu je zapotřebí zprostředkovatel a tím jsi teď ty.

Můj soucit s vámi spočívá v čekání. Rád bych vyléčil bolesti, které mohu vyléčit tehdy, když jsou na to lidé připraveni.

Trpěli jste dost, dostatečně jste prozkoumali odloučení a odštěpení, abyste se nyní opět vydali jiným směrem. Nejvíce jste však od sebe oddělili smrt, odchod z fyzické roviny. Můžeš to vidět i tak, že jsem ten, kdo vás přivede zpět k Jednotě. Když však nevíte, co Jednota je, namísto toho, abyste se těšili, tak se bojíte.

Máte ze smrti strach. Proč? Bojíte se i usínání? Ne? Proč se tedy bojíte smrti?

A v tom tkví pro vás lidi jádro problému - nevíte. Zapomněli jste! Plýtváte slovy o smrti a přitom nevíte, co to je smrt. Máte strach a slova vás nedokážou uklidnit. Proto je tak důležité připravit vás. To je esence ze zkušeností bytosti smrti. Jde o můj pokus: připravit vás na to, co nedokážete pochopit, co však můžete pocítit, když mě začnete vnímat, když mě cítíte a neodmítáte.

Člověk, připravený na kontakt se mnou, ví v hloubce svého bytí o cestě k Jednotě a má menší strach. Méně se ho dotýká to, co nazýváte *smrtelným bojem*. Zda tomu mysl porozumí, je bezpředmětné. Jinými slovy to, co konkrétnímu člověku přinese setkání se mnou, se tento člověk dozví, až když opustí fyzické tělo. Předtím může jen tušit, spekulovat, ale nemůže to vědět.

A tak jsem i doručovatelem pozvánky ke smíření a nastolení míru ještě předtím, než nastane přechod do jiné rovi-

ny.

Pro vaši kulturu nadešel čas, aby tento přechod znovu získal smířlivé rysy hodné člověka, a to kvůli vám samým. To, čemu říkáte smrtelný boj, je člověka nehodné. Neumíte si představit, co takový boj za každým zanechá. Jaký chaos, jaké vlny šoku a bolesti vysíláte do duchovního světa. Jemnohmotný svět se nemůže uklidnit, vyléčit, když téměř každý z vás v okamžiku opuštění fyzického těla do něj opětovně vnáší nové vlny šoku. Jestliže se neuzdraví a nebude se vyvíjet nižší jemnohmotný svět, nemůže se ve skutečnosti vyléčit ani ten váš. Váš fyzický svět do sebe nasává chaos těchto nízkovibračních duchovních oblastí, což se zviditelňuje různými způsoby. Tady se nacházejí kořeny většiny vašeho žalu. Jestliže chci tedy ochránit duchovní svět před vlnami, které vysíláte při opuštění svého těla, chráním tím především vás samotné. Kdo se pro dotek se mnou otevře, přemění nepředstavitelné množství energie, ještě když je v těle. Dovol mi, abych to popsal takto:

Velký potenciál chaotického náboje se jednoduše přemění na koherentní náboj (*koherence = synchronní, souvislý průběh vibrací; pozn. autora*).

Může to proběhnout dokonce tak, že v okamžiku, kdy opouštíš tělo, budeš do jemnohmotného světa vysílat vlny lásky. To se dosud stává jen velmi zřídka. Když se to jednoho dne bude dít častěji, léčba se natolik zintenzivní, že si to ani nedokážeš představit. Tehdy se doslova přemění, zruší, a tím vykoupí, základna násilí, s níž se dnes setkáváte ve fyzickém světě. V konečném důsledku získala tato základna takový rozsah v průběhu tisíciletí, protože jste se příliš oddali projektu odloučení. Potýkáte se s tím, co jste si usilovně nasbírali.

A já vás teď mohu znovu začít navštěvovat, protože mnozí z vás už tuší, že nadešel čas vydat se jiným směrem. Až okolnost, že jste sami přivedli věci do tohoto bolestného stavu, začíná mnohé z vás otevírat pro setkání se mnou.

Nyní v podstatě dokážeš pochopit, co se momentálně odehrává a proč lidé jako ty mají v současnosti stále více takových kontaktů a zážitků, proč mají lidé vaší kultury opět odvahu o těchto záležitostech mluvit.

Jak bys nazval činnost a službu, kterou vykonáváš? My, lidé, ti říkáme Muž s kosou, Převozník duší, nebo Vorař. Jak by ses nazval ty? Nebo tvá činnost na druhém světě nemá název?

Tato činnost nemá na druhém světě název, protože druhý svět ve skutečnosti neexistuje. Druhý svět je jen lidská představa. Já vidím jen jeden, první svět — zde. Ten obsahuje jak materiální existenci, tak i existenci po opuštění těla. Navíc bych jen nerad používal nějaké názvy, protože taková označení mé existence jsou v různých kulturách zatíženy představami strachu a odmítání. Například výraz Anděl smrti je ve vaší řeči velmi rozporuplné slovo.

Dívej se na mne jako na průvodce na cestě domů, průvodce přivádějící duše zpět domů. V tomto smyslu jsem vůdce a mým úkolem je vést, ale láskyplně. Jsem vůdce, průvodce, jsem doprovázeč na cestě domů, jakož i výstražnou před něčím, co se má přihodit, když se duše dostane do situace, v níž se přiblížila k přechodu, k smrti. Z označení, které jsi nabídl, je snad nejpozitivnější *Převozník*. Ten ti umožní, nebo-li pomůže, přejít z jednoho břehu na druhý.

A přesně to dělám.

V souvislosti s materiální, fyzickou, tělesnou existencí člověka je podle mě ještě výstižnější označení *Anděl přeměny*. Konečně, představa převozníka také vytváří dojem, že jeden břeh je zcela jiný než druhý a také tento obraz přispěl zatím jen ke znásobení vašeho strachu.

Ve skutečnosti nikam neodcházíte. I pak se nacházíte tam, kde jste vždycky byli. Když opustíte tělo, jste tam, kde jste byli, jen prostě bez zdrojů, které vám poskytovala tělesná existence. I to se snad vymyká představě, které jste přivykli. Když však toto nazírání prohloubíte, zbavíte se velké části strachu. Druhý svět, druhý břeh, krajina mrtvých, jsou výrazy pramenící ze strachu. Proto je v souvislosti s mými službami nechci používat.

Říkáš, že pro tebe neexistují výrazy jako druhý svět nebo druhá strana, ale bytosti vidíš jinak. Jak si to mám představit? Vidíš existenci člověka, lidské bytosti, jako světelné vejce, nebo vidíš tečky, nějaký vzor, který by se dal nazvat matrixem? Jak si mohu představit to, co vidíš?

Vidím všechno to, co si naznačil, v závislosti na úrovni, kterou chci vnímat.

Mohl bych to popsat takto: zaměřím pozornost na konkrétního člověka a vnímám ho jako světelné vejce. Je tu, ale ne zcela zřetelně. Když se k němu přiblížím a chci vědět více, vidět ho podrobně, začne se diferencovat. Na pozadí takového matrixu, jak to nazýváš ty, není ostře ohraničená postava. Vidím množství přepojení této osoby směrem ven. Je to postava ze světla, nejen bílého, ale i barevného. Matrix

mi poskytnete i informaci, že nadešel čas, abych tohoto člověka navštívil. V konečném důsledku mi tato informace byla podnětem, abych k němu obrátil pozornost; byla mi impulsem, že v jeho životě nastane zlom, který by mohl souviset s opuštěním fyzického těla, s tím, co vy nazýváte smrtí. Jaká událost to bude, je pro mne zcela zanedbatelné. Mým úkolem není ani v tomto směru působit a měnit posloupnost událostí.

Není mým posláním zachraňovat život, ale poskytnout službu, když je akt opuštění těla na dosah. Nemám žádný osobní zájem na tom, jak se situace skončí.

Váš anděl strážný si však mé přítomnosti velmi cení. On ví, že mohu zmírnit strach. A když strach poleví, změní se často i průběh událostí. Může to například vyústit do záchrany života. A tak není moje služba v žádném ohledu protikladem k poslání anděla strážného.

V roce 2002 jsem měl tu čest osobně se s tebou seznámit. Po našem „setkání“ jsem utrpěl těžkou autonehodu, která se však — vyjádřím se po našem — neskončila smrtelně. Zajímalo by mě, proč ses mi ukázal, když nešlo o fyzický přechod do jemnohmotného stavu, tedy o smrt.

Jak jsem již zdůraznil, moje služba je službou lásky a má usnadnit lidem případný nastávající přechod. V každém jednotlivém případě zkoumám, jak bych ji převedl, pokud to je někdo schopen přijmout, možná i formou objetí. K člověku, který něco takového nemá rád, jistě tímto způsobem nepřistoupím.

Zprostředkovaně přijmu impulsy, že by mohlo dojít k odchodu z těla. U mnoha událostí není zcela jasné, jak

skončí. Kdybych byl ve tvém případě čekal, jak se nehoda skončí, bylo by pozdě. Proto jsem přišel předtím. Důležité je, abych tu byl včas. A pak — výsledek často není jistý. V tomto čase, v těchto letech, kdy mou podporu potřebujete stále více, přicházím, řekněme, relativně včas. Nereaguji pouze na tzv. „zaručené impulsy“ přechodu.

Jelikož jsem *anděl ozdravení*, chci využít také vaše zážitky, abych šířil ozdravující proces. Většinou mi začnete věnovat pozornost až při životních milnících s hlubokým dosahem, jakými jsou například autonehoda nebo těžká nemoc. Tedy události, které vás vymrští z rutiny vašeho myšlení a cítění.

Nebyla tato nehoda pro tebe podnětem, abys vůbec zaregistroval mou přítomnost, aby ses jí zabýval a přemýšlel o ní? Takové něco použiji, protože chci lidi oslovit. Nemám zájem jen na tom, aby člověk přečkal přechod v klidu, velice se raduji i z toho, když zůstane v těle — změněný, obrozený a žije-li s větším mírem v srdci, než před událostí. Akt opuštění těla je tedy pro mou práci stejně cenný jako příhoda, při níž byl odchod jen jednou z alternativ — rozhodně však možností, kterou si dotyčný uvědomil. A o to tady jde.

Od tvé nehody už nejsi tím, kým jsi byl dříve — víš to sám... Takové proměny chci podpořit. Když se na to díváme takto, nikdy nepřicházím nadarmo. Důvodem k návštěvě nemusí být ve skutečnosti pouze opuštění těla, i když je takové uvažování pro lidi typické. Svými službami nešetřím. Rád dávám.

Přece by mě však zajímalo, proč si mi ukázal tvář, což se

dosud, pokud vím, nestalo. A proč ses předtím, než si mě objal, usmíval?

Bylo to hřejivé gesto, které u tebe vyvolalo změnu. Vroucné gesto, nasměřované do tvého srdce, které se tím obohatí a ještě více zahřeje. Byla to výhybka, přesměrování tvých činů, podnět, aby ses kvůli nadhledu pohnul do vyšších sfér. Doposud si jasně rozpoznal konání lidí kolem sebe a nesprávný vývoj na Zemi. Nyní bude na tobě, abys prozkoumal, proč tomu tak je. Ne to, proč lidé jednají ego-centricky — například, proč dělají špionáž nebo demonstrují moc... To je asi každému jasné. Dokonce i teď, když zapneš rádio, dozvíš se, že všechny platí jeden (*že světové hospodářství řídí pár skupin; pozn. autora*). Od této chvíle se budeš moci naučit a prozkoumat, proč tomu tak je — v kosmickém smyslu.

Ukázal jsem se tedy proto, abych tvému srdci přinesl teplo. To znamená, že jsem naplnil a obdařil duši božskou silou, abych tě pozvedl. To je ta záležitost léčení, léčitele, o níž jsem hovořil. Stalo se tak, aby sis uvědomil, že existuji, že opravdu jsem, že skutečně jsem. A především, aby ses naučil se mnou zacházet. Abys mě neviděl jako posla smrti, ale jako léčitele, který pomáhá lidem, bytostem, inkarnovat se směrem dolů, na Zem, a znovu se vracet zpět ke světlu - abys mě vnímal jako *transformátora*.

Smrt není ani ďábelská, ani hrozná. Smrt je zrod do nového bytí. Smyslem kontaktu s tebou bylo ukázat ti, kdo jsem. Tvůj případ — několikrát ses převrátil s autem — byl upomínkou. Stalo se to však i proto, že my dva jsme se dohodli, že ti odevzdám znalosti, ještě dokud se nacházíš ve

fyzickém těle. Mohl jsi to poznat. Jelikož jsi však na to nepřišel, stala se nehoda. Po ní ti začalo svítat — ne to, *kdo jsem*, ale *o co jde*. Považuj to za zrod nového vědomí. Vyjádřeno v lékařské mluvě to byl „velmi rychlý porod“. Proto jsem tě také ušetřil pádu do hloubky (*na útesu nás zastavilo od dalšího pádu stromořadí; pozn. autora*). Zastavil jsem tvou duši před hlubokým pádem z pozemského dění.

A to, že jsem se ti ukázal s lidskou tváří — já přece žádnou tvář nemám — bylo symbolické. Při našem setkání totiž šlo o něco jiného než obvykle, když se objevím. Vzpomeň si na naši dohodu...!

Je možné, abychom se setkali ještě jednou, tedy nejen prostřednictvím média, a že mi zprostředkuješ obrazy a znalosti tak, jako před nehodou? Nebo musí takovému střetnutí vždy předcházet události spojené se smrtí?

smích...

Nejen že je to možné, je to dokonce nezbytné. Nyní však vážně... je to nutné.

Začni se mnou mluvit, abys mě nejdříve mohl slyšet v malém, než to bude ve velkém. Nejsem ten, koho si myslíš, že máš před sebou. Moje struktura, moje bytí, je mnohem rozvětvenější. Jsem propojením *Celku*.

Úkolem, který jsi převzal, jsi na sebe vzal velké břemeno. Z pozemského pohledu je to možná vyznamenání, ale je to břemeno s velkou odpovědností. Skrze mne se dostaneš do sítě *Celku*. Začni se mnou rozmlouvat. Jelikož jsem i léčitel, jsem schopen rozšířit síťovou strukturu tvého mozku a otevřít v něm další energetické centra.

***Jak se ti líbí název knihy: „Kdo se bojí Černého muže?...
(název knihy v němčině; pozn. překladatelky)***

smích...

Inu, musím se sice smát, ale rozumím - to je lidská či světská interpretace. A proto se mě teď můžeš ptát dále, aby se lidé postupně zbavili strachu z Černého muže...

Tehdy, při našem setkání, jsi mi ukázal přenos dvou duší z našeho světa. Ukázal jsi mi, jak procházejí jakousi světelnou bránou, vírem, kruhem, nebo-li vchodem do nějakého světelného tunelu, kde nakonec zmizely. Co jsi mi tím chtěl říct?

Protože jsi velmi zkušená duše a přinesl sis z minulých životů silnou medialitu a intuici, myslel jsem si, že když ti ukážu jak pracuji a jak probíhá tzv. „odvolání“, mohlo by ti to pomoci oživit paměť.

Když vyberu duši z těla, odevzdám ji andělovi strážnému. Nejsme s ní však sami. Jsou zde i příbuzní, kteří jsou již v jemnosmyslovém světě a je zde vstup, otvor pro duchovní, pro vlast, pro návrat domů. To je duši ukázáno jako světlo, kterému kráčí vstříc. Duše prochází takzvaným světelným tunelem, jak mu říkáte vy, a za doprovodu kráčí ke světlu.

Mnozí lidé, kteří přežili klinickou smrt, říkají, že procházeli tunelem, kde se setkali se zemřelými příbuznými, se svou duševní rodinou, která je už očekávala.

Příbuzní jsou tam většinou již dříve, v nemocnici nebo u

smrtné postele — v pokoji, kde je člověk či duše, která má být odvolána. Přítomny jsou obě strany — ti, kteří odvádějí duši, to jest anděl strážný a já, a rovněž duše zemřelých příbuzných člověka, pro něhož přicházím. A na druhé straně je tu rodina, která se s umírajícím loučí.

Je tam úžasná atmosféra. Takový pokoj je plný nádherné vibrace. Na jedné straně je tu radost těch, kteří duši vyzdvihují, a na druhé straně smutek — všimni si té polarity! Tunel, nebo-li kanál, říkej si tomu jak chceš, je frekvenční branou a duše skrze ní přechází na vyšší frekvenční úroveň. Pozemští vědci by ji asi nazvali branou energetických dimenzí, je to však světlo.

Podívejme se, jak duše postupuje dále: oddělil jsem ji od těla a nyní, v závislosti na jejím rozpoložení, je buď zmatečná a ustrašená, nebo je vědomá a těší se, že opět uvidí svého anděla strážného a mne. V této fázi jsou prospěšní příbuzní, kteří již opustili pozemskou úroveň, protože zemřelý má v nich energetickou kotvu. Důvěřuje jim a oni ho přitahují. To pomáhá duši, aby si uvědomila svůj nový stav, zejména pokud byla smrt provázena šokem, například při nehodě nebo ve válce. Pak duše spatří své opuštěné tělo, své příbuzné, slzy, žal, a snaží se je utěšit. Brzy však zjistí, že ji lidé na Zemi nemohou ani slyšet, ani vidět. Věz však, že utěšuje anděl strážný i Anděl přeměny. Jedná se totiž o posvátný akt.

A když se duše postupně odpoutá od pozemského světa, projde světelným tunelem do sféry světla.

Není to tedy myšleno jen symbolicky - někteří vaši psychologové se sice pokoušejí vysvětlovat takové zážitky jako

poselství z podvědomí — tento světelný kanál opravdu existuje. Dívej se na to tak, jak jsem již řekl, jako na bránu mezi dimenzemi, jako na druh přechodu z jednoho světa do druhého. Je to jako pupeční šňůra nebo stříbrná nit, která duši vede. Duše vidí světlo a ví, že se do něj může ponořit.

Podle toho, jaký má stupeň vědomí, může být ještě nějaký čas vázaná k Zemi a pozorovat, co se tam děje. Pak nastane čas odpočinku, regenerace, aby se uklidnila. Stále však vidí světelný bod. Je to pro ni jistý druh orientace, jako maják pro lodě. Duše ví: *„Tam chci jít, tam putuji, tam vstoupím.“*

Ale předtím je nutné splnit jisté podmínky. Závisí to i na její zralosti, na tom, nakolik je svázána se Zemí, a zda poprosí, aby byla vedena dál.

O tom bych se rád dozvěděl více. Duše se dostane, nebo ji přijmou, takříkajíc do „nebe“. Co se děje dál? Nastane takzvané regenerační období. Můžeš to, prosím, vysvětlit podrobněji?

Duše chtějí pochopitelně většinou zůstat se svými příbuznými. S radostí, či bez ní, podle toho, co se tam odehrává, sledují vlastní pohřeb a kar. Stále je s ní anděl strážný a já, a promlouváme k ní: *„Hle, podívej se na to...!“*

Když se rozloučení skončí, doprovodíme duši na úroveň, kterou, abych ti to lépe přiblížil, nazvu *síň regenerace*. Je to místo určené k regeneraci.

Pokusím se ho popsat: není to hala, ale energeticky a vibračně se tato úroveň odlišuje od ostatního okolí jemně smyslového světa. Porovnej si taneční sál plný života a zvu-

ků s místem ticha, knihovnou, kostelem, síní silencia. Rozdíl není ve stavebním materiálu, z něhož jsou tyto prostory, ale v atmosféře, která v nich vládne. Přibližně takto by se dala popsat frekvenční rovina regenerace, je to rovina klidu a míru.

V tomto okamžiku je pro mne ještě trochu náročné vyjadřovat se v lidských pojmech. V průběhu naší komunikace však budu s vašimi slovy zacházet lépe. Někdy je totiž obtížné popsat něco, co si jen těžko dokážete představit (*např. popsat někomu, kdo zná pouze černobílý televizor, jak vypadá obraz v barvě; pozn. autora*).

Na této regenerační úrovni jsou duše, takříkajíc, uložené do klidové polohy, aby se zrevitalizovaly. V tom okamžiku duši opustím a vzdám se. Moje úloha je splněna. Jiný aspekt mého bytí se ještě zabývá transformací opuštěného těla. Anděl strážný však duši neopouští. Je při ní i během regenerace, dokud se duše z této obnovy neuvolní.

Po ukončení regenerace většina duší touží vidět situaci rodiny a své bývalé prostředí. To je jim dovoleno. Duše zároveň začne, protože je při ní anděl strážný, zpracovávat právě ukončený život. To může z pozemského pohledu trvat roky, podle toho, nakolik vědomě tento člověk žil. V tomto období smí opět nahlížet do jiných úrovní bytí, do jiných dimenzí a úrovní existence. Nemysli si však, že od nynějška bez ustání jenom pracuje a je konfrontována s minulostí. V doprovodu anděla strážného může cestovat do nejrůznějších úrovní, dovolí jí poohlédnout se, opětovně pozorovat dění na Zemi, utěšovat příbuzné — tyto možnosti má. Je zapojena do úžasné struktury, ale nevyhne se zpra-

cování svého posledního života. Velmi podrobně se dbá na to, co v něm bylo dobré, a co méně. Poznatky, které z toho vyplynou, jsou pak předpokladem pro nový život.

Chceš vědět více?

Ano, prosím. Dejme tomu, že člověk neměl až tak pěkné zkušenosti. Nedosáhl například svého životního cíle, neměl úspěch v práci, ublížil jiným, možná byl zločincem nebo propadl drogám... Kdo rozhodne, jak bude pokračovat?

Když duše zpracuje svůj minulý život, přijde na řadu dušální systém: na jedné straně vidí jako film - nyní se vyjádřím světsky - svůj životní plán, to, co si předsevzala pro tento život, a na druhé straně skutečnou životní cestu, co opravdu udělala a čeho dosáhla. Dále se bere v úvahu, nakolik svůj životní plán splnila. Probíhají přitom i výklady a konzultace s jinými duchovními bytostmi, které vy nazýváte andělé. Konají se smiřující rozhovory, při kterých se například potkají duše během života znepřátelené, které si vzájemně působily zlo, nebo si škodily, a nedokázaly to během života vyřešit. Sejdou se a promluví si.

Nepředstavuj si to ovšem jako nějaký tribunál nebo soud, ne. Zúčastněné duše si mohou spolu s anděly prohlédnout prožité situace. Jde přitom o pokus — to je velmi důležité — **pokus(!)** o vyřešení, rozpuštění konfliktů. To, co se rozpustit nedá — ať už je to cokoli — to dostane duše v nové inkarnaci, v novém životě, znovu předložené, aby tak pokračovala v procesu učení. Není to však trest — ne, ne! Je to rozpuštění karmy. Jednou se tento svazek rozváže, rozpustí.

Zajímá mě, zda si duše může volit z několika životních cest či životních plánů? Jinak řečeno — musí přijít ke konkrétním rodičům v určité zemi, nebo si může vybrat mezi několika rodičovskými páry a tím i mezi třemi či čtyřmi životními cestami?

Tato otázka je namístě, chci však ještě něco doplnit, co by případně mohlo být pro tebe důležité.

Právě jsem ti vysvětlil duální systém nazírání na životní cestu. Na jedné straně je zde životní plán, který si duše předsevzala, a na druhé straně cesta, kterou člověk opravdu prošel. Během zpracování posledního života se duši promítnou i existence, které prožila před staletími nebo tisíci lety. Přitom se porovnává, jak člověk reagoval v podobné situaci v jiném životě, nebo jak se v takové situaci zachoval. A pohlíží se na to, jak duše tehdy s životním plánem zacházela a kolik z něj uskutečnila.

Pokusím se to vyjádřit srozumitelnější. Dívej se na to jako na film tak, jak ho znáte na Zemi. Duše se může ponořit do jiných životů, nejenom že je může sledovat, ale také se vcítit do tehdejších situací. Dívá se na sebe jako v divadelní hře. Vidí, jak tehdy jednala a jak se cítila. Z toho se opět učí, a tak může krok za krokem odstranit takzvané prachyby.

Nyní ti odpovím na otázku, zda si může volit rodiče a životní cestu. Může si samozřejmě svobodně prohlédnout tři či čtyři možné životy a vybrat si z nich. V konečném důsledku je jejím úkolem zažít vše, co umožňuje lidská existence — tedy to nižší, vyšší, lepší i horší! Proto si také volí

život, ve kterém na sebe vezme nějakou tělesnou vadu, aby se naučila, jaké to je být postiženým. Volí si existenci se zkouškami. Řekne si: „*Takový život jsem ještě neměla. Nyní bych chtěla prožít tohle, abych rozvinula úplnou duševní zralost.* „

Dostali jsme se k jedné z otázek, které lidi nejvíce zaměstnávají. Mnozí si stěžují na špatné podmínky v dětství, na primitivní rodiče, na chudobu, na to, že se s nimi špatně zacházelo... Vyčítají to Bohu a mají pocit, že jiní jsou k nim nespravedliví. Podle tvých slov si však každá duše svůj osud, ať už to je z jakýchkoliv důvodů, vybírá sama.

Je to tak. Aby se rodiče mohli vyvíjet dále, aby se duše sama osvědčila, aby naplnila svůj životní plán... A jednou chce být i žebrákem nebo prožít život s tělesnou vadou. Uvědomuje si, že na cestě k dokonalosti nemůže vynechat žádnou zkušenost.

Pokud si, jak říkáš, stěžuje, pak je zatemněná. To znamená, že zapoměla, kdo je, kým byla a kým bude. Proto si stěžuje a žaluje. Bědováním se přitom sama oslabuje, omezuje svůj růst a zmenšuje své duševní bohatství. O tom však nerozhodují já, ani anděl strážný, za to je odpovědná jen samotná duše.

Ty, Jane, sis už také stěžoval...

...*Smích...*

Ale jen tak, potají... (také se směju...)

Nuže, tvé žaloby byly v té situaci stimulující. Jelikož si stížnost vyslal do duchovního světa, do univerza, obdržel

jsi odpovědi, které jsi integroval do svého života. A přestal sis stěžovat. Změnil jsi svůj život. Prosil jsi a dostal jsi. Takový je zákon. Jen zřídka jsi žaloval. To je ti k dobru. Neodával ses jednostrannému bědování, jak to lidé často dělají. Zůstává z nich pak jen uzlík strachu a stížností — a to je nežádoucí.

Z vyprávění dětí nadaných zvláštními schopnostmi jsem se dozvěděl, že jejich duše se delší čas před inkarnací zdržovaly v blízkosti budoucích rodičů, aby je takříkajíc studovaly, aby si na ně předem zvykly...

To je dovoleno, to je možné. Znamená to, že duše, která se stane dítětem, která vklouzne do dětského tělíčka, když o to požádá, může pobýt u budoucích rodičů, prohlédnout si jejich domov a vcítit se tam. Tady však chci zajít trochu dále.

Vzorec Stvoření je utkaný velice jemně. Vysvětlím ti to na příkladu: představ si duši, kterou čeká brzy inkarnace a studuje své možné budoucí rodiče. Předpokládejme, že zjistí, že jsou velmi bezcitní, protože jsou duchovně zatvrzelí. Může se tedy stát, že duše, která se právě ocitla v těle matky, zůstane u ní jen do porodu a pak odejde. Pokud je totiž duše dítěte v matčině těle, vysílá lásku. Zda se nakonec rozhodne u ní zůstat, to se uvidí. Duše však může splnit vše, i kdyby jen hodinu žila ve fyzickém těle, stejně, jako kdyby strávila u rodičů 30 let. Pochopil jsi? Příze života jsou utkány velmi jemně.

Takzvaní odborníci nebo vědci zabývající se reinkarnací diskutují o tom, zda duše vstupuje do těla matky při mi-

lostném aktu nebo až v okamžiku narození. Někteří zase tvrdí, že duše vstoupí do dítěte ještě později.

Duše si prohlíží svůj život... a zde je třeba postupovat chronologicky. Rozhodla se pro život, ať už své budoucí rodiče předtím navštívila a studovala nebo ne. Rozhodla se, že nyní bude žít. A tak vchází v okamžiku zplození do těla matky, živí se a rozvíjí. Přes matčino tělo vstoupila na pozemskou úroveň Když si to okolnosti vyžadují, pokud má duše například nějaké zvláštní poslání, nebo když je to nutné kvůli rodinné situaci, mohou se vyskytnout výjimky. Běžně se to však odehrává tak, jak jsem řekl.

Nejprve duše přijme od svého anděla strážného požehnaní na rozloučenou. A právě to vymaže její vzpomínku na dobu jednoho celého života. Zapomenutí je součástí hry — hry života. Mluvila s andělem strážným a se mnou. Při plánování života jsem přítomen také já, znám tedy i okamžik nastávající smrti. Duše si prohlédla celý svůj život, životní plán, a ví, co ji čeká.

Proč duše zapomínají odkud přišly - s výjimkou několika lidí, kteří tyto schopnosti mají - a proč zapomenou na duchovní svět?

Nikdy úplně nezapomenou. Otisk kompletních znalostí a poznání v duši zůstává. Zejména děti se v prvních letech života velmi dobře pamatují na světelný svět. Nedokáží to však rodičům vysvětlit, protože se ještě neumějí slovně vyjádřit. Čím je dítě starší, tím více se přizpůsobuje světskému, vibračním hmoty. Postupně se ukotvuje v pozemské frekvenci, zapouští kořeny, a stále více ztrácí poznatky o

jemnosmyslovém světě. Jsou však i výjimky. Duše je nyní v těle a čeká ji světský život, úkoly a zkoušky; škola se začíná.

Pozemský život je vždycky zkouškou. Duše však nikdy úplně nezapomene na světelné sféry. Ve snech a představách ožívá tento svět více, než si to člověk uvědomuje. Vždyť to znáš — lidé jsou ovlivněni výchovou, učiteli, politickými názory země, v níž žijí, krmí a formují jej prostřednictvím omezených informací. A výsledkem je, že duši odděluje od duchovního světa hrubý závěs. Proto ho nevidí. Přes pupeční, stříbrnou šňůru je však spojena s tělem. A tak, ať by se člověk nacházel v jakkoli velké nouzi, je vždy napojen na duchovno. A co udělá člověk, když se dostane do úzkých? Předtím se nikdy nemodlil. Nyní však volá k Bohu, křičí o pomoc, a hle — v tom okamžiku je k duchovnu znovu celkem blízko. Neslyšel jsi snad ještě, nebo nezažil, jak si takzvaní „bezvěrci“ v těžkých životních situacích znovu uvědomili svůj duchovní původ? Tak je to i u lidí, kteří jsou zcela závislí na hmotě, kteří přímo na hmotě lpí. I takové slýchávám po úrazech a nehodách říkat: *„Tak to jsem ale měl dobrého anděla strážného...!“*

Tak je to...

Jistě, někdo by nyní mohl tvrdit, že je to jen fráze. Ne — je to nejhlubší nitro, které právě pocítilo duši. Duše pocítila, že zde něco je, něco neviditelného, co však vyzařuje teplo, lásku a naději. V tomto okamžiku duše a člověk zažili univerzum, nekonečnou božskou energii a anděly... A tak i ten největší bezvěrec ve svém nitru ví: *„Tady najdu pomoc, když jsem v nouzi.“*

Později bych se rád více dozvěděl o stříbrné šňůře. Nejprve mě však zajímá, co se odehrává při smrti dítěte?

Duše chce jít domů. Splnila svou úlohu a vrací se...

Krátce a bezbolestně...

Samozřejmě. Lidé se pak dohadují o příčině — zda nebyly v pořádku orgány...přijde lékař, vyšetřuje... to všechno je v pořádku. Je to světské počínání...ale duše odchází, protože splnila pozemské, nebo — a to může být další důvod — necítí se dobře, neboť má dojem, že nemůže vnést světlo tak, jak si to předsevzala. Proto prosí, aby se mohla vrátit domů a rozhodnout se znovu.

Nepovažuj to za trest pro rodiče, není to tak. Možná, že rodiče se rozhodli jinak a mezitím se zabývají myšlenkami na rozchod, mají neshody — to by mohly být důvody.

Možná, že se nechtějí učit, nejsou ochotni se vyvíjet. I to může být důvod odchodu duše.

Možná, že pár nebyl dost zralý a duše si řekla: „Mám i jiné úkoly.“ Poprosí, zda se může vrátit a povolení dostane.

Jak je to v případě potratu? I to je ožehavé téma. Jsou země, kde je potrat povolen, v jiných se rovná vraždě na dospělém člověku.

Podívej se — odkdy je svět světem a ženy jsou oplodňované, od té doby je to problém, a to velmi, velmi vážný. Muži často zneužívali těla žen. Mluvím o zemích, kde žena neměla a dodnes vůbec nemá důstojnost. Tyto ženy byly znovu a znovu oplodňovány, ale ne vždy chtěly porodit dítě. „Už zase - ne...“ řeknou si a pošlou plod zpět. Když to

dělají s láskou, s úctou k tělesnému plodu, omluví se a prosí, aby to bylo v souladu s duší dítěte, jakož i s jejich vlastním svědomím, tak na tom není nic špatného.

Dnes, ve tvé kultuře, kde má žena lepší postavení, je to však jiné. Zde se dá předejít početí a třeba tak i učinit. Když je možnost ochrany před početím, je třeba si dobře rozmyslet, zda by měla být duše posílá nazpět. Co se stalo?

Zdá se, že je to jako se vším v životě. Jde o zachování rovnováhy. A hlavně, důležitý je motiv.

Je to míra a je to motiv. Vezmi si například velmi lehkovážnou ženu, která se nechá oplodnit snad každý rok, nechrání se před početím, a říká si: „Ach, už zase, tak ho pošlu domů.“ Pravděpodobně se vyjádří jinými, primitivnějšími slovy. To pochopitelně není dobré, protože jedná nezodpovědně vůči tělu, duchu i duši. Vůči vlastnímu tělu a také vůči tělu příchozího dítěte. Nekoná správně. Neváží si a necení si života.

Jak je to s ženami, které byly zneužity a týrány?

Ty mohou poslat plod domů.

Toto je totiž téma, které je třeba rozebrat.

Vezměme si takový příklad: Žena byla vzata násilím. Nyní se však v jejím těle usadila takzvaná světelná bytost, duše vysoké frekvence, a tato žena si dítě pravděpodobně nechá, i když bylo zplozeno za hrozných okolností. Pocítila, že do ní vklouzla výjimečná duše. Vidíš, závisí na druhu duše a vědomí matky, jak se nakonec rozhodne a jak bude jednat. Uvědomuješ si, jak je to těžké?

Dokonce i při znásilnění, hrozném činu, může vzniknout světelná bytost. Nemá to nic společného s mužem a jeho hanebným jednáním. Ne. Souvisí to s tím, že právě byla k Zemi vyslána světelná bytost. Ale to, jak se v takovém specifickém případě rozhodne, a která duše se dostane ke které matce, o tom já nerozhoduji. Rozhodují o tom duše samotné a nekonečná božská energie.

Rozhoduje se vždy matka. Po činu je se svými myšlenkami sama a může velice trpět. Měla by jednat vědomě a vždy mluvit s duší dítěte.

Je to velmi rozvětvená a nikoli bezproblémová tematika. Rozhodnutí závisí na názorech matky a náboženské či politické situaci země, kde žije.

Kam odnáší anděl strážný duši poté, co jsi mu ji odevzdal?

Už jsem tě informoval, že duše se nejprve zabývá svými příbuznými a jinými světskými myšlenkami.

Občas, když jde o rychlou a neočekávanou smrt, jako například při nehodě, je také v šoku. Obyčejně se zúčastní i smutečních obřadů — možností je mnoho. Pro duši, jejíž tělo zemřelo na bojišti a nedá se identifikovat, je těžší zúčastnit se pohřbu. Někdy se neorientuje okamžitě. Podobně je tomu, když tělo zahynulo při potopení lodi, nebo se prostě nenašlo, nebo když člověka usmrtila bomba. To však ještě o ničem nevyovídá. Tělo se prostě rozpustí samo. Duše hledá své blízké, nejbližší příbuzné, a chce se jim svěřit. To je obvykle konec prožitého života. Pak postupně přebírá vedení anděl strážný a začíná delší nebo kratší regenerace, kterou absolvuje každá duše.

Pak následuje, jak jsem se už zmínil, zpracovávání života.

Vyskytnou se pochopitelně i vzdorovité duše, které chtějí nadále zůstat na Zemi. Ty se mohou ještě dlouho vázat k Zemi a lidé je často vnímají jako duchy. Opakovaně je vyzývají, aby postoupily do vyšších úrovní. Je to jako ve škole, když přijde učitel a řekne: „*Pojďme, jdeme do vyšší třídy!*“

Některá duše může i propadnout — samozřejmě jen dočasně. Zákony jsou jasné a dodržují se.

Jak můžeš lidi připravit na smrt?

Už jsem se zmínil, že při nich stojím, ale dělám i více. Vklouznu takříkajíc trošku do člověka, nebo se k němu přilnu a vnuknu mu pocit touhy po duchovním domově. Probudím a stimuluji v něm pocit, že uzrál čas, aby se odpoutal. Vyvolám v něm i smutek. Podpořím ho, aby procítil, jaké to je zemřít. Nechám ho nahlížet zpět na jeho život, aby ještě jednou viděl, co zažil, a stupňuji v něm pocit touhy opustit fyzický svět.

Existují otázky, na které neumíš odpovědět ani ty, Anděl proměny, ani anděl strážný, nebo víte všechno?

Jsem při plánování života a proto znám životní plány duší.

Znamená to, že vidíš probíhat budoucí život duše v lidském těle jako nějaký film nebo vizi?

Ano, tak podobně.

Stalo se ti už někdy, že jsi nedopatřením vyzvedl duši v nesprávný čas?

Ne, to je jen lidská interpretace.

Máš i city?

Vždyť tě přece miluji! — Tedy mám i city. Můžeš se na mne zlobit, a já tě přesto miluji!

Pokud někdo například spáchá sebevraždu, nebo zemře rukou druhého, cítíš při tom něco?

Ať se děje cokoliv, nevidím jen čin. Vidím člověka, pachatele nebo oběť, v nekonečnosti duše. Ty se na to díváš lidsky, ja to vidím jinak. Ty si možná myslíš, že když se stal zločin, například dokonce na dítěti, že se snad spolu s andělem strážným s odporem odvrátím. Není to tak.

Já jako bytost mimo spleti tisíců pozemských inkarnací jednotlivých duší, stojím nad tím, mám odstup. Způsob smrti si vybrala duše, ne já. A proto nehodnotím. Není pěkné, když člověk skončí násilnou smrtí. Anděl strážný a já to však vidíme z jiné perspektivy — vidíme celistvost duše, nekonečnost její existence.

Lidé na celém světě tě vídají...

Ale bohužel, vždy mě interpretují jako Muže s kosou ...

Proč se objevuješ v této podobě?

Lidé mají různé druhy vědomí, proto má i smrt různorodé podoby. Proto se konkrétnímu člověku zjevím ve formě,

jíž on sám nejlépe rozumí. Když je to Indián, možná přijdu jako černý pták. K tvým předkům jsem chodil i jako vrána nebo černá žena.

Proč? Jelikož vidím do lidí a vím, jaké představy spojují se smrtí. Vezmu tedy na sebe formu, kterou dotyčný asociuje se smrtí, se svou smrtí. Podoba muže s kosou nebo postavy v černém se u mnoha podvědomě spojuje s pojmem „smrt“, a proto přijmu jejich myšlenku a vezmu na sebe tuto podobu. Rozhodující a podstatné je poselství, které přináším, a sice, že nadešel čas znovu opustit Zemi.

Ještě jednou. Vezmu na sebe formu, kterou konkrétní člověk se mnou spojuje. Dnes vidí lidé smrt jako kostlivce nebo černého muže, proto se zjevují jako černý muž. Když budou za tisíc let smrt chápat jako zeleného trpaslíka, přijdu jako zelený trpaslík. Jde o poselství a o to, aby člověk věděl, na čem je, ne o můj vzhled.

Ale proč zrovna černá?

Objevují se v černém, protože černá naznačuje konec formy. Forma, to je fyzické tělo, v němž setrvává duše. Jelikož se blíží konec těla, černá se hodí. Neuniklo mi však, že lidé rádi nesprávně chápou objevování se v černém. Ale přesto nemá smysl ukázat se ti v jiné podobě. Na druhé straně je důležité pochopit konec formy a tento stav přijmout.

Když vyzvedávám duši z hmoty, musím se zhustit, a tak se jeví spíše tmavším. Když vklouznu do člověka a duši něco zprostředkovávám, působím světlejším dojmem.

Jak jsi mohl dosud z mých slov vyrozumět, jde o léčbu. Je mi také jasné, že pozemšťan z tvé oblasti by někoho, kdo

přichází léčit, raději viděl jinak, oděného v bílém, zlatém a podobně. To jsou však lidské identifikace s barvou. Černá postava naznačuje, že nastává okamžik překonání formy. To znamená, že černá bytost je momentálně vhodným poslem vykoupení, protože jde o vykoupení z formy. Obvykle se příliš zaměstnáváte představami jiných, nových tvarů. Přitom tady jde v první řadě o to, že se něco za sebou zanechá. Jde o uvolnění, vysvobození se z něčeho, o to, abyste vstoupili do této mezery a užili si přestávky. Je důležité, abyste se vy, lidé, naučili jednoduchou černou podobu chápat v tomto smyslu a přivítali ji. Už tím se hodně ulehčí.

Jsou však i jiní, kteří s černou pracovali a stále pracují, a jejich zájmem bylo a je udržovat člověka ve strachu. Je to proto, že člověk, když má strach, pocituje závislost na světě tvarů a zdánlivých jistot, které mu za vysokou cenu nabízejí. To je kapitola sama o sobě, která si ve vhodném čase vyžaduje pozornost, ale i tak má jen nepatrný význam. Kdo jednou přijal a pochopil vykoupení z formy, tendenčně již více těmito strategiím nepodlehne.

Nauč se zcela naladit na vlastní pocity a nenech se rozptylovat těmi, kteří vynalézají vzhled, aby odváděli tvou pozornost. K tomu chci člověka přivést pokaždé, když ho navštívím, a také teď prostřednictvím našeho rozhovoru. Pokaždé jde jen o pozvání plné lásky.

Mimochodem, láska — máš nějakou oblíbenou barvu?

No, ty jsi tedy vtipný... V jemně smyslovém světě je mnoho oblastí, i takové s hezkými barvami, podle toho, kde se duše nachází a jaké má vědomí. Jsou tam oblasti s mnohem

krásnějšími barvami, než jsou na Zemi. Teď asi žasneš... *smích*... a jsou to barvy od sytě červené po světle červenou, od sytě žluté po světle žlutou... prolínají se navzájem a vytvářejí úžasnou symbiózu s barvami, jaké na pozemské úrovni nejsou známy. Existují v nádherné sounáležitosti. Jejich odstíny mizí a opět se objevují, září, a jsou to barvy úplně jiné intenzity.

Hle — vezměme si duhu. Představ si, jak se její barvy se stupňující se nebo klesající intenzitou navzájem prolínají. Asi tak si to můžeš představit. Nyní se ale neptej, jaký oblek si obléknu.

Inu, možná, že máš v oblibě černou...

Ne — nosím černou... *smích*... Nastavuješ mi past, jsem však obezřetný. Jsem duchovní bytost a můžu na sebe vzít barvy, jaké chci. Ve vašem kulturním okruhu se však ukazuji v černém, protože u vás je to barva rozkladu, rozpuštění, a symbolizuje nekonečnost — představuje to, co nikdy nekončí.

Mně ses objevil ve snu. Existují však zprávy, že jsi stál u postele za bílého dne, klepal jsi na dveře, nebo jsi obcházel dům. Od Thomase Kovacze z Vídně jsem nedávno dostal tento dopis:

Milý Jane,

dnes jsem se dozvěděl, že pracuješ na nové knize o smrti, tedy o „Příteli Heinovi“. Chci se s Tebou podělit o dva zážitky, které by ti mohly v tvých průzkumech pomoci.

První příhoda se odehrála asi před pěti lety. Bydlím ve vídeňském pavlačovém domě, který má vnitřní uzavřený dvůr. Zvenku se do bytů vchází jen přes podloubí. Jednoho dne jsem ležel v posteli při otevřeném okně a byla úplná tma. Z podloubí naproti jsem zaslechl kroky a někdo zaklepal na dveře. Bylo to neobvyklé, protože za normálních okolností bych z takové vzdálenosti a tak hlasitě klepání slyšet nemohl. A tak jsem i zaslechl, jak se žena v bytě zeptala: „Kdo je tam?“ A klepající odpověděl: „Smrt.“ Jelikož jsem si nebyl jistý, zda se mi to nezdá, posadil jsem se na posteli, přesedl do invalidního vozíku a popojel k oknu. Slyšel jsem, jak se tytéž kroky od bytu vzdalují. Na druhý den jsem se dozvěděl, že obyvatelka bytu číslo deset zemřela na infarkt.

Druhý zážitek je z minulého roku. Stalo se to také zde v domě. Jedna ze sousedek mi o půlnoci zavolala, zda se může zastavit. Obrátila se na mne — musím poznamenat, že zde funguji jako jakýsi „vrátný“ a „schránka na starosti“. Když jsem jí otevřel, stála před dveřmi bílá jako stěna a třásla se na celém těle. Pozval jsem ji dál. Řekla mi, že když vešla do domu a chtěla vstoupit do výtahu, zaslechla na schodech šoupavé kroky. Zvědavá, jak už ženy bývají, čekala, aby zjistila, kdo to je, a tu uviděla Smrt v černém kabátě s kapucí a kosou. Postava si ji vůbec nevšimla a zmizela přes zavřené dveře. I oné noci zemřela v našem domě jedna žena...

Moje otázka: Můžeš se v některých případech materializovat, tedy vzít na sebe hmotnou podobu?

Mohu se manifestovat — to je rozdíl. Pro tebe je to hmota, materializace, zhmotnění. Paušálně řečeno, mohu vstoupovat do vibrace materie. K tomu používám energii těch,

kterým se zjevím. To znamená, že vejdu do vibrace materie a zviditelním se. Děláním to s nejkrajnějšími částmi svého bytí. Není to však pro mne dobré, protože způsob, jak se zjevují, volím sám. Nedobré znamená, že konám na hranici svých schopností a tehdy se nejvíce vzdalují od božské síly. A to nechci dělat často, namáhá mě to a trochu se tím i vzdalují od božského jádra. Ne, že by to nebylo vhodné, prostě to není nutné. Někdy, když je to v souladu s náboženskou představou člověka, kterému se zjevím, je to udělat třeba.

Klepání samotné je jednoduché, bušení vytvářím pro vaše lidské uši vzduchem. Je to třetí vibrační frekvence. Může to být například vibrující materiál dřeva, který uvedu do stavu neklidu. Lidské uši pak slyší bušení velmi zřetelně. Využívám sluch, frekvenci slyšitelnosti toho, komu je to určeno. Proto je možné, že ne každý slyší všechno.

Tvůj úkol - je jím to, co jsi dělal vždy, nebo jsi v minulosti kromě transformace dělal něco jiného? Nebo snad budeš mít jiné úkoly v budoucnu?

Vstoupil jsem do role přítomnosti a do role bytí. Jsem rolující energií, což znamená, že sám jsem v procesu vzestupu.

V tomto okamžiku jde o konání. To je moje úloha. Jelikož pracuji s dušemi, mohu se dělit, to znamená, že i já sám mohu být duševní. Když některá duše nechce odejít, jsem při ní a pomáhám jí, abychom šli ruku v ruce. Do této úlohy, co se týče duševního aspektu, jsem vrostl sám. To ostatní je vyšší aspekt, k tomu jsem povolán. Božství mě stvořilo a přišel jsem prostřednictvím andělství.

Jsi někdy netrpělivý jako já?

Ne! Netrpělivost je jedno z témat, na kterém musíš pracovat. Přestaň se honit, ještě toho musíš hodně zažít a mnoho vykonat. Slušelo by ti tedy trochu více trpělivosti a tolerance.

Ne každý umírající tě vidí. Stává se to jen občas. Proč?

To není zcela správné. I když mě nevidí každý jako postavu s kosou, přece jen dostane každý člověk, každá duše, znamení, že brzy nadejde jeho čas. Někdo to vnímá jako synchronicitu, například když lidé v jeho okolí mluví jen o smrti, jiný to cítí. Někteří lidé mají pocit, že nemají nastoupit do toho či onoho letadla a právě to letadlo se nakonec zřítí... Většinou je to pocit, protože, jak jsem vysvětlil, přicházím o celé dny nebo dokonce týdny dříve a přivinu se k němu. Částečně i při něm zcela zůstávám, tedy moje dílčí aspekty, fragmenty, a vzbudím v něm pocity a myšlenky související se smrtí. Když nadejde čas, je třeba to provést. Duše to ví, člověk většinou ne.

Na této planetě byly a jsou národy, které jsou úzce spjaty s přírodou, a ty cítí, kdy se k nim přidružím. Tito lidé si sednou někde opodál, stáhnou se do ústraní a rozloučí se s rodinou, než na nich vykonám svou práci. Takto by to vlastně mělo probíhat. Ale i já se musím stále učit... *smích*... jsem však velmi kreativní...

Závisí na vědomí člověka, zda a jak mě vnímá, a tedy i svoji blíží se smrt.

Nahlédněme ještě jednou do nemocničního pokoje. Je tu člověk, kterého jsem odvolal. Tento člověk něco vnímá, vidí a cítí, že tu cosi je. To je správné. Například cítí, že je u něho anděl strážný. Vzpomeň si, i ty znáš vyprávění umírajících. Několik dní před fyzickou smrtí říkají, že něco vidí — světlo nebo zemřelé příbuzné. Umírající cítí, že tito příbuzní, jeho předkové, jak jim vy říkáte, jsou u něho. Pokoj je plný bytostí, které si pro tohoto člověka přišli. Mezi nimi láskyplně stojí i Anděl Proměny — já. Přesněji řečeno, stojím u umírajícího celkem blízko...

Proto se lidé na pokraji smrti často usmívají. Můžeš se na to zeptat zdravotních sester, lékařů či jiných lidí, kteří to viděli. Smrtelně nemocní se často usmívají. Hledí do rohu pokoje, ukazují některým směrem, možná i něco nesrozumitelné říkají. Jsou už prostě tak trochu v mém světě. Představ si to jako výjev: Zde je proces odnášejících, v čele se mnou, a tam zase lékaři snažící se zachránit umírajícího, a plačící příbuzní. Vidíš, jak jsou příchod a odchod těsně spjati?

Odkud víš, že je třeba duši vyzvednout? Existuje nějaký plán Stvoření, božský stavební plán, který by tě o tom až do nejmenších detailů informoval? Jak víš, že máš být při osobě XY, která nyní zemře?

Protože je to tak. Probíhá to přes vědomí. Když se na to díváme takto — pokusím se to vyjádřit srozumitelně — dá se mluvit o struktuře, o matrixu, jak to nazýváš ty, v němž je až do nejmenších stavebních kamenů obsažen božský plán Stvoření. V každé buňce bytí je tedy v malém i velké, a to vyzařuje. Nevytuší se to, nevyčítá se to, ví se to. A když

jsou energetické zdroje fyzického těla na nule, přicházím já, aby se nepřevrátily.

Z tohoto pohledu, v nejširším smyslu, existuje plán Stvoření. Pokud jde o celek, je to *plán Stvoření*. Avšak úsek, který máš teď na mysli, by se dal nazvat strukturou — *matrixem*. Když nadejde čas, vím, že je tu duše, která má být uvolněna z těla. Duch prostřednictvím duše oznámil, že je čas. Tehdy vstoupím na scénu já. Není to nic automatického, nejde o jakési přicházení a odcházení, ale duch oznámil duši, že životní plán se naplnil a dění je třeba ukončit. Toto se většinou určuje, nebo-li programuje, při vstupu do života. Jelikož je to naprogramováno, odchylky jsou téměř nemožné — snad malé ano. Malá odchylka znamená, že se případně může něco prodloužit nebo zkrátit. Ale v celkovém objemu budou výsledky, co do rovnováhy, vždy tytéž. To znamená, že Stvoření se naplní samo.

To je pro lidský mozek téměř nepochopitelné, protože je to mimo pozemsko-dimenzionální myšlení. Z pozemského zorného úhlu existuje božské stvoření předem vepsané do rastru. Když se čas naplní, začnu působit. Tento okamžik nastane, když se naplní životní penzum, které si někdo pro konkrétní inkarnaci zvolil.

Objem se naplní a já s podporou ducha pomáhám duši odejít z těla. Dá se říci, že vstupem do života je již stanoven i výstup z něj.

Takto se dá na to dívat dvoudimenzionálně. Já však nepracuji dvoudimenzionálně. Pro mne, pro vyzvednutí duše není důležité, zda člověk dosáhl naprogramovaných 80. let, ale zda naplnil to, co si předsevzal. Může se tedy stát, že zkoušky a zkušenosti, kterými chtěl projít, dosáhl již ve

věku 79 let. Tehdy ho mohu vyzvednout dříve. Pokud však v jeho životě došlo k malým oklikám je možné, že z původních 80 let bude nakonec 83, protože 80 nestačí. Nejde o vzdálenost z A do B, ale o zkušenost mezi A a B.

Na jedné straně je zde počet let, která jsou ti předurčena — porovnej si to s plnou baterií — a na druhé straně naplnění toho, proč jsi zde. Proto se nedá pokaždé říci, že, když se naplnil plánovaný věk, musím přijít. Může to být o něco dříve nebo později, to jsou ty malé odchylky. Zjistím, zda je baterie prázdná. Nemusím ji dobíjet, vezmu duši zpět, aby si ji dobila sama.

Když je těžištěm některé inkarnace splnění jistého úkolu, vystihnu okamžik, kdy je splněn. Když je „hrnec“ plný, přijdu tě vyzvednout, protože více se do něj nevejde. Toto je často předmětem sporů mezi mnou a duší, ke které přicházím. Představ si například velmi zaneprázdněného vědce — takového jako ty, ... *smích*... který se honí z jednoho bodu do druhého, aby splnil své úkoly, a ještě i ve vysokém věku se za něčím pachtí a v něčem činí. Když svůj úkol splnil, přijdu si pro něj, protože objem je naplněn. Tehdy často dochází ke sporům, protože duše protestuje: „*Ne, chci žít dál!*“ Když však bylo v plánu splnit nějaký úkol, přijdu, jakmile je splněn. Protest nepomůže.

Takto se v čase a dění objevují prodloužení a situace, kdy je úkol splněn, a to je tehdy, když se objevím.

Jaký je tedy plán stvořitelské síly?

Na to je odpovědět snadné, protože se to dá vyjádřit jednou větou:

Božstvo vyšlo ze sebe a je na cestě zpět.

Božstvo spočívalo v sobě. *Velkým třeskem*, jak tomu říkáte vy, začalo ze sebe vycházet.

Musí se duše inkarnovat lineárně v čase, tedy z přítomnosti do budoucnosti? Například: Duše opustila tělo v roce 2000 a znovu se narodí v roce 2006, nebo se může narodit i v roce 6000 před Kristem nebo v době Ježíše?

To člověk jen stěží pochopí, protože člověk myslí lineárně. Člověk myslí směrem nahoru, to znamená, že plynutí pozemského času je posloupností stoupajících čísel. Lidský mozek sotva pochopí, že je možné inkarnovat se směrem zpět, kosmické vědomí to chápe. V nejširším pojetí takto existují — a to je těžké vysvětlit — časové, v sobě uzavřené kruhy. A proto se tě ptám: „*Na kterém místě vstoupíš do kruhu? Kde začíná kruh?*“

Když chceme popsat *nekonečno*, můžeme říci, že Bůh představuje uzavřenost samou v sobě, v sobě rotující vibraci. Proto je pro vás lidi nekonečno vyjádřené osmičkou (číslem 8) a že je to osmička, tak jde o životy, a ne o jeden život. Dívej se na životy jako na osmičku, jako na horskou dráhu v zábavním parku. Kde začneš a kde skončíš? Je to nekonečné...

Inkarnace v horské dráze života je jako vstup do pokladny horské dráhy v zábavním parku. Tuto pokladnu, kde zaplatíš, kde vstoupíš s kartou života, můžeš postavit kamkoliv. Takto se dá zařídit, že ve skutečnosti můžeš vcházet do století, nebo tisíciletí uplynulého času. V kosmickém pojetí to není neobvyklé a je to permanentní záležitost. *Permanentní záležitost*, nepřetržitá věc, v kosmickém dění zna-

mená, že to přesahuje lidské cítění. Jelikož v nekonečnosti existuje všechno v tomto okamžiku, teď, nebo — vše v tomto okamžiku je nekonečné, je to možné, nikoli však s pozemským vědomím okamžiku.

Vezměme si příklad: Kdyby ses inkarnoval v dobách Ježíše, bylo by možné, abys byl převážně tam. Šlo by však o to, abys tam splnil nějaký úkol. Jako osoba Jan van Helsing, s vědomím z roku 2005, si však nikdy nebudeš moci sednout s Ježíšem k poslední večeři. Můžeš tam vejít a splnit nějaký úkol. Dokonce je možné tam vejít a změnit dějiny, což by znamenalo, že by se museli psát znovu. To by byla změna. No to, na co se ptáš, je vysoká *kosmická generalita*. Toto téma je natolik složité, že se jím zabývají dokonce i na kosmických univerzitách, přičemž vy, lidé — promiň mi prosím — se v porovnání s tím v těchto okamžicích teprve učíte psát.

Podívej se na to takto: Je to opravdu možné, i když se to nedá lehce vysvětlit. Nyní, vědomě, jako individuum, nejsi ve stavu něco změnit. V kosmickém smyslu však ano. Potřebný je vždy božský aspekt. Zde se nikdy nezohledňuje lidský aspekt, egocentrismus momentálního bytí. Je to, jako kdybys prorazil zvukovou stěnu.

Na základě podobenství kruhu je jasné, že je to možné, protože Země, a to je to symbolické zobrazení, není kotouč, ale koule. Tak i kruh událostí v čase není jen kruhem, ale koulí, a proto v kosmu neexistuje čas jako na Zemi, protože kosmos neodpovídá dvoudimenzionalitě.

Proto se opravdu dá inkarnovat v jiných, vzdálenějších zemích, jakož i v různých epochách.

Kdyby jsi v současném životě zjistil, že by pro Zemi bylo to či ono dobré, například v souvislosti s technickým vývojem, mohl by ses dokonce dvakrát či třikrát inkarnovat na jiných planetách, a vrátit se sem s potřebnými vědomostmi. Přišel bys opět na Zemi přesně v okamžiku, kdy je zde tento vývoj nezbytný. Tak se to dělá často. Proto vždy existují schopní státníci provádějící věci, o kterých sní lidstvo. A proto jsou zde vždy vědci, výzkumníci, kteří jakoby z ničeho vykouzlí nějaký vynález, neboť si tyto původní vědomosti, tedy klíčící buňku, přinesli z některé vzdálené planety. Nemohou však přijít na Zemi s planetárním vědomím vzdálené hvězdy. Souvisí to s frekvencí jejich bytí a s tím, jestli budou jejich činy akceptovány. A tak ten, kdo vymyslel auto, sem nemůže zavítat s technikou pocházející ze sluneční soustavy Plejád. Považovali by ho tu za blázna. Kdyby přinesl na Zemi frekvenci, kterou měl na vzdálené planetě, neharmonizovala by s frekvencí Země. Lidský dvoudimenzionální mozek by se pomátl, vyšinul. Vyšinul v tom smyslu, že by se dostal „mimo koleje“. Proto je tento myšlenkový impuls dobrý, ale vysvětlení je obtížné, protože mozek to nechce. Struktura a způsob fungování lidského mozku jsou už jednou takové, protože Země chce udržovat hmotu a stav momentálního okamžiku.

Z kosmického hlediska je to však možné a také se to běžně dělá.

Přejděme k další otázce na toto téma. Víme, že existují takzvané kosmické zákony, prazákony, které působí v celém kosmu (kosmos=řád). Například zákon příčiny a následku, tedy, obrazně řečeno, sklízíme to, co jsme zaseli. Můžeš je několika slovy popsat?

Začínáš s tím nejtěžším vůbec. Musím jít na to zeširoka.

Když se božské zřídlo rozlilo, nazvěme to *Velký třesk*, musely být jistým způsobem sestaveny zákony. Ne jako v parlamentu, ale zavedly se, vznikly, samy od sebe. Stalo se tak, když se Bůh rozlil a proudila z něj tekoucí masa. Z toho jsi vznikl ty, z toho jste vznikli vy, z toho se vytvořilo všechno. A protože se vy, svět, kosmos, nacházíte mimo božské, můžete fungovat jen na základě božské zákonitosti. Netřeba tedy vytvářet kosmické zákony, je třeba jen mluvit o *kosmickém vědomí*, protože toto funguje jen tak, samo od sebe, jinak by to nebylo božské.

Hlavní princip, a to se mi zdá být to nejdůležitější, je prapřincip božské životní síly. Je to *princip tření*. Tření proto, že třením vzniká vibrace, z níž nekonečno získává sílu. To znamená, že všechny kosmické zákony podléhají určitému druhu tření. A to i proto, aby měly trvání, a aby fungovaly. Dále to znamená, že třením vzniká vibrace a vibracemi dochází k naplnění.

Vezměme si jako příklad tření zákon dávání a braní. Je to zákon samotné prasíly. Dát a brát v božském smyslu znamená rozdat sílu, kterou přijímáme a přijmout sílu, kterou dáváme, abychom dospěli do původního prastavu. To byla fáze božské vlny, původní prastav klidu. Ten byl srovnatelný s nulovým stavem.

Nulový stav však Jednomu nestačil. Chtěl prozkoumat, co se stane, když nebude ve stavu nuly. A tak začal božský pramen dýchat jako pulzující masa. Božstvo je třeba chápat jako pulsující Jedno, které se rozhodlo více dát než přijmout. To znamená, že k Velkému třesku došlo tak, že božské se rozlilo a vymrštilo ze sebe své součásti. Tím dalo

více, než přijalo. Zdá se, že by nyní bylo namístě říct: „Božství se vyčerpalo.“ Toto je však jen jeden výdech, jako kdybys ty vydechl.

Celé vaše konání, ať by trvalo miliardy let, slouží božskému, aby dostalo zpět energii, kterou vychrlilo, a ještě mnohem více. Všechny zkušenosti, které získáváte, slouží k tomu, aby se božský prazdroj, když znovu všechno vdechne, nejen posílil a podpořil, ale dokonce rozšířil. Takto božský pramen roste. A tím jsou odůvodněny zákonitosti, o nichž jsi mluvil. Je třeba si uvědomit, že tyto zákonitosti byly také vymrštěny z božského pramene, jinak by totiž celý systém nemohl existovat.

Nejdůležitějším zákonem je tedy dávat a brát. K tomu patří i zákonitost dýchání. Neboť ve všem, co se nachází mimo božské, je božský dech, všechno, co existuje, v sobě cítí božský dech.

Vy všichni jste tedy byli ve výdechu, v dechu, který božské ze sebe vydalo. Inu, protože jste na cestě zpět, jste znovu v nádechu.

Zákonem, které máš na mysli, často dávají jména lidé. Důležité je osvětlit pro a proti. Měl bys lidi podnítit k tomu, aby objevovali zákonitosti vlastních inkarnací. Jsou to zákonitosti dávání a braní, a zákonitosti bytí.

Můžeme tedy říci, že z tohoto prazákona se odvíjejí ostatní, jako například zákon rezonance a frekvence, a že malé se rovná velkému?

Tak je to. To, na co myslíš, je chápáno pozemsky. To, co

jsem řekl, je stavba a základ. Je to původ všeho a je bezpředmětné jak to nazveš. Když porovnáš základní rysy zákonitostí, které jsi vzpomněl, zjistíš, že mají společný kořen božského původu. Nic jiného neexistuje.

Musíš si uvědomit, že božská zákonitost je jednoduchá. Je strukturována tak jednoduše, že je to přímo neuvěřitelné. Ve skutečnosti spočívá celé dávání a brání na principu tření, aby tak vzniklo něco, co směřuje k naplnění — k naplnění, uskutečnění nějaké události, nějakého činu, aby bylo všechno teď, v tomto okamžiku, současně, protože tehdy se všechno znovu spojuje.

Božský pramen, který se vylil při explozi, proudí znovu zpět do sebe. Původně je to tedy jen pumpování — ven a dovnitř. V tom je obsaženo a z toho se vyvíjí všechno ostatní. Ve skutečnosti nic jiného není.

Zakládá se na tom i zákon reinkarnace...?

Zákon reinkarnace je srovnatelný s frekvencí. Ještě vhodnější je porovnat ho s druhem energie. To znamená, že se reinkarnuje, aby se vytvořila vibrace, a aby se pak pomocí této energie stejným způsobem odpracovaly úkoly. V zásadě je to tak proto, aby se naplnil energetický obsah. Reinkarnace znamená znovunarození v těle, je to opakování, něčím se znovu prochází, znovu se čerpá. Tak, jak bylo všechno vymršťeno, nyní se vrací zpět. Je to jako pohyb kyvadla. Proto je i reinkarnace jako kyvadlo. Opakuje se, dokud se opět nedosáhne původního stavu.

Představ si to jako zrcadlo. I když to lidský mozek jen

těžko pochopí, takto mohou existovat zrcadlové světy. Z kosmického pohledu je jasné, že to tak může být. Nikdy nebude nějaký svět existovat podvojně, zrcadlově, ale energie Země se nepohybuje vesmírem sama, odráží se však v jistém druhu zrcadlového světa.

Vysoce vyvinuté kosmické bytosti mohou v tomto zrcadlovém světě jednat a tímto způsobem zkoumat, jaké důsledky má to či ono na Zemi. Podíváš-li se na politiku v posledních letech, zjistíš to sám. V zrcadlovém světě se nezdá, že zkoušelo, jak dalece se dá na Zemi zajít v podobě kosmického anděla nebo diktátora nízkého vědomí, a jaké to bude mít pro svět následky. Dá se to riskovat nebo ne, zhrouť se řád, nebo ne? I to je přicházení a odcházení, dávání a brání, tření, z něhož vzniká vibrace. Prostřednictvím této energie se uskutečňuje transport materie, člověka, nebo dokonce Země, aby se dostala zpět do božského vědomí, do božského Já.

Tento jednoduchý princip je základem všeho.

Mohu změnit svůj osud?

Tuto inkarnaci sis zvolil sám.

Tvá duše si během mnoha vtělení vytvořila duševní bohatství, získala zkušenosti. Toto duševní bohatství je důležité pro následující životy. Proto jsi zde. Poznatky z tohoto života potřebuješ například na splnění úkolů s přítelem či nepřítelem v příští inkarnaci. Jde tedy o neustálý růst v souladu s tvým životním plánem, životním vzorcem, který sis sám zvolil a vytvořil.

Samozřejmě, že můžeš v životním plánu něco zameškat, například, když se opakovaně vyhýbáš těžkým situacím,

konfrontacím, když se před nimi schováváš, nebo se nehýbeš, když jsi ustrnul. Tehdy si něco zmeškal. Když tě pak přivedu do duchovního světa a prohlédneš si uplynulý život, který jsi neuzavřel k úplné spokojenosti, budeš prosit o novou možnost, abys to dohnal.

Existuje něco jako hříchy, o nichž hovoří světová náboženství?

Hřích, to je chybná interpretace.

Slovo hřích se zneužívá. Duše jedná na vlastní odpovědnost — ve všem, co činí a nečiní; co vykoná v nedobré, co udělá sama sobě a druhým. To, co způsobí druhým, je čin a to, jak s tím bude nakládat později, se přebírá v usmiřujícím rozhovoru, který vede se svým andělem strážným.

Myšlenka, že lidé jsou hříšní, a také myšlenka dědičného hříchu je však příliš lidskou a velmi dogmatickou interpretací.

Důležité je, že prativůrce netrestá člověka za jeho činy. Když si s andělem strážným prohlédl život, sám rozhodne, jak dá pořádku to, co způsobil jiným lidem a zvířatům. Proto se může stát, že v dalším životě bude chtít zakusit bolest a žal, který zapříčinil jiným, aby to urovnal a zároveň se tak i něco naučí.

Když si duše vybrala pro další život tělesnou vadu nebo chudobu, není to trest od Boha, zvolila si to sama. Nebude se to líbit lidem, kteří rádi hledají vinu u jiných, protože jsou příliš slabí nebo líní, aby hledali příčiny u sebe. Na skutečnosti to však nic nemění. Je to tak.

Proto se lidstvo dělí na duchovní elitu a hlupáky. Ti, kteří se chtějí učit, zažijí start katapultem, protože jdou v souladu se vzestupnou energií Země. Ti druzí se zcela zhroutí do bezednosti.

Smiřující rozhovor, je to dialog, který vede duše s andělem strážným, když přijde do takzvaného nebe?

Je to tak. Samozřejmě, můžeš vést smiřující rozhovory i s nepřítelem, tedy s duší některého „protivníka“ z minulého života. Ale i tehdy je přítomen anděl strážný.

Vše je tedy dobře uspořádáno a běží podle plánu?

Vše je řízeno nekonečnou božskou energií. Základem všeho živého je vzorec, spočívající v zákonitostech, na jejichž základě dostane každý zpět to, co vyslal. Když někdo někoho podvedl, jednoho dne bude podveden on. A naopak, když rád daruje, bude obdarován a většinou dostane více, než sám dal. Takový je zákon.

A jaká je zde úloha Země?

Když se Země stala obyvatelnou, byla zvolena za planetu zkoušek a bolesti. Byly sem přineseni obyvatelé z jiných planet. Proto jsou i dnes na Zemi lidé různého vzhledu, protože novoosídlenci sem přišli spolu s některými zvířaty z různých planet a v různých obdobích. Mnozí sem byli přineseni a další se zde později vyvinuli. Stali se základem, z něhož vzniklo to, co známe dnes. Přitom se křížilo a promíchávalo. Některé z bytostí, které uskutečňovaly projekt

osídlování Země, zůstaly zde i se svými fyzickými těly, a jiné se inkarovaly do nových těl, dokud nebylo osídlení úspěšně dokončeno.

Uzavřeme téma stvořitelské plánu. Můžeme na závěr říci, že Stvoření je velký proces učení a vývoje, zrání a růstu...?

Je to věčný proces příchodů, odchodů, zrání a růstu. A také stagnace — protože i to k tomu patří, neboť existují bytosti, které nechtějí jít dál. Stvoření je věčný, nekonečný, člověkem jen v malé míře prozkoumatelný projekt. Po jistou hranici ano, pak se však bohužel do toho míchají lidské výklady, které tento obraz trochu rozmazávají.

Co bys nám, pozemšťanům, poradil? Co můžeme udělat pro to, abychom žili mírumilovně? Nebo co bys nám radil — tak obecně?

Jednoduše LÁSKU, jen lásku ve všech segmentech života. To by bylo mé přání určené Zemi.

Jak je to s dušemi, které nesplnily svůj životní úkol, životní cíl, jenž si předsevzaly před narozením?

Hledí na svůj uplynulý život a vidí, že nemají vysvědčení. Další postup závisí na tom, zda chtějí v našem světě získat vysvědčení. Je to možné, a tak vedou s jinými dušemi, s nimiž si s konečnou platností nedořešily konflikty a zkoušky, usmiřovací rozhovory. Může jít například o rodinného pří-

slušníka nebo o konkurenta v práci, ti mohou být případně ještě na Zemi. Nebo požádají o nový život se stejnými úkoly. Rozhodnout o tom mohou samy duše.

A co se stane s dušemi, které své úkoly splnily?

Dostanou další. Mohou spolu s andělem strážným a dalšími duchovními průvodci cestovat různými sférami duchovního světa, zdržovat se v nich, učit se, studovat, nebo jít dál a hledat si něco jiného. Pokud má duše například zájem o vědecké záležitosti, dovolí jí pobýt nějakou dobu na úrovni, kde jsou tímto směrem orientovány duše a duchovní bytosti, a pak se znovu inkarnovat a vědecky působit na Zemi nebo na jiné planetě.

Někdy je vyšlou na jinou planetu, když je tam v konkrétní oblasti někdo potřebný, aby působily jako dárci světelného impulsu. Může jít například o inkarnaci do postavy zahradníka. Když duše nastoupí svou životní cestu podle plánu — což se jí podaří, pokud se řídí intuicí — je možné, že vyšlechtí nějaký nový rostlinný druh, objeví novou léčivou bylinku, nebo začne s úplně novým způsobem pěstování. V tomto směru má všechny možnosti otevřené.

Toto ať slouží jako příklad.

Když má tedy duše za sebou, řekněme, dvanáct životů jako voják nebo lékař, může se pak rozhodnout, že bude například obchodníkem...?

Může. Duše se však ze svobodné vůle může i rozhodnout,

že se stane žebrákem. Možná si řekne: „Tentokrát si přeji osud žebráka nebo tělesně postiženého, hluchého, němého, slepého nebo všechno toto najednou, chci získat tuto zkušenost.“ To pak může.

K výběru těchto těžkých inkarnací jsou většinou pozvány i duše rodičů, protože ty se kvůli postižení dětí musí částečně učit více než sami postižení. Je to služba lásky — duše vezme na sebe takové omezení, aby učila své okolí pokoře.

Je však samozřejmě také možné, že duše zapříčinila v minulém životě postižení jinému člověku a v nové inkarnaci se rozhodne toto omezení vzít na sebe, aby zjistila, jaké to tehdy pro tu druhou stranu bylo, jak se tento člověk cítil.

Ale duše, která splnila svůj úkol, se už inkarnovat nemusí?

Nemusí. Když chce, může. Rozhoduje o tom jen ona sama; kromě situací, kdy se jedná o velmi závažný případ, například, že duši v jejím celkovém duševním řádu ještě chybí jistá specifická zkušenost. V takovém případě by se měla chopit příležitosti a znovu se inkarnovat, aby si celkový obraz ucelila.

Rád bych se více dozvěděl o duševní rodině. Z vlastních zkušeností a z práce s jasnovidnými dětmi vím, že nás během života provází nejen anděl strážný a Anděl přeměny, ale i různí duchovní vůdci a zesnulí příbuzní. V našem kulturním okruhu jim říkáme předci.

Samozřejmě. Nemáš však jen jednu duševní rodinu, je

jich mnoho, možná desetitisíce, podle toho, na jakých úrovních se nacházejí a kolikrát ses už inkarnoval. Závisí to i na tom, zda je opět nalezneš, respektive, zda je můžeš, nebo chceš nalézt. Rozumíš? Předpokládejme, že máš za sebou tisíc životů, to by znamenalo tisíc světských rodin (na Zemi) a tisíc rodin v duchovním světě. Jde o to, nakolik jsi na tu či onu rodinu citově vázaný a nakolik se na základě těchto rodinných hodnot dále vzděláváš. Doma jsi v mnoha rodinách.

Přece jsme však s některými dušemi propojení více než s jinými. Vezměme si například skupinu duší, kde jsem byl v jednom životě otcem, v dalším babičkou, pak bratrem a později sestrou, a v této malé skupině si tyto úkoly obměňuji.

To jsou ty zkoušky. Změny pohlaví, počtu rodinných příslušníků, věku, jestli jsi nyní babička, dědečkem nebo synovcem. K tomu ještě přistupuje hierarchie. Jednou můžeš být generálem, pak jen vojákem a naopak. I to je příklad. Tyto konstelace jsou nutné, aby duše poznala všechny možné úhly pohledu, dokázala si je vysvětlit a samozřejmě i využít v učebním procesu.

Ještě jednou, vyjádřím se obrazně: když si obměňuji role v jedné velké skupině předků, v duševní rodině, která se, řekněme, skládá z třiceti nebo čtyřiceti duší, a prošel jsem již všemi možnostmi, tak pokračuji dál?...

Samozřejmě, že pokračuješ dál, zpět se jít nedá. Budeš

však mít další duševní rodiny a další svazky. Vývoj neustále pokračuje. Stále jsi v plusu a sám určuješ, jestli to chceš nebo ne.

Kdyby se stalo, že určitou osobu nemůžeš ani vystát, dokonce ani jako duši... *smích*... — teď žertuji — a chceš s touto duší na duchovní úrovni začít boj, dostaneš se, nebo lépe řečeno, oba se dostanete před jakýsi tribunál, kde budete vést usmiřovací rozhovory. Duše se zde mohou vyjádřit opravdu s odstupem a případně se dohodnout, že se znovu setkají v dalším životě, aby tentokrát zkoušku složily — ne jako nepřátelé, ale jako přátelé. Nesrovnávej to však se soudem — někdy je pro mne těžké najít vhodná slova — je to spíše instituce jakéhosi „arbitrážního“, smířčího soudního anděla. Toto slovo jsem převzal z vaší světské řeči.

Jsi aktivní pouze na Zemi, nebo i na jiných planetách, kde jsou fyzická těla?

Jsem pověřen všemocností, jsem *vše-mocný*. Znamená to, že moje struktura proniká prostorem a časem všech dimenzí.

Z tohoto božského paprsku, z této struktury, se z mého bytí pro činnost na pozemské úrovni vytvořilo tělo nižších vibrací. Prostupuji však celou všemocností. Jsem jeden jakoby pás táhnoucí se všemi oblastmi. Takto působí části mého bytí na Zemi, ale i na všech ostatních planetách, kde je život, protože i ty vznikly z božství. Představ si to jako provázek, jako šňůru z gumy. Moje struktura se nedá zničit, může se však štěpit, což znamená, že na každé planetě pů-

sobí jedna moje část. Matkou celku jsem ovšem já, jsem jednota, která se táhne od nejvyššího bodu duchovna až do nejnižšího dosažitelného bodu.

Nesnaž se mě chápat jako bytost podobnou tobě. Chápej mě jako bytost podobnou Slunci – sluneční paprsky dohromady tvoří Slunce, ale hřejí jednotlivě.

Řekl jsi, že v propojení mezi duší a duchem léčíš. Mohl bys stručně vysvětlit rozdíl mezi duší a duchem?

Tady to začíná být komplikované, proto mi dovol, abych to blíže vysvětlil. Duše spojuje tělo s duchem. Je mechanismem uvádějícím tělo do pohybu, proniká jím, a dokonce ho obaluje. Duše je nástrojem Boha. Na vrcholu své dokonalosti je rovná andělům. Je prosáklá božstvím a tělo je zase prosáklé duší. A tak je možné, že božské působí v těle skrze tělo, protože tělo dokáže nést božské jenom díky duši. To, čím je tělesná schránka pro duši, je duševní schránka pro božské.

Já, jelikož pocházím z božského a jsem mu podřízen, pracuji s duševním. A proto, když oslovím duši, která to dále reflektuje tělu, mohu je vyléčit.

Ty budeš díky kontaktu a práci se mnou schopen lépe následovat své duševní určení. Znovu musím poznamenat, že naše komunikace je jen minimální ve srovnání s tím, co by bylo možné. Jelikož existuji tak, jak existuji, dosahuješ ze mne, vyjádřeno v procentech, 1 až 3%, ne více. Když se

tvoje bytí odevzdá mému, můžeš v tomto životě dosáhnout snad 5%. To však postačí, protože já jsem schopen s tvou duší komunikovat. Když budeš hledat útěchu, začni se mnou mluvit. Tehdy se lehce dotknu duše tvého bytí a ty budeš vědět, co duše je, protože ona to bude signalizovat tvému tělu.

To je to trojdělení - tělo, duše, duch. Duše je prostředníkem mezi duchem a tělem. Proto je mým úkolem jakožto Anděla přeměny a transformace konat tehdy, když se duše odděluje od těla, a to tak, že jí vnuknu božské blaho.

Když to člověk nechce přijmout, když tělo odmítá přijmout božské blaho, dochází k demenci, pomatenosti, protože tělo ztrácí orientaci. Ztrátou orientace — ta je znakem toho, že duševní součást, která nese božské, už unikla, nebo právě z těla uniká — dochází, abych se vyjádřil vaším jazykem, k demenci. Demence nastane, protože božské blaho se tělu vyhne, aby tělo mohlo odejít.

Božské blaho, jehož zprostředkovatelem jsem já, vnuknu tělu až tehdy, když se člověk božskému otevře — modlitbou a odvrácením se od nihilismu. (*Nihilismus = postoj, kdy se popírá jakýkoli smysl a cíl existence; pozn. autora*)

Demence se dá na krátký čas vyléčit, když si člověk uvědomí, že o jeho odchodu je rozhodnuto. Je v tom soulad. Tehdy také zjistíš, že duše jako taková neexistuje. Je to útvar podobný mlze. Představ si ji proudící, pulzující. Viz duši jako zprostředkovatele, nosiče božského, kosmického ducha.

Duch je tedy plynoucí proud, který oživuje duši a tělo a proniká jimi?

Ano. Duch je proud. Duch je božská síla. Duch je prasíla. Duch, božské, je sám v sobě uzavřený útvar. Představ si svého ducha jako kulový útvar, protože tak je to nejjednodušší. Představ si, že duch sám sebe nese.

ohybem v sobě vzniká energie nekonečnosti, která je v permanentním v pohybu. Božské je jako vír, protože jeho pohyb v sobě samém představuje kruh, něco kulaté, nekonečno. Při tomto pohybu se uvolňuje energie. Představ si to jako žár, který se neustále sám rozněcuje. To je jednoduchost nekonečnosti.

Jelikož božské se vším existujícím je uzavřeným systémem, nemůže se hýbat samo od sebe, ale musí se nechat nést prostřednictvím nosičů. A tak božské, když vyjde ze sebe, aby tvořilo, formuje hustotu. Jelikož se zhušťuje jako oblak, jeho substance je stále tmavší a hustší, až začne sama ze sebe kapat. Božské tím mění — řečeno tvými slovy - svůj agregátový stav. Protože nabírá na tíze, může existovat i mimo sebe. Čím hlouběji padá, o to je těžší. Božská síla sama o sobě však není schopna chodit po Zemi.

Proto se tvoří duševní tělo. Božské proniká duší a duše si vytváří (fyzické) tělo, aby byla pohyblivou a mohla konat. Svým celkovým jednáním, tvými činy, zkušenostmi, které v každodenním životě sbíráš, předáváš prostřednictvím buněčného jádra informaci duševnosti a ta ji implantuje do božství. Probíhá to jednak tehdy, když se opět vracíš do božství, a také když ji (informaci) předáváš andělství.

Proto je velice důležité, abys byl v míru a blaženosti se vším, co děláš. Informace, které získáváš, zkušenosti a zážitky, které tě vnitřně rozrušují — představ si například lásku, která přivádí tvou krev do varu — se jakoby trychtýřem vlévají a transformují do vyšších sfér vědomí, například do andělství a archandělství. Andělé a archandělé tyto informace nasávají, nabírají sílu, a z nejvyššího bodu jejich bytí proudí vše zpět do božství.

Po tomto vysvětlení, s těmito informacemi, snáze pochopíš, že archanděl není personifikací jména (*jako např. Rafael nebo Michael; pozn. autora*), ale že je to vytvořená světelná síla, struktura. Na její spodní frekvenční oblast připojíš své informace, které pozdvihnou celek archandělů, aby temeno anděla proudilo zpět do božství. Je to tok podobný řece. Pramenem návratu jsi ty. A tvými činy, tvým vířením a kypěním, jakož i vířením mnoha „dělníků světla“, poteče řeka zpět a nakrmí tak moře nekonečnosti, božství.

Ty se nacházíš mezi tím. Mezi tím se nachází i duševnost nižších astrálních oblastí postupně přecházející až po nejvyšší andělství. Anděl ve smyslu exaktní slovní definice neexistuje. Anděl je tekoucí stavební kámen. Proto zde vzniká otázka: „*Když všechny potoky napájí řeku, kdy je pak řeka jen řekou?*“ Nebo aplikováno na energii: „*Kdy je anděl jen andělem?*“ Personifikaci vytvořilo lidstvo. Anděla bychom nejlépe popsali slovy, že v jádru je andělem.

Proto jsou všichni lidé na cestě, aby se staly anděly. A to tehdy, když se maso, hmota, rozpustí, a duchovní síla, kterou v sobě máte, už toto tělo neudrží. Znamená to, že celým

vaším jednáním pomalu rozpustíte substance hmoty, až již dále nebudete schopni udržet maso, tedy tělo.

Tento odlučovací proces způsobí, že člověk už nebude moci jíst zvířata, neboť jeho světlá substance v sobě maso neudrží. Netřeba tedy zavrňovat lidí, kteří se živí zvířaty, masem, pokud jim to opravdu slouží jen jako potrava; například když zabijí zvíře, aby utišili svůj hlad. Zde máme přímou vazbu na duši zvířete a je zde také dotek se mnou, protože já odděluji duši zvířete od jeho těla. Takové zacházení však lidem tvé kultury většinou chybí. Proto, když pokročí proces tvého zesvětlování, nebudeš moci v sobě udržet toto jiné maso, maso z továren smrti. Bude ti působit trápení. To je nejzávažnější důvod, proč nejíst zvířata. Lidé si všimnou, že když budou jíst toto špatné maso, tedy to, které se jim nenabídlo samo, ale bylo nerozumně vyšlechťeno, že ho zanedlouho nebudou moci strávit, protože jim způsobí onemocnění. Stane se tak proto, že toto maso není vhodné jako potrava. Nese v sobě bolest, trýzeň a utrpení — a to je to, co do sebe přijímáte. To je to, co dostáváte — bolest, trýzeň a utrpení. Utrpení zvířat.

Zanedlouho poznáš a pocítíš, můj milý Jane, a také ostatní lidé, jaké následky má celý ten nesmysl s vysílacími anténami a frekvenční sítí, kterou jste na své planetě vytvořili. Vše, co se vysloví, všechna nesmyslně vyřčená slova pronikají do mozkových struktur, a elektromagnetické vibrace mozku je implantují do podvědomí. Stávají se tak buněčnou informací pro všechny, a proto je lidstvo pomatené.

Teď jsem však odbočil...

Duše je nosičem ducha, duch proudí z moře dokonalosti.

Nebo to viz jako sluneční paprsek dotýkající se tvého těla. To mezi tím je duše.

Promiň mi, že jsem odbočil. Jsou to však věci, které máš v sobě a nyní se více než kdykoli předtím otevírají.

Odpouštím ti... smích

Dovol mi ještě jeden pokus, abych objasnil propojení těchto tří těl:

Tělo je jako řečiště. Je jako břeh, pobřeží řeky. A vskutku, Bůh ví, že existují pěkné břehy, stejně jako existují i pěkná těla.

Nyní se podívejme na duši: Duše zaplavuje tělo tak, jako voda zaplavuje řeku. Jako voda proplachuje řečiště, zaplavuje duše tělo, dokonce ho omývá.

A stejně jako v dobách zlaté horečky nesla voda kousky zlata, nugety, nese i duše v sobě zlaté nugety podobné božské jiskře, podobné duchu. Duše je nosičem božského, ducha, který takto zaplavuje tělo. Teď si představ, že proud řeky někam zlaté nugety naplaví. Prirovnej si je k božské jiskře v duši a ke zkušenostem, které duše získává. I zkušenosti se sbírají a hromadí z inkarnace na inkarnaci, až je z hromádky malých jiskřiček velká zářivá božská jiskra.

To znamená, že božství roste prostřednictvím zkušeností, pomocí všeho, co zakusíš.

Tělo chápej jako něco nehybného a těžkopádného. Duše ho opětovně zaplavuje, až se i tělu zachce proudit. Pocítí touhu, nechce již být řečištěm, chce se stát řekou. A nakonec, když změní stav z tělesného na duševní, zatouží být

zlatem, které v sobě nosí.

Takto se z trojdělení těla, duše a ducha stane jednota.

To je cesta, osud člověka, jak jsi o tom mluvil v jedné ze svých předešlých otázek. V jistém smyslu je to předurčení, cesta a svoboda, v jejímž rámci se člověk pohybuje. Ze stavu břeh-tělo, se musí dostat do proudu, aby se nakonec stal zlatem-Bohem.

Když se na to díváme takto, jsem ten, kdo pomáhá tyto agregátové stavy čistě oddělovat. Jsem takříkajíc *vůdcem návratu*. Jsem odpovědný za návrat do původního stavu. Proto momentálně není cesty od ducha k duši a do těla. Jsem ten, kdo odděluje duši od těla a umožňuje tak tělu dostat se k duchu. Duše tak zůstane opět duší bez těla, a já ji v jejím vývoji vedu dále směrem k duchu.

Navíc působím ve světelných sférách, kde se již neinkarnuje. Těm, kteří se nacházejí ve světelnějších frekvencích, pomáhám kráčet dále k božství.

Tam už nejsem *Andělem smrti*, jak mi ty říkáš, protože v těchto sférách již nepracuji s tělem. Tam jsem více v zónách světla, světelnosti, frekvence tělesného tam zcela chybí. Hustota však ještě není natolik nízká, aby bylo možné dosáhnout božské jednoty. To se uskuteční pouze v procesu splynutí s božským.

Čím se živíš?

Potravu nepotřebuji, protože *jsem*. Napájí mě božská

energie. V jistém smyslu je však tato otázka oprávněná a zajímavá. Opusťme kosmický způsob nazírání, vstupme do pozemské frekvence a podívejme se na akt oddělení od těla.

Tehdy bych mohl říct: žívím se z tebe, z tvé energie. Pro mou potravu je rozhodující tvá síla. Když jsi silný, jsem ti vzdálený. Když je však tvá životní síla oslabena natolik, že vyhasne, zaplavím svou energií vyhaslé pole tvého bytí a zaplním je. Dá se říci, že já, Smrt, jsem schopen postupně tě vzít do své péče. Když se nad tím zamýšlím, zdá se, že takto vznikl i pojem *smrtelně nemocného*, nebo-li nemocného na smrt, protože jsem již částečně při své práci. V konečném důsledku se tedy žívím ze zkušeností - z tvé zkušenosti. Jsem mocný z tvé energie.

Vem si jako příklad zamilovaného člověka. Zakoušíš-li zamilovanost, dáš mi jistě za pravdu, že v danou chvíli máš více energie, že jsi živější a radostnější než jindy. Zamilovanost uvolňuje velké množství energie.

Teď ale opačný případ: negativní zkušeností - což znamená, že ke zkušenosti nedošlo, například když tvůj životní obal toho už není schopen, protože pole zkušeností jsou naplněny — vznikne v jistém smyslu slabost. Do této slabosti vniknu já a vezmu si tě, tvou duši, protože prostřednictvím všech tvých zkušeností mám na to dost sil. Je to takříkajíc signál i pro mne: „*Teď je čas!*“ Tento postup má svá pravidla.

Jako protikladu si všimni *Anděla milosrdenství*. Ten může vniknout do oslabených polí a pomoci, takříkajíc, znovu tě

ode mne odvést. Nejde tu ale o hru sil, je to přísně stanovené božským plánem permanentní přítomnosti.

Kde v pozemském plánu tě lze nalézt, když ne ve tvé prasubstanci?

Jsem všude. A protože jsem všude, jsem také v těle. Jsem dokonce i v těle, které je zneuctěno. Byl jsem také v těle Ježíše, když bylo poníženo, a cítil jsem, co cítil on, a věděl jsem, na co on myslí. Tak jsem i ve všech částech materie. Jsem dokonce — a to vás možná překvapí — ve formách, které člověk změnil, tedy v geneticky změněné materii.

Jsem, což je také zajímavé, dokonce i ve věcech, které mohou být smrtelné. Podívej se, jsem i v obyčejné cigaretě.

Jsem všude, stejně jako je Bůh všude. A protože můžu být dokonce v obyčejné cigaretě, tak pochopíš, že její kouř nemusí být smrtící. Smrt totiž odpovídá frekvenci, kterou vysílám já.

Nekouříš-li ze slabosti, ze závislosti, ale třeba jen příležitostně na nějaké veselé zábavě, nebudu moci při výkonu své činnosti do tebe proniknout hlouběji a vzít si tvou duši. Takto tě během naší komunikace budu moci vždy informovat, zda to, co děláš, je smrtonosné, zda to odpovídá tvému životnímu plánu, a zda se tento plán tímto uskutečňuje.

Nyní bych chtěl přejít k něčemu jednoduššímu. Můžeš mi říct víc o duchovním světě, o oblastech, kam anděl strážný odvádí duše, které právě opustily Zemi? Co tyto duše vnímají?

Oblast úrovní, kde se duše zdržují, má minimálně tolik vrstev, jako jich má Země, a snad i více.

Na spodních úrovních či dimenzích je ještě možné vidět barvy, krajinu, budovy. Jsou zde úrovně fauny a flóry, kde můžeš rozmlouvat se zvířaty, například s tvým zemřelým psem, který ti pohledem chtěl něco říci a teď mu konečně porozumíš. Jsou zde vodní úrovně, kde se zdržují bytosti, které se tam cítí nejlépe, a je zde i úroveň přírodních duchů, kteří energetizují elementy, jsou odpovědní za růst rostlin, za energetizaci Země, za její plodnost. Jsou zde duchové, kteří oživují vodu a dávají sílu ohni.

Jsou však i úrovně s nižší energetickou vibrací, silně propojené se Zemí. Prodlévají v ní duše, které se nechtějí od Země odloučit a nejsou ochotny uvolnit se ze své poslední inkarnace. Lidé jim říkají duchové, přízraky či posedlosti. Jsou to úrovně, které nejsou ani pozemské, ani světelné. Potuluje se zde i mnoho duší, které rády zavádějí lidi, například ty, kteří pracují s kyvadlem. Jen málokdo dokáže správně zacházet s nástroji jako kyvadlo.

To, kde se nějaká duše zdržuje, závisí vždy na jejím vědomí a duševním plánu, například i na tom, kolikrát se chce ještě inkarnovat, třeba jako vědec, lékař, řemeslník, hudebník nebo umělec. Existují úrovně umělců, pohádkářů, básníků. Existují úrovně s univerzitami, kde se učí a vyučuje. Duše se zde připravují na nové inkarnace a vyměňují si zkušenosti. Jsou i úrovně, kde se duše léčí různými technikami. Ne však jako na Zemi, ale například, pokud duše zažila při smrti šok, když ji třeba umučili k smrti, tak si mož-

ná — řekněme to pozemsky — přinesla s sebou znečištění, posedlost, jakou je strach. Nebo se hluboko do ní vryly obrazy, které by ji mohly blokovat ve vývoji.

Když byl člověk v právě ukončeném životě vrahem nebo vojákem a zabil člověka, jeho duše si často tyto obrazy vezme s sebou do duchovního světa a tyto výjevy ji tam trápí. To je to, čemu se obvykle říká peklo. Takové duše se často ocitnou mezi jinými dušemi, které rovněž zabíjely a nyní trpí ještě více kvůli hrozným vjemům z předešlého života.

Když si duše uvědomí, že jednala nedobře a hledá pomoc světelných bytostí, například u svého anděla strážného, může se dostat na úrovně, kde s ní pracují.

Mnoho duší se však nechce učit, přestože je následky jejich pozemských skutků trápí i duševně. Působí zde také temná síla, která se pokouší nepustit je z temnot, zejména duševních, jako je hněv, neodpouštění a obviňování jiných. Mohou zde vládnout zlozvyky ale i monotónnost, lhostejnost a duchovní chudoba, neboť duše se nechtějí vyvíjet. Závisí na duši, zda se rozhodne obrátit ke světlu. Vykoupení musí chtít ona sama. Nikdo ji nepřesvědčuje. Chceme-li použít pozemský termín — je to oblast pekla.

Duše přebývá tam, kde se cítí nejlépe. Vystoupí-li jednou do vyšších sfér, bude tam méně krajiny. Vše bude řidší a jemnější materie, protože zájem duše se od hmoty postupně odvrací. Vždy však vidí světlo, nemůže však rozeznat jeho zdroj. Je to podobné, jako když se vy na Zemi díváte do Slunce. Slyší hudbu, ne však pozemskou, spíše prátóny,

které by člověk asi sotva nazval hudbou, nebo by tyto prátóny asi vůbec nevnímal. Když však chce slyšet tóny, slyší je.

Dále existují úrovně, kde prodlévají bytosti pocházející z některé z bilionů jiných planet, kde byly inkarnované v nej-různějších formách a tělesných schránkách — jednou v hrubší a jindy v jemnější materii. Existují úrovně, kde se zdržují duchovní bytosti, které se neinkarnují nikdy, a přirozeně i takové, kde jsou andělé strážní a vyšší bytosti.

Duše může navštívit i jiné úrovně a sféry a má dovoleno vidět, co se tam odehrává. Je to jako cesta do daleké země, když člověk zatouží prozkoumat, zda by tam jednoho dne chtěl žít. Když se duši v některé dimenzi zalíbí, může se zeptat, co musí ve svém vývoji udělat, aby se tam dostala. Opět jí přitom radí duchovní bytosti, které ji doprovázejí.

Chci však znovu upozornit na to, že duchovní svět, různé úrovně, neexistují někde mimo Zemi, někde mezi Zemí a Měsícem, ani ve stratosféře vaší planety, ne. Jsou vzdálené jen krok od tebe, bez ohledu na jejich úroveň. Stačí udělat krok a už jsi v mezisvětě, nebo v páté, šesté či dvanácté dimenzi. Nerozhoduje vzdálenost, ale frekvence, vibrace, kterou vnímáš a do níž vejdeš, pokud chceš. Všechno zde existuje současně. I když to zní neuvěřitelně, nebo je to těžko představitelné, je to tak.

Círky a náboženství učí, že existují nebe a peklo. Špatná nebo hříšná duše se dostane do pekla. Co nám o tom povíš? Existuje peklo?

Ne. Takzvané *peklo* — tento výraz nerad používám — nosí každá duše v sobě, tento stav si vytvořila sama.

Vezměme si jako příklad člověka, který spáchal vraždu. Možná ho potrestají světští soudci. Možná se však trestu vyhne, neboť má mazaného právníka, který ho z toho vyseká a na Zemi ho nepotrestají vůbec. Udělal to však a svému činu neujde. Čin si vezme s sebou do duchovního světa, kde s ním bude konfrontován tak, jak jsme se již zmínili.

Pojďme však dále: proč měl tento člověk ve svém osudu, v životním plánu, vraždu? Bylo to důležité? Zabil někoho, aby jinému zachránil život? Zabil ve válce, anonymně, na příkaz? Nebo to udělal z nenávisti, z rozkoše, z chamtivosti? Možností je spousta.

Vycházejme z toho, že máme před sebou duši, která zabila vědomě, v nenávisti. Přijdu pro ni a odevzdám ji dál anděli strážnému.

Nyní si prohlíží svůj život a vše, co se stalo, tedy i vraždu, a může to znovu vidět a procítit. Tento čin, vražda, blokuje její duchovní vývoj. V tuto chvíli se dále nedostane. Neustále je konfrontována s obrazy smrtícího činu. A to je tím *peklem*, chceš-li použít toto slovo.

Pokračuje to však dále. Duše se nyní může učit, svůj přečin by si měla skutečně uvědomit. Přitom často stojí tváří v tvář duši člověka, kterého usmrtila. Za účasti světelných bytostí probíhají usmiřovací rozhovory.

Jestliže se chce učit, nezavrhnou ji. Pokud se však učit nechce a nedbá na své duchovní průvodce, tehdy setrvá zatížena obrazy vraždy u jiných duší s podobnou vibrací.

Nikdo není souzen. Všechno se odehrává v rámci duše. To takzvané *peklo* vězí v ní, hoří v ní, hlodá v ní skrze obra-

zy vraždy. Záleží jen na ní, aby poznala, odpustila a vyvážíla — to je zákon dávání a braní.

Peklo je tedy, jak si to právě vysvětlil, nejnižší vibrační duchovní úrovní, kde se druží stejné se stejným — vrazi, zločinci, násilníci, satanisté...?

Asi tak nějak... Na základě tvé duševní zralosti by ses tam nedostal a ani s tím neměl kontakt. Kdybys tam přece jen vešel, pocítil bys smutek, protože bys narazil na duše, které se nechtějí učit, nechtějí vidět světlo, ačkoliv ho mají přímo před sebou. Vibrace, která tam vládne, by se tě sice nedotýkala, cítil bys však hroznou tíhu, podobně jako při návštěvě pozemské věznice či nemocnice. Když odtamtud vyjdeš, také se ti uleví. Rovněž tyto vibrace cítí každý.

Tady je další názorný příklad: různé úrovně duchovního světa existují současně, stejně jako se ve velkém městě nacházejí noblesní čtvrti s pěknými domy, kde je všechno krásně upravené, ze zahrad zaznívá klasická hudba, zahradník stříhá růže, děti si hrají s domácími zvířaty a všude vládne harmonie... a poté ve svém hezkém novém autě vjedeš do čtvrtí, které jsou opakem toho, co znáš jako harmonický domov: ženy zde nabízejí svá těla, prodávají se drogy a nadměrně se konzumuje alkohol. Jsou zde i lidé, kteří žijí na ulici, žebrají a nemají střechu nad hlavou. Projel bys tam tudy, vnímal bys to, kontakt s nimi bys však mít nechtěl. Proč? Neboť tam vládnu frekvence temna a ty přicházíš ze světla, z harmonie; tyto frekvence se od sebe odrážejí, vibrují rozdílně. Soucítil bys s těmi lidmi a pravděpodobně bys z celé té ubohosti, kterou v jejich tvářích

vidíš, zesmutněl, ale sotva bys jim mohl nějak pomoci.

Tak je to i s duchovním světem. Zde se také můžeš rozhlédnout. Ale nebude se ti asi chtít pobývat u duší s temnou vibrací, u duší, které v sobě nosí peklo, podobně jako nemáš chuť pobýt v právě popsané městské čtvrti.

Existují i úrovně, kde jsou například diktátoři a tyrani. Nemuseli být nutně zlí, tedy, že by vědomě páchali zlo. Vládli však s pomocí brutality, protože neznali jinou cestu, jak udržet obyvatelstvo v jednotě. Také tyto duše nacházejí sobě rovné. Nejsou to duše málo vyvinuté, částečně měly a mají vědomí na poměrně vysoké úrovni. Neodolaly však moci. Na těchto úrovních se mohou dále spolu učit. A možná tam zůstanou, dokud jim neodpustí i poslední duše, která pod nimi trpěla. V závislosti na okolnostech může tento proces trvat dlouho.

Je tu ještě i další možnost. Duše, která byla dříve tyran-ským vládcem, dostane za úkol vládnout znovu, tentokrát však dobře, nebo alespoň lépe. Když však navzdory nejlepšímu předsevzetím získá moc zase jen pro sebe a pak se vrátí, znovu neobstála... A dostane novou šanci... To je z pozemského hlediska často nepochopená hra života.

Podívejme se na další příklad: předpokládejme, že jde o generála, který slouží krutému vládci. Táhne do boje za vlast, za svůj lid. Je to dobrý člověk. Se svými vojáky spravedlivě nakládá a jeho jediným přáním je ubránit svou zemi. O politických intrikách svého vládce neví, nebo jim nerozumí.

Když bojuje s armádou za svou vlast, dělá v konečném důsledku něco dobrého a jedná na základě správných po-

hnutek. V přeneseném smyslu slova — chce pomoci. A přece během boje akceptuje brutalitu. Opět tu máme polaritu.

Předtím jsi řekl, že duše nejen vybíráš, ale také přinášíš. Vyprávěl jsi, že jsi u toho, když duše vnikne do fyzického těla. Jak tomu mám rozumět?

Je to tak. Kosmická zákonitost se skládá z dávání a braní, a proto samotný pohyb braní není možný. Před nekonečností obstojím pouze tehdy, když proces braní vyrovnam přinášením nebo dáváním. Tak jako já, jako struktura mé síly tvoří energii braní, potřebuje, jako při nádechu a výdechu, i dávání. Pomáhám implantovat božskou strukturu do duševní, aby duše začala psát novou životní kapitolu.

Pomáhám duši do těla, asi jako muž pomáhá ženě do kabátu. Tím, že zahustím světlo, pomáhám duševní energii formovat dítě.

Chápej to takto: světelná jiskra, která opustí božské, v mých rukou prostřednictvím síly mé struktury zhustne, až se zformuje matérie a vznikne dítě.

Tak život přináším, tak ho i odnáším. Takto je dech Boha, božský světelný proud, vdechnutí duše do těla, umocněn mou prací. To je výdech. Přirovnej si přínos života k výdechu, k implantování božského výdechu, výdechu Jednoho — tomuto procesu pomáhám já. Protože božstvo nemůže působit samo ze sebe, potřebuje mou sílu, kterou k tomu vytvořilo. Nádech znamená, že dech života uniká. Nadechnu se... a odevzdám plynule, proudem, tuto sílu dále bož-

ské síle. Představ si toto proudění. Když se nadechnu, vznikne proud, a protože plyne, tak ho zesílím. S mojí pomocí se božská síla, která je pulzujícím elementem, při nádechu stáhne a je tak ve stavu, kdy může nasát všechny tvé zkušenosti, kousek po kousku. Takto je vše dáváním a bráním, příchodem a odchodem, a podobné vibraci.

Jak bychom si mohli my, lidé, na základě tohoto nazírání, představit andělské bytosti?

Anděl jako takový neexistuje. Andělství je přiřčleněno k božství. Andělé, ve své nejvyšší dokonalosti — říkáte jim archandělé — jsou blízcí Bohu, existují však odděleně od něho. Kdyby bylo andělství božské, tedy čistě božské, byl by to sám Bůh. Andělé jsou jako habitus, jako božští pomocníci, jsou výplodem Boha, protože Bůh sám ze sebe konat nemůže.

Božský útvar je sama v sobě uzavřená intaktní formace. Pokaždé, když božství vychází ze sebe, použije k tomu andělskou sílu, která má v sobě aspekty božství zahuštěné vnějškem. Božství je samo v sobě čisté a mimo sebe může existovat pouze tehdy, když se zahustí a vlévá do andělství.

Tyto části obsahují já, jsou v mém konání, až dolů, po zhuštěnou materii. Coby *Transformátor* jsem tak políben jednak božským, anděly, a jednak duševním. (*Anděl přeměny se médiu zviditelní v podobě žvýkačky přilepené na prsty dvou rozpínajících se rukou.*) Jsem schopen jít dolů, stejně jako nahoru. Napájejí mě samotní andělé, božská síla, protože to, co dělám, spotřebovává energii, spotřebovává sílu. Druhou část energie dostávám během práce s duší, pro kte-

rou přicházím. Jsem živený shora a tuto sílu vedu dolů. Mohu být pro vás sladký jako med, protože odevzdávám tuto sílu dále.

Mým úkolem není jen odnášet duše, ale také doprovázet to, co pomíjí, vaše těla, do nekonečnosti, a transformovat je. Tělo z masa a kostí není nic jiného než šat anděla, a má božský původ. Tělo nezanikne, nedá se zničit. Rozloží a rozpustí se, aby se tak rozplynulo na své přirozené elementy. Proto nedoprovázím jen odcházející duše, ale i zdánlivě mrtvé tělo, které údajně zůstává. To jsou ta těla; doprovázím i je, a přitom je pro mne důležité, abych byl hluboko ve frekvenci, hluboko v transformaci, abych připomněl buňčným jádrům, že jsou plné života, ale že to, co nesou, je tělesné. Také tělo je světlo. Také tělo je božské. Tak doprovázím i tělo zpět do substance bytí, k prapočátkům, k prae-energii.

Jelikož si právě připomněl rozpad fyzického těla, které rozkladem nebo spálením také mění svou strukturu, kladu si otázku, zda způsob pohřbívání, například kremace, tedy spálení fyzického těla, může nějak ovlivnit duši? Lidé s mediálními schopnostmi říkají, že některé duše jim řekly, že jejich těla byla spálena mnohem dříve, než se stihla duše oddělit od těla. Můžeš to potvrdit?

Tady musím být někdy rychlý. Když zemřelí prostřednictvím média podávají zprávy, že spálením utrpěla jejich duše, v jednotlivých případech to může tak být. Odchod, umíraní, jsou však dány duševním plánem, životním plánem. Jelikož jsem ve všem právě teď, v tomto okamžiku,

nemohu se nikdy opozdit. A když ten, kdo něco podobného tvrdí, ve své naivní nevinnosti věří, že u něj nejsem, mýlí se.

Jsem tu vždy, když jsem potřebný. Když dozrál čas, jsem na místě. Je to jako ventil, který se automaticky otevře, když je pod tlakem. Nemůžu tady nebýt, to je nemožné.

Když někdo shoří v ohni, ať už při nehodě, výbuchu bomby, nebo prostě v ohni, jde o proces, který může proběhnout ve zlomku sekundy. A naopak, pohřbívání ohněm je aktem v čase, v pozemském čase. Je to akt klidu. Nezáleží tedy na faktoru času, na době, kterou strávím při duši, když opouští tělo. To je vyloučeno, protože jsem současně všude.

Spálení samotné je často aspektem vůle. To mohu duši v přítomném okamžiku, v bodě „ted“ vysvětlit.

Pokud nepochopí odloučení — například při výbuchu — mohu zasáhnout způsobem, který krátce osvětlím: Jelikož jsem bytí pocházející přímo z Boha, božství mě opatřilo silou rovnající se jemu samému: kruhovým pohybem bytí, které mi umožňuje být všude v probíhajícím okamžiku, bez ohledu na čas.

Není-li některá duše ochotna jít a tělo čeká na spálení, mohu díky tomu změnit strukturu času tak, že s duší někdy diskutuji i týden. Takto je tedy v mé moci zabránit, aby se oheň duše chytil.

Stává se však, že duše příliš lpí na mase, na hmotě. Tehdy

jí jako malému dítěti, kterému jsem už dvakrát řekl, že svíčka hoří, nedám po prstech, ale postačí výstraha. Mluvím s ní laskavě, mluvím s ní klidně. Mluvím s ní tak, jako ty se svým synem. Ale pak přijde zkušenost, a může to být opravdu tak jako s tím dítětem, že si duše „spálí kožich“.

Ve skutečnosti se však žádná duše nikdy nevznítí... To by mi ale anděl strážný pěkně naložil... *smích*... Předurčeností duše je neustálý pohyb, prožívání zkušeností. A proto se opravdu může stát, že se oheň do duše „vpálí“, že do duševní struktury skutečně pronikne vědomí spálení. Já to však беру tak trochu na lehkou váhu, protože to opravdu lze srovnat se zmíněnou zkušeností dítěte, které si popálí prsty.

Pokud duše prošla takovou zkušeností, mohly se obrazy spálení do ní vrýt tak hluboko, že si je vezme s sebou do dalšího života. Proto člověk může snít, že ho upálili, nebo může mít obecně strach z ohně, protože v minulém životě takto zemřel.

Nyní se však vrátím ke způsobu pohřbívání. Těla se odjakživa pálila, ať už u Indiánů, pravěkých národů nebo Germánů — i tam plápolal oheň. Kdyby byla duše přítom utrpěla škodu, tak všichni, kteří byli spálení, by byli tímto fenoménem zatíženi. Není tomu tak. Vzpomínka může zůstat, struktura duševního těla je však nedotčena.

Uvědom si: vnáším duši do světla, každou duši, i duši člověka, jehož tělo je roztrhané na kousky. Zde nesu nekonečno, božskou strukturu. Tady jsem schopen — nezávisle na tom, co vidíte vy ve fyzickém světě — působit v Duchu, mimo čas, mimo okamžik.

Proto prohlašuji: to, co vy ve fyzickém (světě) s tělem uděláte, neovlivní mou duchovní práci. Může to však případně ovlivnit citový svět. Teď už ale nemluvím o následcích leknutí z ohně. Je horší, když je duše, člověk, zamořený nenávistí.

Podívej se na osobu s vysoce vyvinutým vědomím. Na člověka, který medituje, nebo se modlí, řídí se intuicí a se svou duší si vypráví; někoho, kdo na sobě pracuje a neustále zvyšuje svoji frekvenci. Ti jsou mi nejmilejší, protože jsou plní lásky, protože neznají strach, nebojí se mě a snadno z těla vyklouznou.

Bohužel, není jich mnoho v porovnání s těmi druhými. Ti sice milují své tělo, ale bojují — vedou války s jinými lidmi, s jinými národy, nebo bojují v každodenním životě ze závisti, žárlivosti a chamtivosti. Duševní substance takových duší samozřejmě v sobě nese bolest. Trpí zejména tehdy, když se tělo spálí. Pro materialisty je tělo tím, na co se po celý život upínali, protože v duševní a božské nevěřili. Při pohřbívání do země taková duše vidí, že její milované tělo nesou v celistvosti jeho bytí do hrobu a v úctě let se rozpadne na to, z čeho bylo kdysi vytvořeno.

Nyní se můžeš zeptat, který způsob pohřbívání je lepší. Nemůžu na to odpovědět. Tuto otázku si musí každý člověk zodpovědět sám za sebe. Člověk si může pro sebe ujasnit, zda miluje své tělo tak, že ho rozbolí hlava, když na spálení bytí jen pomyslí. Tehdy nechť volí pohřeb do země.

Když jsi však, milá duše, ve svém vývoji pokročila nato-

lik, že v kouři vidíš, jak se tělo vznáší k Bohu a proudí do něj, nech ho spálit.

Co si myslíš o asijském pohřebním kultu, který vyžaduje, aby každá kostička ležela na správném místě?

To je, promiň mi, hloupost. Hloupost tehdy — a moje odpověď je přímo provokativní — když se to dělá jen kvůli hrobu. Prospěšné je to, co slouží vývoji člověka.

Výraz „slouží“ objasním. Patří do oblasti „služeb“: Na co jsou hrobu květiny, když zničíš zemi jen proto, abys zachoval květiny? Jaký má smysl plakat nad hrobem, když jinde na Zemi vraždíš?

Na hrobě nikdy nerozkvete duchovní květ, protože na hrobě není vývoj. Vývoj je v srdci — v srdci toho, kdo odchází, a v srdci toho, kdo tu zůstává. Když to slouží tomu, tehdy není pohřební kult okultním.

Třídění kostí je jako uspořádání frekvenčních součástí minulého života. Když to pozůstalý dělá, aby se tím „uspořádal“ sám, je to v pořádku. To však může dělat i doma, ve vlastním pokoji, v srdci.

Urovnávání kostí nebo lebek nikdy neposune vývoj člověka dopředu, ani nezvýší jeho frekvenci. Jen se podívej na pohřebiště pozemského bytí — tam nikdy nemůže nastat pokrok. Já nejsem *Sekač hlav*, jsem ten, kdo pomáhá z jednoho stupně vývoje na další. Co se zde pohřbívá, jsou tyto myšlenky. Jsem ten, kdo pomáhá ve vývoji.

Posmrtný kult svědčí o tom, že smrt a skutečný smysl

odloučení ducha a duše od materie nebyly pochopeny.

Při posmrtném kultu je těžiště v bolesti. Člověk se zde soustřeďuje na bolest. A proto bys měl vědět, že posmrtný kult neprospívá duchu, duši a ani tělu. Zabraňuje pozůstalým, aby se odpoutali, omezuje tento proces a každou návštěvou u hrobu rodí novou bolest a nové soužení. Když to tak chceš, tak to dělej.

Pro koho je to však výhodné, komu to prospívá? Pozemským náboženským vůdcům a především *andělům bolesti* — protože si pro mě zvolil jméno Anděl smrti. Slouží to andělům bolesti temných sil, démonům, kteří posmrtné kulty podporují. Živí se z bolesti, kterou člověk u hrobu cítí, tato bolest je posiluje, občerstvuje. Rozhlédni se a všimni si, kolik trápení a bolesti se posmrtným kultem vyvolává, a jak se zde daří multiplikovat mentální — tedy obsahy mozků.

Já to proto nazývám *módním kultem*, je to jakýsi druh *nonsens-kultu*. Temné síly jemnohmotné úrovně, jakož i temné síly pozemské moci, to naplno podporují, aby tak zvýšily potenciál strachu a utrpení těch, kteří se sešli u hrobu.

Všimni si také naříkající ženy, plačky, femininního elementu rodičky, která by chtěla zvrátit vývoj zpět k nulovému bodu, která chce to, co se událo, vynulovat. Není to prospěšné a nic to nepřináší.

Uvědom si, že hořekující žena je rodičkou bolesti, dokud bolest nerozpustí. Tito lidé to ostatním, mně, andělu strážnému a i jiným lidem, jen stěžují.

Mnohem užitečnější by bylo prozkoumat, jakou cestou

se ubírá duše člověka, jehož pohřbívají. Kam jde? Na tuto otázku se dá odpovědět jen v srdci a nikoli prostřednictvím posmrtného kultu. Duše sama se jistě těší více, když pozůstali netruchlí, ale místo nářků si pomyslí, jak se jí nyní daří ve světě.

Líbí se mi myšlenka, že se na každý hrob položí kniha, do níž zemřelý před smrtí sepsal své poznatky a moudrost, kterou chce zanechat potomkům. Bylo by to mnohem smysluplnější než zalévat květiny či tříditi kosti. Lidé by se tak této duši přiblížili více. Přemýšlej o tom.

Proto by bylo lepší mrtvého prostřednictvím jeho řádků, myšlenek, které napsal, odkrýt, a nikoli ho zakrýt zemí. Tak se to dělá na jiných planetách, v civilizacích, které jsou vyvinutější než ta vaše. Nebylo by to hodné napodobení?

A takto to probíhá i v kosmu, neboť duše při přechodu do duchovního světa naplňuje svými zkušenostmi knihovnu božských znalostí, takzvanou Akašickou kroniku.

A proto, když zakusíš milosrdenství Všemocnosti, můžeš získat přístup ke kompletním znalostem všech životů, nejen svých, ale k souhrnu znalostí všech existujících bytostí.

Předávání vědomostí všech tělesných bytostí ze všech univerz probíhá v okamžiku, kdy se duše při opouštění těla obnaží.

Začni si to uvědomovat, abys stále poznával, aby sis nepřetržitě uvědomoval radost ze své existence. Začni to poznávat, aby ses hýbal, abys věděl.

Jaký je rozdíl mezi andělem strážným a duchovním vůdcem?

Anděl strážný je anděl, který je neustále při tobě, který duši nepřetržitě doprovází.

Duchovní vůdci jsou duše, které již byly v lidských tělech, které duši doprovázejí temporálně a dodatečně a podporují ji v nějaké činnosti. Jsou s duší většinou v konkrétních životních obdobích, kdy tato prochází jistým vývojem nebo vykonává nějaké povolání.

Vezměme si příklad: pokud je někdo obchodníkem, obvykle má u sebe duši, která již v různých životech nasbírala mnoho zkušeností jako obchodník a poskytuje mu v obchodních záležitostech „vnuknutí“. Když se ti například líbí létání a chtěl by sis udělat pilotní průkaz, budeš mít pravděpodobně po boku bytost, která již v některé existenci byla pilotem. Pokud toho však necháš, tento duchovní vůdce se opět vzdálí. Když se navzdory tvé původní kariéře jednou rozhodneš vyškolit za léčitele, lékaře nebo léčitele, dostaneš jako průvodce duchovního vůdce z úrovně duchovního světa, kde se zdržují lékaři. Bude při tobě, když budeš léčit pacienty nebo diagnostikovat. Intuitivně najednou pocítíš, kde by mohla mít choroba původ, nebo jak ji léčit bez toho, že bys o tom předtím něco věděl. A pak se možná budeš divit, že tvůj odhad byl správný. S nejvyšší pravděpodobností ti ho vnukl odpovědný duchovní vůdce.

Pokud jde o tebe, když jsi při učení za řemeslníka začal psát knihy, přidružil se k tobě tvůj dědeček z otcovy strany a podporoval tě. Říkal jsi, že jsi najednou nemohl spát a chodilo ti po rozumu, jak strukturovat knihu a sestavit obsah, aniž by ses tím někdy v minulosti zabýval. To je tvůj

dědeček, který ti pomáhá při psaní. Vidíš, on je tvým duchovním vůdcem a v duchu tě vede!

Kdo rozhoduje o tom, která bytost nebo duše bude působit jako duchovní vůdce?

V mnoha případech anděl strážný. Jinak se u většiny duší rozhodne před inkarnací, kdo přijde.

Kde je můj anděl strážný teď?

Stojí vedle tebe — co si myslíš, kde by asi byl?

Možná se již dal na útěk... Zeptej se ho, prosím, zda si někdy nezoufá, když jsem takový dobrodruh?

Směje se a říká, že si nezoufá nikdy. S tebou se alespoň nenudí. Miluje tě a zná tvůj životní plán. Proto také ví, jaká zkouška bude následovat a co se v tobě odehrává. Zaostruje pohled na tvé slabosti a snaží se tě, většinou prostřednictvím tvých myšlenek, na to upozornit. Tvé slabosti se podrobují zkouškám a zkouškami dozríváš. Znovu se směje — máš veselého anděla strážného — a říká mi, že z času na čas musí trochu zasáhnout, protože někdy konáš dost pošetile; zasahuje samozřejmě jen tehdy, když s tím souhlasíš, vždyť máš přece svobodnou vůli.

Nyní ustoupí do pozadí, protože nechce rušit naši komunikaci. Pokud by ses ho chtěl na něco zeptat, bude ti přes

toto médium vždy k dispozici. Pozdravuje tě a říká, že tě miluje celým svým bytím.

***Srdečné díky. Rád bych se však ještě dozvěděl, zda to bylo jeho svobodné rozhodnutí doprovázet mě, nebo do-
stal tuto roli za trest — proč právě mne?***

Protože tě, lépe řečeno, protože se znáte již z mnoha životů na jiné planetě. Je s tebou proto, že zná tvou strukturu, která je jiná než struktura pozemšťanů. Může tě vést lépe než jiní duchovní vůdci. On je také dobrodruh, ale ještě více vědec. Předtím jsi měl jiného anděla strážného, v tomto životě však je s tebou on. Prohlédl si tvůj životní plán a rozhodl se, že je to i pro něj výzva a lekce. Opět se směje.

Ne, říká, že se těší, že tě v tomto životě může doprovázet. Přiznává však, že mu to tady ve tvé kultuře těžko padne. Je to tu pro něj příliš pozemské. Vesmír by byl přece zajímavější a říká, že víš, co má na mysli.

To je pravda. Pro dnešek to tedy ukončím a ještě jednou srdečně děkuji... Teď bychom měli jít opravdu do hloubky a zabývat se částí, kterou by mnozí rádi vynechali — temnou částí Stvoření, říši stínů.

Temná část Stvoření je frekvence nízkého původu. Když se na to díváme pozemsky, znamená to, že pochází z nízkého zdroje. Temná říše, říše stínů, je od světla velmi vzdálená.

Vezmi si říši stínů, vezmi si symbolicky *Lucifera*, sílu, je-

jímž úkolem je umožnit ti, aby sis temnou část v sobě uvědomil, abys ji osvětlil. Tato síla, říkejme jí *luciferská síla*, protože to není ani osoba, ani jednotlivá bytost, je od božského vzdálená nejvíce; je to božství, které se vzdálilo samo od sebe. Proto má luciferská síla božský původ. Frekvenčně je však natolik vzdálená, že je již téměř bez dechu. Sotva ještě může dýchat. A protože je od božského pramene tak vzdálená, téměř ho necítí.

Zde je původ vašich válek – snaha roztrhat vás na kousky, to je luciferská síla v každém z vás, v každém člověku. Lucifera si nepředstavuj v postavě ďábla, hledej ho v oblasti pocitů na míle vzdálených od božského bytí. Proto je důležité zapálit v sobě světlo a vyhnat luciferskou sílu, což znamená ponořit ji do světla.

Tuto sílu, tuto temnotu, nosí v sobě každý. Tak je Lucifer často zrcadlem duše v bytí, úšklebkem démona. Úšklebky démonů často zrcadlí vnitřní obraz.

Ďábel, jak ho popisují náboženství, Satan, neexistuje. Ďábel jsi ty, kdykoli to chceš a připustíš, kdykoliv tuto sílu v sobě probudíš.

To znamená...

Znamená to, že když nechceš, tak ďáblem nejsi. Je to otázka rozhodnutí. Je to polarita.

A tím je součástí hry Stvoření...

TO JE Stvoření. Je to stvoření v podobě hraničního bodu pohybu kyvadla. Když se božství od sebe oprostilo, lucifer-

ská síla se od něj vzdálila. Vy, lidé, se nyní nacházíte v bodě obratu.

Ty, Jan, si jedním z těch, kteří o tom mohou informovat. Ještě hodně o tom napíšeš, ale ne proto, abys lidi vyburcoval, to musí udělat sami. Jde však o to, aby se odpoutali. Jste v bodě obratu. Představ si kyvadlové hodiny. V tomto okamžiku, nyní, se vy, lidé, nacházíte v bodě obratu, kdy se elementy transformují. Přejíždíte do jiné, vyšší světelné dimenze (*Jde o přechod z éry Ryb do éry Vodnáře; pozn. autora*). Protože nyní jste v tomto bodě, mužský aspekt, maskulinní síla, se nebude chtít pohnout. Maskulinní element vládl velkému počtu Zemí. Když se, milý Jane, vrátíš do minulosti Země zjistíš, že je tady toho mnohem více. Mužské, to, co dosud přežívá a vládne, nebude chtít povolit, nebude to chtít uznat, protože zdánlivě ztrácí moc. To je však omyl. Neztrácí moc. Tím, že se buněčné informace rozpustí, vymažou a změní, ve skutečnosti získá. To, co se změní, jsou buněčné struktury. O tom budeš moci informovat.

Protože se mění buněčné struktury, dostane to, co se vymaže a zruší, novou informaci. To je to nové. Přinese to tomuto světu soužení a bolest, neboť mnozí se pevně drží starého a minulého.

Právě jsi mluvil o mužské síle, která ještě drží naši planetu a nechce ji pustit. V mých knihách jsem tyto síly nazval „ilumináti“ tedy ti, kteří se sami považují za osvícené. Lidé však předpokládají, že ilumináti a jejich cíle slouží spíše temnu. Již po staletí působí tajně prostřednictvím Centrální banky Spojených států, Bank of England, a řídí

světové finanční trhy. Dosazují nové vlády nebo je nechávají padnout a drží víceméně naši planetu ve svých rukách — zejména prostřednictvím finanční moci.

Oni jsou skuteční vládci materiálního světa. Tyto tajné struktury tahají za nitky v pozadí. V pozadí splétají temné nitě jako pavučinové sítě a chtějí si tak podmanit svět. Ale — nejde to... *smích...*

Můžeš o nich říci více? Jakou roli hrají v plánu Stvoření, v pozemské hře? Nakolik je jejich působení v souladu s božským úmyslem, nebo slouží jen sobě, tedy egu, a tím temné části Stvoření?

Vše je v souladu s božským úmyslem! Tyto struktury jsou čistě materiální, z masa a kostí, založené na působení mužského (principu). Proto je důležité pochopit, co to je — mužské řízení. Kdybys to dokázal vidět, rozpoznal bys je podle chromozomů.

Oni, ilumináti, jak jim ty říkáš, jsou skuteční vládci této Země a vynesou ji z temnoty do světla, ačkoli si toho nejsou vědomi. Mohlo by se zdát, že pocházejí z ďábla — ano i ne. Jsou božští stejně, jako je i luciferská síla, temnota, součástí božského dění.

Na Zemi je vidět, že mužský element je předrážděný a vyčerpaný a že nyní musí přijít ženský element, ženskost, která bude oslavována hojností forem. To bude probíhat do té doby, dokud nedojde k nasycení a dokud se ženské nevy-

váží s mužským. Když se ženské po milionech let mužskému vyrovná, dojde k splynutí, to znamená, že se vše vrátí zpět, do Jednoho. Proto bylo důležité, aby se mužský element vydráždil. Takto směřuje temno nakonec ke světlu a tak to dělají ilumináti.

V této souvislosti chci krátce poznamenat, že je dobré, že jsi pro komunikaci se mnou zvolil média obou polarit — muže a ženu, protože přesně v tom je střed. Energie Země se trochu převrací, přičemž ženský element je souhrnný. To znamená, že podíly ženského, které dosud tahaly za kratší konec, se posílí.

Můžeš, prosím tě, detailnější popsat temnou stranu?

Vzdalování se od božské myšlenky se začalo tehdy, když Lucifer, jak ho ty nazýváš, vyšel z kruhu Jednoty. Převládala myšlenka mužnosti, a ne myšlenka lidskosti.

Jde tedy o egocentrismus vládnoucích a tato moc jim pomáhá růst. Ale ohlédni se, co se děje... Bouře v Atlantiku způsobila kdysi pád Atlantidy, bouře v Karibském moři drtí jih země, kterou nazýváš Florida, a bouří na východě (v *Asii; pozn. autora*) začíná zánik — ne lidské, ale mužské rasy, aby nastoupila „žena“, ženskost. Představ si egocentrismus jako osamostatnění tělesnosti. Maso a kosti ve tvaru lidského těla jsou nositelem informace božského. Tím, že se tělesné velmi vzdálilo od božského jádra, uniklo teplo a ocitlo se v chladu. Tak vznikl egoismus, chlad. Chlad, který se zvětšuje a roste jako ledovec.

To může zastavit jenom Bůh. Poznávej otřásající se svět, neboť svět je život. Eskalace, války, to je egocentrismus. Božská síla to zastaví — teď. Proto se nevzbouří jen Země, ale nebudou už existovat ani frekvence.

Začni si uvědomovat, že nastane konec i toho, čemu říkáte počítač a toho, co v noci proniká éterem. Je toho příliš mnoho. Kmitočty lidského konání, egocentrismus lidských vědomostí a schopností, zastaví frekvence světla, protože ti, kteří nad vámi, nad prostorem, ve vesmíru bdí, již brzy nebudou moci vidět dolů. Je to zoufalý chaos a ten se nyní rozuzlí. Vem si tedy pro své knihy ilumináty jako zosobnění egocentrismu, jako osamostatnění se tělesného od božské myšlenky. To se nyní stáhne zpět.

Proto brzy spatříš i ty, kteří na tuto planetu dohlížejí z vesmírných lodí. Teď nastane čas, kdy poznáš, že ty sám jsi kdysi přiletěl v takové lodi a přistál zde na Zemi.

Dá se tedy říci, že ilumináti jsou také součástí plánu Stvoření a jejich úkolem je, protože jinak ani nemohou, extrémní vyžití mužského aspektu.

Vy-žití, odpovídám „ano“, aniž by bylo nutné tomu rozumět. Aniž by to museli lidé pochopit. Je nezbytné přivést Zemi zpět, protože ne všichni jsou na stejném vývojovém stupni.

Současný trend na Zemi směřuje k tomu, že všechno bude řízeno počítači. Plánuje se světová vláda pod názvem „Nový světový řád“. Lidem již začaly být implanto-

vány malé počítačové čipy, aby je bylo možné lépe kontrolovat a hlídat. Původci toho jsou opět ilumináti. Co si o tomto vývoji myslíš ty?

Tohle všechno skončí, protože světová moc už nepatří „muži“. Vývoj už začal eskalovat a proto mnozí odejdou — i prostřednictvím tragických událostí — aby se znovu narodili v kosmické říši, a tím vyslali energii této planetě, a také, aby se narodili opět jako děti na Zemi.

Lidé, kteří nyní odcházejí, přijdou znovu, aby propojili vnější — vesmír, s vnitřkem Země.

Duchovní svět si nepřeje vývoj, jaký nyní probíhá. Mnohé části Země zaplaví to, co nazýváte čip. K hlavnímu záměru — aby byl každý na každém místě světa kontrolovatelný, sledovatelný a disponibilní — však nedojde. Selže technika. Zatím se však na tom usilovně pracuje. Tak například přístroje, které právě nainstalovali na vašich cestách, nebudou sloužit jen na vybírání poplatků od nákladních aut, ale brzy se využijí na registraci každého, kdo se na cestách pohybuje. Tak to bylo plánováno od začátku. Změna na Zemi se již začala. Ti, kterým říkáš ilumináti, neznají žádné hranice, neboť je ovládá strach, že by mohli všechno ztratit. Uvědomují si, že nastal přelom epoch.

Neodvratnost vyplývající z tohoto konání způsobí pád vlád a moci iluminátů.

Jediná světová vláda se neuskuteční, rozhodně ne tímto způsobem. Světovláda se zrealizuje, ale svět na ni ještě není připraven, ještě nedozrál, protože hlad po moci je příliš velký.

Čtenáři se mě opětovně ptají na budoucnost, na to, jestli se těmto tajným organizacím a strukturám podaří prosadit jejich cíle? Mnozí lidé z toho mají strach...

Nikdo se nemusí bát toho, co přijde, protože to, co nyní prožíváte, nebo jste zakusili, je to nejnornálnější, co existuje! Je to hra života, vznik a zánik, zkouška a ověřování — věčná hra moci. Je to o tom, jaké to je být mocným, mít moc, a vzdát se takového jednání ve prospěch lásky.

Hory se mohou hýbat, moře stoupat, sopky, které už dávno vyhasly, mohou znovu obnovovat svou aktivitu, kontinenty se mohou od sebe oddělovat a opět se k sobě přibližovat, potopené ostrovy se mohou vynořovat. Mohou se objevit i národy, o nichž ani netušíte, že se na Zemi nacházejí, protože zatím žily ukryté stejně jako zbytky staveb dávno zapomenutých civilizací. Všechno je možné. A tak se může hra domněle mocných náhle a velmi rychle zhroutit. Nezapomínejme přitom na příchod návštěvníků z vesmíru. Pak už nic nebude stejné jako dříve a jak o tom někteří snili...

Pro planetu Zemi je to hrozba. Na druhou stranu to však hrozba není, protože duše každého člověka, zvířete a rostliny je v rukou Věčného, v rukou milující tvůrčí síly. On netrestá a ani nic pomstychtivě neničí. Je to podobné jako se slovem hřích. To je omyl, hřích, ani dědičný hřích neexistuje, neboť duše odpovídá pouze za to, co sama udělala.

Vím, že lidé mají sklon okamžitě hodnotit, posuzovat a odsuzovat. A tehdy přicházejí i falešní kněží a falešní proroci a chtějí jen jediné: ničení, pomstu, odvetu, hřích... A to není v pořádku. Mějte se na pozoru!

Znovu a znovu slyšíme zprávy o posedlých temnými silami, tedy, že se na někoho nalepí cizí energie, která ovlivňuje jeho jednání...

Posedlosti jsou časté. Posedlost je jako obsazení, okupace — jak v malém, tak i ve velkém. Vem si jako příklad obsazení země, když je někdo slabý, někoho ztratí a má tedy deficit. Tvoje země například prohrála válku a možná bylo dokonce předem rozhodnuto, že válku prohraje. Proto ji obsadili víceré národy. Podívej se na Irák, který je okupován nyní, nebo jiné obsazené země — proč? Neboť byly slabší než okupanti. To je jen příklad.

Když se na to díváme takto, i tělo na Zemi je vystaveno obsazením, když je slabší než to, co ho obsazuje. To je jedna věc. Proto jsou mnozí lidé, kteří prožívají psychické útrapy, vystaveni obsazením. Mnozí citliví lidé, slabší než frekvence Země, jsou posedlí, neboť Země je vystavuje silnému tlaku. Nervy citlivého pozemšťana s vyšší frekvencí a jemnější nervovou strukturou jsou často zatíženy pozemským, když na něj doléhá nízká frekvence Země. Tito lidé jsou poněkud oslabeni a opravdu jsou posedlí. To je normální. Dá se to rozeznat a napravit odloučením.

Zde se však začíná nesmyslnost lidského konání. Dojde k odloučení, ale jen málokdy k rozpuštění. To znamená, že tyto odloučeniny pak poletují v kosmu jako komáři či mouchy po pokoji. Odrážejí se od stěny ke stěně a znovu zpět k tomu, od koho byly odděleny, nebo se přilepí někde jinde. Lidé jsou při odlučování energií pilní, ale nejsou vytrvalí. Posedlosti je třeba rovněž rozpustit. Rozpuštění je potřeb-

né. To je jeden aspekt.

Všimněme si pojmu „Lucifer“. Dá se s jistotou říci, že jsou to části luciferské síly, démoni, kteří se mohou na někoho citlivého nalepit. Znamená to, že z hlubin Lucifera, z jeho frekvence, se odštěpí částičky, které se pak zmocní zdravého, silného člověka tam, kde jim to tento umožní, kde má slabost, kde to dovolí, a kde se nechá zatížit. To je další aspekt.

Když se takové posedlosti, čili démoni, rozpustí, odejdou do světla. To je velmi důležitý bod. Posedlosti jsou proto rozhodně důležité, aby tímto způsobem Lucifer ztrácel sílu, velikost, až nakonec vejdu všechny jeho součásti zpět do světla. Stejně jako se Země povznáší k božství, ztrácí Lucifer sílu, když ze sebe uvolňuje nerozpuštěné částice. Tyto pak poletují v prostoru a mohou se přilepit na světlé bytosti, na člověka, a obsadit je. Je to energetický proces. To je třetí aspekt.

Dalším aspektem je nemoc, kterou si člověk pro určitou inkarnaci sám zvolil. Tehdy si posedlost vezme na sebe při narození.

Dalším aspektem je, že Lucifer dává, aby dostal zpět. Chce se tedy posílit a to je ten boj. Je to boj, v němž by zdánlivé zlo nízkých vibrací chtělo nabrat sílu, stejně jako ji chce získat světlo. Toto jsou války národů na Zemi. Je to válka Němců s Francouzi, válka indiánů s kolonialisty... Stejně jako v duchu probíhá jistý druh konkurence, žije se i na Zemi v jistém druhu konkurence. Lucifer tím umocňuje

svou sílu, svou nízkou frekvenci, která chce být silnější, a v tom ho zastaví Bůh. Probíhá to tak, že božský aspekt pomáhá člověku v jeho vývoji. Proto jsou tyto posedlosti, zmínil jsem několik jejich aspektů, velmi rozmanité.

Pochop, že já sám jsem jistým způsobem druhem posedlosti. Tím, že mě cítíš, okupuji tě stejně jako tě okupuje tvá partnerka, už jen když na ni myslíš. Jelikož lidé jsou citlivé bytosti, zpravidla pocítí přítomnost něčeho, co se na ně upíná. Vždy, a nutně, jde o posedlosti, protože všichni jsou navzájem propojeni.

Jde tady také o jistý druh jazykové bariéry, posedlost a obsazenost, tyto výrazy mají rozmanité významy. Je jich celé spektrum. Předložil jsem ti tyto možnosti.

Odštěpenci z temné moci, z luciferské síly, temné bytosti, zmocňující se lidí, lze je nazvat i démony...?

Ale ano...

Můžeme je pojmenovat také „zkoušejícími anděly“, protože člověka neobsazují náhodou. Zkoušejí, zda je dostatečně silný a zda má v sobě dost světla.

Vědomě a cíleně!

Člověk je na jedné straně zkoušen — to je pozemský element. Nazvěme to raději „průzkumem“, kolik síly má tento energetický objem, tedy kolik síly unese tato duševní bytost. Tak, jako se u vzpěrače prověřuje, zda síla jeho svalů vystačí na zvednutí jisté váhy. Znovu se přitom nabízí otáz-

ka smyslu: Jaký smysl má zvedat činky?

Kromě jiného je to snaha být silným, dostatečně mocným, protože v závislosti na tom se obměňuje i druh andělství, které tě vede. Znamená to, že vždy, když se uzavírá jedna životní kapitola, jistá část vývoje, díl evoluce vědomí, následuje z pozemského pohledu zkouška jako při studiu nějaké vědy. V kosmickém měřítku se testuje, zda zkoušená osoba, tento člověk, můžeš jím být i ty, dokáže udělat další kroky sám. Zvládne vzestup svého bytí a dokáže setrvat ve svém novém vědomí a zacházet s ním? Pak následují, řečeno vašimi slovy, „zkoušky“, zda je tento jedinec na to dost zralý. A u zkoušek se člověk cítí osamělý. Ale není sám. Pocit osamělosti během zkoušky je silný, a proto jsi i během pozemské zkoušky zpravidla sám, abys předvedl, co dokážeš, a ne abys reflektoval schopnosti souseda, od kterého jsi opisoval. Slovíčka nové řeči se musíš naučit sám. To, co je v tobě, to je. Uvědom si tedy, že odštěpenci z Lucifera znamenají, že něco nebylo rozpuštěno.

A tak se tě jako zkoušené osoby zeptají, co tě to obklopuje v prostoru, co to kolem tebe poletuje. Proto je tak důležité, aby v tobě převládala důvěra v božskou sílu, abys v sobě rozpoznal schopnost, která dokáže tyto částice zničit, i když jsou to úšklebky, i když jsou to i démoni. Tvým úkolem je rozpustit je a ne křičet strachem. Strach je jen multiplikuje a prostor se ještě více noří do tmy, až nakonec přijdou andělé světla a zjistí, že to bylo pro jejich chráněnce příliš brzy.

Kdykoli se démoni objeví, naplň je světlem, aby se rozpustili. Naplnit světlem neznamena poslat je do světla. Znáš

cestu do světla? Žádný člověk ji nezná a přece se všechno do světla posílá... Začni to, co okolo tebe není světlem, hned na místě osvětlovat. A skutečně s tím i začneš, neboť jsou to zkoušky, co tě obklopuje. Začni to naplňovat světlem, aby to bylo okamžitě ve světle, aby se to rozpustilo. Na tvoji otázku, zda by to mohla být zkouška, mohu odpovědět — z větší míry ano.

Naopak, nejde o zkoušku, pokud se pro to rozhodneš sám, pokud dáš přednost cestě ďábla, cestě břemene, tíhy, cestě nízké vibrace, když se tvoje myšlenky ponoří do tmy. Tehdy to není zkouška, tehdy sis to zvolil sám.

Když je tedy někdo plný zlosti, nenávidí, je agresivní, přitahuje tyto síly.

Dává jim sílu. Výbuch zlosti je explozí agresivity, je to rozžhavený tepelný pól a zároveň dožadování se moci. Když chce někdo takto posílit svou moc, může k tomu použít démonickou sílu. Může svou moc znásobit tím, že prostřednictvím démonů, noční temnoty, jiným lidem nažene strach. Nepochybně to tak může být.

Řekl jsi, že démonické síly se nerozpustí tím, že je pošleme do světla, ale že se pokusíme situaci vyřešit, případně obstát ve zkoušce klidným řešením konfliktů.

A to proto, že ty sám jsi světlo. Sám začínáš být aktivní. Nechytněš temnotu za ruku, abys ji odevzdal dál, ale intenzivněji než v minulosti budeš sám schopen tvořit, čerpat a

rozpouštět, protože jsi postoupil do vyšších sfér, na vyšší stupně vědomí. Budeš to chtít sám, aby ses přesvědčil, že jsi se Stvořitelem na jedné úrovni, že i ty dokážeš tvořit.

Divíš se, když se tvé přání naplňují. Existují knihy o zázracích a o síle přání, o tom, jak je třeba si přát, aby se přání vyplnilo. Jde o aspekty činů, aspekty momentálního konání. Protože se tvé vědomí stále více přibližuje k přítomnosti, k současnému okamžiku, nebudeš chtít něco odsouvat, aby se to vyplnilo v daleké budoucnosti, ale budeš v akci: v-tomto-okamžiku-konám, a řešíš věci teď — okamžitě!

Je to možné proto, že stoupáš ve vědomí. Tvůj horizont se rozšiřuje, ale spektrum činů se zužuje. Nic už nebudeš odsouvat dále ve smyslu: *„Odejdi a rozpustí se. Temné pošlu Ježíši, ten už se o to postará...“* Ne, všechno je teď v tomto momentě, v aktivitě. Lidé, kteří krácejí duchovní cestou, to nyní pochopí a vstupem do nové epochy začnou rozšiřovat svůj horizont, což znamená, že jejich energetická centra, energetická centra lidstva, se posunou nahoru.

Vstoupíte do nového času; vědomí, nadvědomí a prozřetelnost se zaostří. Rozšíříte svůj horizont, protože třetí oko začne silněji pulzovat. Jelikož budete schopni vnímat více, stanete se vidomými, a protože uvidíte, budete chtít jednat; a protože budete jednat, bude to hned, a tím dojde k rozpouštění v právě probíhajícím okamžiku. Akce, pohyb a pokrok půjdou sice dál, ale tady jde o záležitost směřující zejména dovnitř, což znamená, že začne růst *vědomí okamžiku*.

Mnozí lidé si posedlosti cizími energiemi sami přivolá-

vají, protože nezvládají okolnosti vlastního života. Nebo si alespoň myslí, že je nedokážou zvládnout — například problémy ve vztazích, na pracovišti, v rodině, ve sportovním klubu. Neřeší je, naopak před nimi utíkají. Nechtějí se rozhodovat. Pociťují zlost, nenávist, agresivitu nebo depresi, protože nepříjemnosti odsouvají a otevírají se tak cizím energiím. Pocit neštěstí, nesvobody a zmíněné potíže mohou být spouštěčem a přivolají si tak temné síly, které je zkoušejí. Ještě jednou se ptám, protože nevím, jestli jsem to pochopil správně: když někdo řeší problémy okamžitě — v partnerství, s nadřazeným v práci, nebo získá odvahu a rozešle nové žádosti o místo, aby konečně našel uspokojivou práci, nebo se smíří s protivníkem — tehdy odejdou i temné bytosti, protože zkoušku zvládl a změnil se. Je to tak?

V nejširším smyslu ano.

Oblast, které se tvá otázka dotýká, je velmi široká. Smůla — démon lidstva — je neštěstím, neštěstím samým o sobě. Lidé by měli hledat štěstí, šťastné bytí, pevnost, stabilitu.

V této době Země dosáhla vyšší energetické úrovně, vyšší frekvenční vrstvy. Znamená to, že Zemi doprovází při jejím vzestupu i člověk, a až nyní začíná na této úrovni vyššího vědomí opravdu zaujímat místo. Mnoho lidí tak přichází na svět s rozvinutými psychotronickými schopnostmi a senzibilitou, mají dar vidění, slyšení a cítění. Neuvědomují si to však. Když tedy Země přechází do vyššího frekvenčního pole, přechází do něj i člověk a musí se zde naučit pevně stát. V tomto stadiu může ještě snadno ztratit jistotu, neboť se zatím nenaučil stát na obou nohách. Mnozí se drží

na jedné noze a natahují hlavu do nebe. V této pozici jsou nataženi do výšky a chybí jim stabilita. A proto se vesmír musí velice snažit, aby jim vysvětlil: „*Pochop, že stojíš na Zemi; pochop, že jsi na Zemi proto, abys byl pozemšťanem.*“

Mnozí z těch, kteří nyní přicházejí, a taky ti, kteří jsou již zde, a jsou uprostřed života, se to ještě pořádně nenaučili. Proto vesmír a také anděl strážný na ně volá: „*Uzemni se!*“ Je vskutku možné, že pod nohama částečně necítí Zem. A když padnou, neboť nebyli uzemněni, ocitnou se v depresi a tím v temnotě a pak zoufale natahují hlavu ke světlu a hledají cestu ven. Tvá výpověď je správná — pokud někdo začne jednat, posedlost skončí.

Avšak láska, například mateřská láska, se může projevit i jako vehementní a nekompromisní prosazování se. Musí být v souladu se vším, teprve tehdy dojde k rozpuštění. Vzdát se něčeho z lásky neznamena nutně, že se tím problémem rozpustí, že se vyřeší. Pokud je však někdo činný a jedná, tak i sám sebe naplňuje, je v naplnění. Tudy vede cesta.

Tyto cesty jsou tak různorodé, že se o nich napsali stovky knih. Pokud jde o směřování, máš pravdu, ve formulaci bych to však ještě trochu rozšířil.

Zkus se na tento výjev podívat trochu neutrálněji. Představ si mocnou bytost, zkoušejícího anděla — tento výraz jsi před chvílí použil ty sám — představ si ho jako přísného učitele, který zkouší žáka, jestli tento i nadále setrvá v situaci a zničí se, nebo změní své myšlení a chování. Takové temné přilnutí svým působením zkouší současně i okolí dotyčného — spolupracovníky, rodinu. Situace se vyvine

podle toho, zda zkoušený podlehne pokušení, tedy hlasu zkoušejícího anděla-démona, nebo ne. Pokud posedlá osoba změní svůj život a zbaví se strachu nebo závislostí, tak pravděpodobně zmizí i démon, neboť úkolem temné bytosti bylo zkoušet člověka a jeho úloha je ukončena. Člověk se rozhodl správně. Závisí to však i na životním plánu.

Pokud zkoušený není dostatečně silný, může se stát, že ho přilnutí, posednutí, dožene až k smrti. Tehdy zkouškou neprošel.

Nikdy nezapomínej, že zkoušený má u sebe současně více andělů, ale odmítá jim naslouchat. Má na výběr, každý má na výběr. Proto člověk nemůže říci, že neslyší svého anděla strážného. Každý člověk slyší hlas anděla. Většina lidí tomu říká „špatné svědomí“, přičemž v konkrétní situaci si jasně uvědomuje, že jedná proti dobru a že následoval hlas okupanta, démona. Člověk má vždy, v každém okamžiku, svobodnou vůli a může se svobodně rozhodnout!

Pokud se rozhodne, že se vzdá destruktivního chování a myšlení, mohou mu pomoci i jiní lidé. Existují lidé, kteří dokážou odstranit kletby a očistit domy a místa od cizích energií. Ale je nutné být opatrný, když jde o to, co nazýváte exorcismus. Opět jde jen o násilí. A tam, kde je ve hře násilí, dojde jen k malému posunu. Při exorcismu jiná osoba odstraňuje posedlost a postižená osoba se nezmění. Proto je velmi pravděpodobné, že se démon vrátí a bude nadále vykonávat svou službu. Jen tehdy, když se posedlá osoba rozhodne a opravdu změní svůj život, může ji zkoušející síla nechat na pokoji.

Jde to jen s láskou... A exorcismus není láska.

Vidíš...! A při exorcismu to může být velice brutální a prudké. Nezřídka se okupující síla vymítání vyhne a jen se směje. Takto to totiž nefunguje. Zkoušený se chce vyhnout zkoušce a to nejde! Pokud má zkoušený ještě strach, tak se na základě zákona přitažlivosti okupant vrátí. Strach přitahuje temnotu. Rozpouštět a osvobodit dokáže jen pochopení a láska. Aby s tím ovšem člověk uměl nakládat, na to je třeba poznání. Proto píšeš knihy, abys vnesl světlo do tmy.

Podívej se na to ještě jednou jinak. Všimni si služby, kterou provádí temná síla na tobě. Nezapomínej, že vždy jde o dávání a brání. Když zkoušený zkoušku akceptuje, něco získá. Přirovnej si to k velkému bojovníkovi, který, řekněme, bojuje mečem. Bojovník roste se svými protivníky. Začíná s méně nebezpečnými a postupně soupeří se silnějšími. Čím je silnější on, tím silnější jsou jeho soupeři. Roste s nimi, je stále odvážnější, lépe bojuje a spolu s ním roste i jeho sláva.

To je příklad boje. Stejně je to s mírumilovností. Je snadné odpustit někomu, kdo nám způsobil jen malou újmu či bolest. Čím bolestnější je však zkušenost, tím těžší bude člověku odpustit. Když se ti však bude dařit odpouštět i v těžkých situacích a budeš v tom pokračovat, bude v tobě narůstat světlo, boží klíček, a kamkoliv se pohneš, světlo bude s tebou a v tobě a lidé to pocítí!

Chci se ještě jednou vrátit k tvé činnosti. Máš i ty co do činění s těmito temnými bytostmi, s takzvanými démony? Uvedu příklad: vyzvedneš duši v nemocnici, na místě nehody nebo zločinu, a ona má na sobě okupanta, který ji možná dokonce do této situace přivedl tím, že ji našeptá-

val něco ve smyslu: „Tak bodni konečně a zabij ho...“ Jak k něčemu takovému přistupuješ? Uvolníš posedlost? A co uděláš, když přijdeš pro duši a okupant je ještě přítomen?

Často se stává, že tam ještě je. O okupaci v malém se dá hovořit již tehdy, když vedle sedí příbuzní a naříkají. Tehdy sejmu z umírajícího smutek a odtáhnu ho stranou, aby duše mohla odejít domů. To znamená, že akt obsazení duše řeším láskou. A protože rozpouštím láskou, obsazení rázem zmizí, a když něco chybí, často se ještě zesílí pocit ztráty u pozůstalých a jejich smutek se zvětší. To je problém frekvence a jeho nápravou se už nezabývám. Můžu to předat dál duchovním vůdcům pozůstalých a jejich andělům strážným.

Pokud se stal zločin, jak to ty nazýváš, způsobený posedlostí, předpokládejme, že ten, kdo jej provedl, nezvládl zkoušku. Tehdy démon zvolá: „Vyhrál jsem!“ Démon možná vyhrál, člověk však není nezbytně poražen. V tomto případě je přechod ke světlu, přemostění, těžké. Zde je nutné, aby promluvílo božství a řeklo, jak pokračovat dál. Často, a to je zajímavé, se ke mně přidruží Anděl milosrdenství. Anděl milosrdenství, světlo božství, které je tak jasné, že proniká dokonce i mnou, v okamžiku, kdy se objevím, zahalí toho, koho zamýšlím vzít. A pak probíhá rozhovor v trojici. Je to trojjedinost, funkční praprincip božského bytí. Tehdy se opravdu může stát, že ten, kdo by měl odejít, dostane šanci — milost opakování. To je akt nejvyššího božského aspektu — lásky. Když se Anděl milosrdenství neobjeví, rozpustím posedlost, protože já jsem *ne-milosrdný*. Ja rozpouštím, protože to je moje činnost — na příkaz božského.

Ty tedy spojení uvolníš...

Já rozpustím spojení.

A démon? Odejde?

Přeruším spojení, aby se duše zbavila břemene. Odvedu břemeno stranou svou rukou, která funguje jako meč a odděluje. Odvedu ho na stranou, a oddělím duši.

Věz však, že ani já nejsem dokonalý, protože nejsem Bůh. Je docela dobře možné, že části démona jsou s částmi duše natolik spojené a propletené, že je nutná léčivá síla. Znamená to, že duši v celistvosti jejího bytí, vyjma zbytku posedlého démonem, odvedu do říše světla a část, kterou nedokážu rozpustit, zůstane ještě nějaký čas na Zemi. O těchto částech duše by se dalo říct, že jsou zatíženy Zemí a duchovní bytost, připoutána k Zemi, tu ještě nějaký čas „pokulhává“. Pro citlivé bytosti vaší planety to může být opravdová past, protože tato „potácející se“ bytost často vyhledává citlivé, duchovně otevřené lidi. Proto skutečně může dojít k propletením a propojením. Tehdy je nutná láska a dobrota ochranného průvodce, anděla strážného, který pomůže zbavit se této bytosti. Neznamená to, že bych byl bezmocný, jde však o to, že tato propojení jsou tak jemná, že je sám nedokážu rozpustit. Potřebuji k tomu pomocníky.

Proto je možné, řečeno vaší terminologií, že existují k Zemi připoutaná duševní těla. V tom případě zasáhne božský aspekt, který to odstraní. Jelikož pozemský čas je časem

krátkých frekvencí, z vesmírného hlediska není podstatné, kdy se to stane. Uzel se dříve či později nepochybně rozevře. V pozemském měřítku může taková připoutanost trvat celé roky, ale z vesmírného hlediska je to jen krátká doba. A kdybych to skutečně nezvládl sám, rozpustí to božský aspekt. Je to jako pomoc matky, která při mně stojí. Nezvládnu to, tak jí to odevzdám a udělá to ona:

Tyto se Zemí svázané duševní fragmenty jsou těmi duchy a přízraky, které mohou lidé vnímat?

Ano, může to tak být. Jelikož tato bytost pokulhává, není v kruhovém pohybu. Přešla z kruhu do elipsy. A proto se skutečně může pohybovat jako rotor, vír, jako cyklon a rotací dochází k fenoménům, které znáte jako tleskání nebo klepání. Ve většině případů musí tyto duševní fragmenty rozpustit božství, protože jsem mu je předal. Z toho vyplývá, že když si uvědomíš svůj božský charakter, dokážeš tyto fenomény, tyto se Zemí svázané duševní fragmenty, rozpustit prostřednictvím Boha v sobě a tím, že jsi s božstvím propojen. Když je naplníš světlem, můžeš je okamžitě odstranit. Výjimkou je jen situace, kdy jsou tyto duševní fragmenty natolik těžké, že tvá síla nestačí. Je to jako se závažím, které nedokážeš vlastní silou zvednout. Čím více však budete vy, lidé, v průběhu vývoje do vyšších sfér nabírat sílu, tím více je budete moci rozpouštět.

Jak je to s duchy obecně? Například při návštěvě nějakého zámku spatříme někdejší majitelku, která tam přišla o život. Lidé s mediálními schopnostmi, citlivé osoby, ji vnímají v obrysech a většinou i v jejím dobovém oblečení.

Proč jsou tyto duše svázané se Zemí a co se dá udělat pro jejich osvobození, vykoupení? Nechtějí poslouchat svého anděla strážného nebo tebe?

To jen těžko dokážete pochopit. Proto to vysvětlím názorně. Stvoření pozemského systému podléhá trojdělení — tělo, duše, duch. Duch komunikuje s duší, tedy, duši naplňuje. Duše zase naplňuje a obaluje tělo, maso. Čím hlouběji vězí duše s duchem v těle, tím více se tělesné rozpíná. Čím hlouběji je duch v duši, tím je širší, o to více se v ní rozpíná.

Proto například, když budeš intenzivně podporovat tvé dítě, bude se znamenitě vyvíjet a v určitých oblastech se osamostatní. Jinými slovy — bude mu dobře. Když je láska božského aspektu aktivní v těle a duši, když je všechno naplněné teplem, opravdu se může tělo v některých oblastech své činnosti osamostatnit, podobně jako se může osamostatnit i duše. Je jim tedy příliš dobře.

V takovém případě sice vyzvednu duši, ale protože jsou tu emocionální propojení, zůstane na Zemi určitá duševní mlha. Představ si duši jako útvar s nejasně ohraničenými obrysy, z něhož proudí mlhovitý vítr a mlhovitá vlákna. Když tedy přijdu pro duši, možná se tato v těle, v jeho částech, osamostatnila a chce dále pobývat v okolí svého dosavadního bytí. Je možné, že když ji z těla vezmu, duševní mlhy se budou i nadále vznášet nad oblastmi jejího uplynulého života. Přátelství, propojení a spolupráce mezi duší a tělem jsou totiž velmi úzké. Duševní nitě se tedy neuvolní, ale zůstanou přilepené k tělu, k hmotě a zpřetrhají se. A

jako následek tohoto procesu zůstávají aspekty minulého života nadále vědomé — vědomé na místě působení. Když jsi například v kuchyni nějakého starého domu, možná najednou ucítíš přítomnost babičky, nebo ji ucítíš čichem. Můžeš ji slyšet klepat, nebo se mohou ozývat kroky, přestože dům je prázdný. V jistém smyslu to tak je, neboť duševní nitě jsou přetrženy. Propojení nebyla oddělena úplně a čistě. Jelikož se tělo osamostatnilo, zpřetrhala se.

Ve většině případů je snadné tyto aspekty rozpustit. Tentokrát je však, prosím, není třeba posílat do světla, protože odtud přicházím a tam již byly — jsou roztržené. Jsou jako vznětliví cholericci nebo děti. Musíš jim to vysvětlit. V takovém případě se můžeš spojit se mnou, protože to je moje úloha. Vysvětlí jim to takto: „*Váš čas se naplnil, vaše etapa, váš vývoj na Zemi skončil a nyní jdeme domů.*“ Tímto duševním aspektem je třeba srozumitelně objasnit, že se mají s tím, co je váže k Zemi, natáhnout za světlem. Mluv s nimi. Když to však děláš v lidském šatu, musíš mít spiritualitu s vyšším vědomím. Tyto duševní nitě se ti totiž mohou omotat kolem krku a není vyloučeno, že by tě mohly svojí mravenčí aktivitou dusit. To znamená, že by tě to zatížilo. Je důležité, aby člověk vykonával tuto práci jen tehdy, když stojí oběma nohama pevně na zemi a je si zcela jist tím, že je při něm světlo — že ho má u sebe a s sebou. Vyhánění nebo-li oddělování duší připoutaných k Zemi se často ujímají neškolení lidé, a ti jsou pak, řečeno vaší řečí, „začarování“, protože duševní aspekty se správně neodloučily a nalepí se na ně. Proto je důležité s těmito duševními aspekty mluvit a jasně a pořádně jim to vysvětlit.

Mohl by ses nyní zeptat: „*Jelikož jsou taky božské, nemůže Bůh hromovým hlasem svolat tyto duševní části, své součas-*

ti, k sobě?“ Odpověď zní: dívej se na ně jako na děti, děti božství, které nevědí, co je lepší, a jednoduše procházejí touto zkušeností. Patří to k učebnímu procesu.

Jak je to ale s dušemi osob, které jsou již po staletí mrtvé? Proč nebyly odděleny?

Nuže, duše se tak rozhodla. Už jsem ti řekl, že duše si může vybrat, zda chce světlo nebo tmu — svázanost se Zemí. Když se nechce pohnout z nějaké budovy, jedním z důvodů může být, že se tak rozhodla. O jiných možnostech jsem právě mluvil.

Lpí-li na nějakém místě z vlastního rozhodnutí, znovu a znovu k ní přichází anděl strážný a jiné bytosti světla a přimlouvají se jí: „*Ted' pojd!*“ Ale pokud nechce, opět ji na nějaký čas nechají na pokoji. Často je vázaná na dům, v němž v lidském těle prožila celou svou existenci a nechce se od něj odloučit. Možná ji nechce pustit rodina, nebo jí brání závist či hněv, protože někdo jiný získal její dům. Možné je i to, že duše nechce opustit nějakou osobu na Zemi — partnera, dceru nebo vnuka. Takové dítě pak trpí. Jde o jistý druh posedlosti. Duše zemřelého, například dědečka, samozřejmě nechce vnukovi škodit, ale přesto mu brání ve svobodném vývoji a dítě může navíc onemocnět, tělesně nebo duševně.

Takovým duchem nebo přízrakem může být i zbloudilá duše. Zbloudilá je snad nesprávný výraz, ale duše, která nevidí svého anděla strážného, nebo ho vidět nechce...

Nechce a není ochotna... Chce zůstat na místě, které si vybrala. Je to její svobodná vůle. Existuje mnoho míst a koutů, kde takové duše žijí, vždy jsou však připoutané k Zemi.

Je to napínavá téma a i já jsem něco podobného zažil na starých místech, bývalých bojištích, jako Limes nebo Verdun, kde zemřelo v krátké době mnoho lidí – někdy dokonce v jednom okamžiku, například při bombardování nebo přírodní katastrofě. Předpokládám, že tyto duše si neuvědomili, že opustily tělo. Podle mě to souvisí s tím, že těla opustilo mnoho duší najednou a vidí před sebou i jiné duše. Proto si neuvědomují, že již nejsou v těle. Je to tak?

Správně. Bloudí jistý čas na místě kde zahynuly a nechtějí mě, Anděla přeměny, vidět. Nechtějí vidět ani svého anděla strážného, a nejsou ochotny si uvědomit, že jsou mrtvé. Bloudí, bojují dál, hledají příbuzné. Vracejí se i domů a diví se, že je nikdo nevidí. Nechápou, že zemřeli... Také s nimi se však spojují bytosti světla a postupně je odvedou na vyšší frekvenční úrovně. Pokud je třeba, zapojí se Anděl milosrdenství...

Promiň, že tě přeruším, ale před necelými dvaceti lety si už se mnou jednu havárii zažil, když jsem červeným sportákem narazil do stromu. Byl jsem asi deset minut mimo tělo, vznášel jsem se osm nebo deset metrů nad místem nehody a sledoval tento výjev shora. I mně chvíli trvalo, než jsem si uvědomil, že moje tělo leží dole, v autě. Kdyby nebyl zazněl hlas anděla strážného, který mi řekl, že se mám vzpamatovat, sotva bych si to uvědomil. Promítly se

mi epizody z mého života, z dětství, a také obrazy z jiných, minulých životů...

Přesně tak. Po jistém čase dostanou duše podporu tak, jako jsi ji dostal ty. Osloví je a ukáží jim, v jakém jsou stavu.

Co se týče tebe, nebyl jsi mrtvý, byl jsi jen mimo tělo. Byla to výstraha, že pokud v budoucnu nezměníš svůj život, můžeš si vybrat nové tělo.

Za normálních okolností, když přivedou duši k její duševní rodině, uvedou ji do stavu regenerace. V dalším procesu se ukáže, co tato duše chce a co nechce. Rozhoduje zde opět svobodná vůle. Ale ještě jednou: Žádná duše se neztratí, i kdyby bydlela tisíc let na nějakém hradě...

Vzpomněl jsem si na jedno místo v Limes, kde se ještě i dnes bojuje... Byl jsem tam s jasnovidci a všichni viděli mrtvé.

Jak jsem řekl. Andělé přijdou, aby duše odvedli. Ale když ty chtějí bojovat dál, tak bojují pomyslně.

Dá se v takovém případě něco udělat, například modlit se?

Modlitba může vždy pomoci. Přivolej mě tak, jak jsem předtím řekl. Ale nespěchá to.

Nicméně na bojišti převládá jiná energie než u nějaké paničky, která si sama poletuje po hradě. Ve válce vždy pře-

vládá temná energie a proto je třeba být opatrný. Závisí to na tom, jak jsou duše, které se tam setkaly, vzájemně propleteny. Podobné je to při souboji dvou kontrahentů, kdy oba zahynou najednou. I ti jsou navzájem propojeni. V takových případech je duším navrženo, jak rozvázat energetické a emocionální svazky. Jsou jim předloženy různé programy ukončení konfliktu na duchovní úrovni, aby se mohli dále rozvíjet.

Dělá se to i u lidí, kteří se milují láskou, která je zahubí. Milenci tomu sice říkají láska, ale vzájemně se natolik omezují, že již nekrácejí osudovou cestou, na níž se předtím dohodli. I když si myslí, že se milují, je to zvyk, útěk před vlastní úlohou a setrvávání v určitých vzorech chování. I to je zřetězení. Nemá sice charakteristiky války, ale i tak brzdí vývoj duše.

Podobně je tomu v případě společné sebevraždy: „*Když zemřu já, musíš i ty...*“, a to se odehrálo v dějinách lidstva mnohokrát. Nebo, když otec nebo matka vyhladí celou rodinu. Vidíš, co udělali — vyhladili ... identifikovali se s rolí ničitelů jisté formy života. I to je zřetězení, vzájemné propletení. Je to velmi zajímavá téma, jímž se, budeš-li chtít, můžeme hlouběji zabývat jindy.

Je důležité nepaušalizovat a nesoudit! Každá situace je jiná a každá duše, která někde uvízla, má vlastní historii. Nejde o to, připisovat někomu vinu, ale o to, aby se našlo řešení. Lidé často soudí unáhleně, například při přírodních katastrofách. Říkají, že přišli o život ubozí lidé a nevinní cestující. Co se však na těchto místech, mezi těmito lidmi

dělo, jaké mají karmické propojení, jak tam například nakládali s dětmi (*sex s nezletilými; pozn. autora*), to už v souvislosti s touto událostí nevidí.

Proto je náš rozhovor velice důležitý — odhaluji ti tu druhou stranu. Mnozí, kteří čtou tvé knihy, nevidí celek tak, jak ho chceš ukázat. Vyberou si jen část, aby si tak potvrdili vlastní, již existující názor na svět. Mnozí soudí a našli si už i zloducha, se kterým je třeba skoncovat. Proto má naše konverzace přispět k tomu, aby takové soudy, díky rostoucímu chápání nejrůznějších životních aspektů, přestaly. Najdou se lidé, kteří s tím, co v našich rozhovorech odkrýváš, nesouhlasí. Nechtějí se vzdát starých a pohodlných způsobů myšlení. A tak jsi ty ten špatný, neboť se snažíš o kritický pohled na staré a nabízíš nové.

Se mnou je to stejné. Moje práce není uznávána, lidé se mě bojí, nebo se na mne zlobí, protože přicházím pro jejich duše, ačkoliv taková byla dohoda. Na duševní úrovni uzavřeli se mnou takříkajíc ústní dohodu a já svou část smlouvy plním a vyzvednu duši v dohodnutý čas. Ne každá duše však potom chce také odejít... A nakonec se na mne ještě zlobí. Ale já dokážu dobře žít i s tím... *smích...*

Když tě napadnou, ber to s klidem. Víš, že máš za sebou dobrou oporu... *smích...*

Existují dobří a zlí lidé, dobré a špatné duše? Některé děti kromě bezcitností, jako je vytrhávání křídel moučám či nohou pavoukům, vypíchávají zvířatům oči, nebo jim lámou nohy. Jde o posedlost či o duši, která přichází z temnot, ze zla?

To je často dáno inkarnačnou rovinou. Sled inkarnací z jednoho života do dalšího může podléhat velkým změnám. Může jít například o dítě, které bylo v předchozím životě kanibalem nebo chirurgem, a nyní využívá nové vtělení k výzkumu. Odpovídá to jeho chirurgické praxi z předešlého života. Může tedy jít o touhu po zkoumání, propojenou s nepochopením života. A to, co na první pohled působí chladnokrevně, je nepochopení bolesti. Možná je to však bytost ze vzdálené planety, která je poprvé na Zemi, vše je pro ni nové, a objevuje podobně, jako zkoumá vědec. Experimentováním zjistí, že tělo, i tělo zvířat, cítí bolest.

Otázka, zda existují dobří a zlí lidé, překračuje hranice mého vědomí. Nevím. Co je dobré? Co je zlé? Jde o činy, o okamžik, ne o člověka jako takového. Často to bývá okamžik, kdy koná démonické. A tehdy to může být vskutku tak, že ten malý darebák, o kterém jsi mluvil, má v sobě ďábelské rysy. Ale varuji tě — a to je opravdu to nejzávažnější, co musím říct — neopisuj to příliš do hloubky. Neboť výrok, že v dítěti působí temné síly, znovu jen oživuje někdejší obavy lidí z dob pronásledování čarodějnic a jiné církevní nepřístojnosti minulosti.

Přece se tě však zeptám — proč se inkarnuje temná bytost? Proč se na Zemi manifestují démonické síly? Proto, aby se staly člověkem, aby se mohly vyvíjet v řetězu inkarnací. Jsou sice temného původu, ale přišly proto, aby kráčely vstříc světlu. To vysvětluje situaci lépe. Z tohoto úhlu pohledu je důležitý výsledek — a výsledkem je vývoj. Vývoj někde začíná, má bod, ze kterého startuje, ze kterého se pohne.

Ze zorného úhlu pozemšťana, protože se na to díváš z pohledu evoluce vyššího bytí, to pro tebe může být kruté. Pro toho však, kdo sem právě přichází, je to možná první krok v jeho vývoji.

Zajímá mě, jestli znáš osobu, která je na Zemi známá jako Ježíš?

Ježíš je postava takříkajíc s parlamentním statutem, což znamená, že se o něm hodně diskutuje. Měl v sobě mnoho z Kristovy síly. Je však i postavou, o níž se toho hodně mluvilo a hodně se do ní vneslo. Lidé v těch dobách a na tom místě byli v nouzi a vytvořili si svého mučedníka, aby se tak cítili větší a známější.

To, co vzniklo kolem Ježíše, nezpůsobil on. Dnes je výsledkem církevní útvary vytvořený za účelem budování moci. Ježíš sám nebyl takový, jak ho většinou zobrazují.

Byl to člověk s posláním — jeho úkolem bylo přinést světlo a rozšířit vědomí. Byl to člověk s velkými mediálními a senzibilními schopnostmi, bystrého rozumu, ale i někdo, koho využili, aby si něco vybudovali.

S určitostí byl velkou bytostí světla a byla mu svěřena úloha. Přišel však jako člověk. A zde se etablovala mocenská pozice církve a pevně se usadila se záměrem něco zkonstruovat — klamný obraz, aby tak přiblížili lidem bolest a mučednictví. Církev to udělala proto, aby mohla lidem říct: „*Utrpením se učíš.*“ Toto vštěpovali lidem po staletí. A to je

bašta církevního myšlení. Tak došlo k ujařmení, nevolnictví sedláků. A tady je i základ monumentálních staveb, chrámů. Nikoho tehdy nezajímalo, zda při stavbě nějaké kapituly přišli o život stovky lidí. To Ježíš nikdy nechtěl. To by se mu nelíbilo. Člověk zde byl využit a zneužit.

Myšlenka Ježíše však byla dobrá, neboť šlo o narození Krista, zrod Kristovy síly na této planetě. Lidé si tak uvědomili, že kromě božské síly působí i síla Kristova. Neboť Bůh není schopen jednat mimo sebe. Proto vysílá síly: sílu Krista, síly andělů.

Proč přišel právě do této části Země a k tomuto národu?

Pro lidi těch oblastí to byla zkouška. Měli ho milovat. Zkouškou neprošli. Nechtěli tuto zkoušku podstoupit a zapřeli ho. A přece dnes mnozí z tohoto národa věří v to, co Ježíš učil.

A tak jeho světlo nevyhaslo, i když mezitím uplynuly dva tisíce let. Všimni si: tím, že chtěli Ježíše odstranit, stal se na celém světě známým, a i když ho zapřeli, jeho slova se rozšířila po celé Zemi. Víš, nepřijaté světlo svítí tak či tak, i když zasvítí až po tři sta letech.

Vidíš, jak jemně je upředena síť Tvůrce a jak drží univerzum pohromadě? Nic se neděje bez příčiny a všechno temné ukrývá v sobě i trochu světla. Všechno má smysl. A kdo se chce vyhnout zkoušce, ten ji dostane naservírovanou o to intenzivněji...

Duše, která byla kdysi Ježíšem, se bude inkarnovat znovu?

Tato síla, Kristova síla, sem už přichází roky. Neobjeví se však v postavě Ježíše, ale v každém člověku. Bude moci přebývat v každém, kdo bude připraven nést v srdci lásku a sílu. Na Zemi budou bytosti, které v sobě z tohoto blaha unesou víc než ostatní. Ale nebude to už jediná postava pohybující se na Zemi jako Ježíš, Mesiáš, protože tentokrát jste osloveni všichni. Mohou se objevit náboženští vůdci sloužící dobru, kteří shromáždí lidi kolem sebe. Tisíce a miliony lidí však budou v sobě nést tuto sílu sami, protože se vydají na cestu z planety Země, aby se stali bohy.

Je žádoucí, aby Kristovu sílu v sobě neslo více lidí. Bude do nich kapat. Představ si ji jako oblak, jako dešťový oblak, z něhož začíná Kristova síla pršet na lidstvo. A tak všichni, kteří otevřou ústa, ji budou pít, bude je oduševňovat. To je jeden z aspektů, který můžeš zažít na nejvyšších úrovních světelného bytí. Tím, že přijmeš do sebe sílu Krista a otevřeš srdce lásce, dosáhne tvé vědomí stavu, ve kterém boží oko konečně může přes tebe hledět. Kristova síla umožňuje tomu, kdo ji v sobě nosí, zapálit božský oheň a nechat ho hořet a zářit tak, že božství hledí na svět přes tebe. Tehdy si to s evolucí, s vývojem, zvládl. Toto by neměla být schopnost jednotlivců, ale mnoha lidí. Proto se tato síla začíná dělit a vniká do těch, kteří jsou připraveni.

Je to dlouhý proces k bytí, který již jistý čas na Zemi probíhá. A děje se to proto, že Země mění svoji frekvenční hladinu.

My, lidé, říkáme, že přecházíme z éry Ryb do éry Vodnáře.

To je vaše pozemská interpretace.

Chci však navázat na to, o čem jsme mluvili. Věz, že ryba není člověk, ale vodnář už je poločlovek, což znamená, že roste samostatnost a stoupá vědomí. Odehrává se to teď, v tomto čase, na přechodu epoch.

Mnoho lidí získá božskou sílu, dostanou možnost a schopnost být v božském vědomí. Právě proto budu působit zvlášť intenzivně jako Anděl přeměny a smrti. Mnoha lidem vezmu životy, aby Země snadněji než kdykoliv předtím zvládla vzestup s dušemi, které na ní zůstanou.

Těm, kteří nejsou schopni držet krok, pomohu přejít na ještě nižší úroveň. Pozemšťané, kteří to unesou, zůstanou na Zemi. A všem ostatním, kterým se podařilo natolik „odlehčit“, že se dokážou od Země odpoutat, pomohu vejít do říše světla. To jsou ta těla, která pak rozpustím a odevzdám je říši světla, aby se vrátila do bodu, kdy planeta vznikla. Vrátí se do výchozího bodu cesty, kterou jste se kdysi vydali, abyste pronikli až k Zemi. Proto je důležité, abych vaše těla vzal a rozdrtil je. Stane se z nich prach a vrátím je světlu, protože tam, kam půjdete – a o tom pouvažuj – nebudete moci s sebou vzít tato neohrabaná těžká těla. Budete mít nová těla, nové tělesné struktury. Budou jemnější a nanovo utkány. Na vyšší úroveň vědomí si v žádném případě nemůžete s sebou vzít strukturu starých těl. Proto nyní přinášejí vichřice na Zemi lidem smrt. Kvůli tomu, aby tato těla staré struktury už po Zemi nechodila.

Přelom časů nastal, a proto je zde i změna tělesných

struktur. Těla budou utkána znovu. To bys měl vědět. Ne-napsal jsi knihu o nové epoše a nových dětech? Ten okamžik teď nadešel a právě proto, že lidé, kteří se jednostranně oddávají materii, to nechtějí uznat, jsou takové potíže. Chtějí si udržet tělo — hmotu. Takže jim tělo vezmu, rozdrtím je a na jiném místě, kde mohou zůstat, je dám opět dohromady. Zjednodušeně řečeno: na Zemi zemřou a narodí se na jiné planetě, kde se budou inkarnovat duše, které nemají zájem o vývoj a chtějí i nadále hrát hru materie.

V tomto okamžiku je rozhodnuto, že lidstvo bude rozděleno na tři části.

První část tvoří ti, kteří odejdou — ne však dolů. Jsou to ti, kteří se na nové, transformované Zemi neudrží, protože Země bude mít pro ně příliš vysoké vibrace. Jejich duše půjdou na úroveň, kde se dokážou udržet, na jinou planetu s nižší vibrací.

Druhá část zůstane na Zemi a zažije úžasné časy.

A třetí, takoví jako ty, půjde dál. Doba, kterou jste si zde zvolili, není zábavná. Dá se nést pouze s veselou myslí a dobrým humorem. Zvládnete to, protože se přes omezení přenesete. A tak je to dobře.

Dá se tedy říci, že Kristova síla je silou pramenící z lásky prativůrcu?

Na jedné straně ano. Čím by však byl muž bez ženy? Chybí femininní komponent. Protože síla Krista se nachází mimo božského, ve své největší hloubce není božsky čistá. To znamená, že když Bůh v sobě je stoprocentní jasnost, je

Kristova síla sice božská, ale ne stoprocentně jasná, jinak by byla samotným Bohem.

Kristova síla je božská síla lásky mimo Boha.

Jelikož je však venku, mimo božského, potřebuje polaritu — ženskost. Církev ji nazvala „mariánskou silou“. Já jí nedávám žádné jméno. Mariánská síla je síla srdce, síla Krista je láska.

Vezmi si Ježíše a Marii Magdalénu jako muže a ženu. Jako celek je to Kristus, láska, výlev božskosti. Je to první stupeň božského bytí, které může takto (samostatně) existovat, protože v nejvyšší možné dokonalosti obsahuje muže a ženu, plus a minus. V dalších stupních pod nimi následují všechny duchovní bytosti až po pevnou hmotu.

Když se na to díváme takto, je tvůj názor zcela správný. Nikdy však nezapomínej, že tato síla je mimo božského. Proto sílu Krista nikdy nelze srovnávat s Bohem. Kdyby byla Bohem, byla by v něm. Je ale mimo božského; je výsledkem zhuštění božské Jednoty. Síla Krista je zhuštěná božská síla, a proto je účinná — může jednat.

Když do tebe vnikne kapka této substance, síly Krista, budeš moci jednat. Bude tebou proudit a přes tebe působit, přes tebe jednat. Kristus se spojí s duší, aby jednal prostřednictvím těla.

Předtím jsi řekl, že existují inkarnované temné síly. Ale spoň dva tisíce let stará předpověď říká, že v tomto čase se na Zemi narodí takzvaný Antikrist - takříkajíc ztělesnění

děbla, a že bude vědomě působit na Zemi, aby podřídil světovou moc svému diktátu. Je to jen mýtus či realita?

To je TO, co probíhá. Vzpomeň si na božské zákony! V jednoduchosti mého bytí jsem ti řekl: prazákonem jakéhokoli bytí je tření, aby tak došlo k naplnění, aby se něco splnilo — dávání a braní. Jelikož nyní přichází světlo, síla Krista a kape na lidstvo, tak zde bude i Antikrist. Způsobem nazírání se to může diferencovat, tedy z našeho zorného pohledu by si mohl konstatovat: „*Zlo přichází!*“, a vládne jeden.

Kdyby vládlo božství, bylo by to požehnáním. Nebude to však jen božství, ale taky ne-božství, protože na Zemi se nacházíte v dualitě — jak dole, tak nahoře, jak černé, tak bílé. A tak jste na Zemi v rezonanci *Krista* a *Antikrista*. To je ta šance vývoje, to je chod evoluce, je to dávání a braní, protože mezitím je tření, a tím i naplnění.

Antikrist je tedy faktem. A proto je i zrod démona faktem. Zákon určuje, že tam, kde je světlo, je i stín. To je nutnost. A jistým způsobem i velká šance, motor vývoje. Přirovnej si to k elektrině. Kde je plus a minus, tam je proud, elektřina, a v duchovní sféře se vývoj uskutečňuje prostřednictvím tření polarizovaných sil.

Inkarnovala se už tato bytost a připravuje se převzít moc?

Tato bytost JE, inkarnovala se, existuje. Nelze ji však vi-

dět jako jednotlivou bytost, ale ve struktuře celku. Když završí svou misi, bude stát na čele, na vrcholu. Lidstvo má však výhodu, neboť tato bytost je jen panákem, loutkou, kterou hýbou mnozí. Výraz loutka neznamená, že by nic nezmohla, ale že mocenská struktura pod ní je velká a silná. Nikdo z těch, kteří jsou pod ní, se nechce zříci moci. Všichni chtějí soudit, každý chce mít kousek z koláče moci. A tak je na vrcholu marioneta, kterou řídí mnoho rukou.

Antikrist není sám. Protože síla Krista se nenarodí pouze v jedné osobě, ani Antikrist se nenarodí pouze v jednom těle. To by neodpovídalo vývoji evoluce, která se takto začíná odvíjet.

Byl by to stav netření, tření by se nerozběhlo, nebylo by schopné pohánět vývoj. Je to podobné, jako když nejsvrchovanější v zemi něco vysloví, ale jeho slovo tvarují další pod ním. Jako u pozemského papeže. Říká to, co mu šeptají do ucha kardinálové. To bude bolestivé. Ten nahoře formuluje slova, které dostává od těch dole o věcech, kterým vůbec nerozumí. A tam to směřuje. V politickém a ekonomickém myšlení bude vždy nebezpečné, když si někdo nahoře v lesku vlastního egocentrismu — a zde sedí ztělesněný Démon — myslí, že je vůdcem. Řídí ho však proudy. Tak, jako ty jsi v božském vědomí, v proudu božské síly. To je ta druhá strana. Chápej to jako protiklad. Mezitím je tření, jiskření. A přesně toto jiskření, tření, povede k výbuchu. Ten se podobá „velkému třesku“, jako tehdy, když se všechno vylilo z božství. Teď to bude třískat i zde. Teď to bude jiskřit i na Zemi. Bude to pohroma na Zemi.

„Třesk“ zasáhne všechny úrovně - přírodu, politiku, hospodářství, průmysl, trh práce, náboženství a rodinu. A především — každého jednotlivého člověka!

Politický třesk se odehrál v časech Napoleona, další za Bismarcka, v dobách toho, koho nazýváte Adolf, až po Bushe. Všichni však jsou, nebo byli, jen loutkami těch, kteří jim dávali peníze, kteří jim v pozadí našeptávali.

Tito muži v pozadí připravují pro Antikrista cestu a chtějí z něj profitovat. Budou však překvapeni, protože neznají jeho pravé nitro. Něco si od této síly, této koncentrované síly, která se stala tělem, přejí. Důvěrně však již od prvopočátků znám luciferskou sílu a zvědavě sleduji, jak s ní budou lidé nakládat.

Jednou jsi svému synovi četl báseň Čarodějův učeň. Učeň v ní přivolává síly, které pak nedokáže ovládnout. Tak to bude i s ilumináty. Myslí si, že znají luciferskou sílu, ale není to tak... *smích*... Když si jako lidé myslí, že budou moci tuto sílu využít, tak se mýlí. Zklamou se.

A tak dojde nyní na Zemi k velkému třesku, který posune vývoj dopředu. Jednu stranu vyplaví na povrch a druhá se utopí v beznaději.

Můžeme tedy říci, že struktury, ruce, které nesou Antikrista, jsou takzvaní ilumináti?

Patří to k tomu. Nelze však hledět jen na vrchol, na pompézní společnost iluminátů, je třeba vidět i množství pomocníků, kteří mají mnoho dalších pomocníků, žijících v egocentrismu, ve vlastním já, v osamostatnění těla, sahají po moci a chtějí se na ní podílet. Jsou to, řečeno vaší řečí: červi a hadi, jejich stoupenci.

A právě oni jsou ti, kteří opravdu škodí, protože se nedají spočítat. Jsou jako kapky vody, které tvoří moře, protože to všechno dopustí. Všichni, kteří čekají na Antikrista, na jeho moc, budou překvapeni, protože jim nenadělí to, co očekávají. A nebude brát na ně žádné ohledy.

Ze svých zkušeností s luciferskou silou ti mohu říci: odvážného protivníka si cení více, než někoho, kdo je na ní závislý, kdo před ní padne na kolena a vzývá ji. To ať je ti jasné.

Mnoho lidí na Zemi čelí těmto silám. Tito lidé patří k silám světla a pomáhají ostatním, aby si probíhající procesy uvědomili. Dělají to formou spisů, knih, nebo jako terapeuti, kteří například paní na pohovce vysvětlí, „v čem to vězí“. Jak to tlumočit, o tom rozhoduje každý sám. To je však ta cesta: pomalu vnášet světlo, aby se toto druhé oddělilo od struktur, aby rostlo do výšky, aby se odevzdalo dále. To je to, co se v tomto okamžiku děje, a proto je aktuální pozemský čas výbušným časem.

Položil jsem tuto otázku ještě jednou, protože předtím jsi řekl, že mocenské síly v pozadí, stínová vláda, finanční šlechta, ilumináti, konec konců také jen slouží světlu...

Vše je vývoj světla.

Když se tedy díváme do daleké budoucnosti, v konečném důsledku slouží světlu, neboť jsou pro lidstvo výzvou.

Dívej sa na to jako na světlo a stín. Lidstvu bylo dáno světlo. Kdyby člověk stál pouze ve světle, shořel by, neboť jeho tělesná struktura takové světlo nesnese. Proto potřebuje stín. Ilumináti jsou potřební, démonické je třeba, protože jsou stínem. Jelikož se tyto síly o sebe otírají, vzniká energie, která vede ke zmiňovanému třesku, a tím k vývoji; A nakonec se obojí sjednotí.

Tvrzení, že i démonické slouží světlu, je proto v konečném důsledku správně. To je kosmický náhled. Pozemský náhled — promiň mi — tvůj pozemský pohled, je trochu jednodušší, protože v této existenci ses rozhodl pro pozemský život a pozemský mozek. Když si v kosmickém, nadvědomém myšlení, ve stavu meditace, nebo kdybys dokonce vyšel z těla — přičemž ti rád pomohu... *smích*... zjistíš, že takzvané démonické ve vesmíru démonickým není. Má tam i jiná jména, milejší, dobrotivejší. Tuto pečeť dostalo zde, dali mu ho vaše církevní učení.

Kdo může tvrdit, že stín je škodlivější než světlo? Jistě, k rozkvětu potřebujete světlo, noc je tu ale kvůli odpočinku, aby se světlo osvobodilo, aby si oddechlo. Fáze stínu se zkracují pouze na cestě k božství, protože tehdy se dá snést více světla. V konečném důsledku obojí patří k sobě

Proto nadále tvrdím, že démon přísluší světlu — v kosmickém vědomí.

Říkáš, že výraz „démon“ je příliš drsnou volbou, jak nazýváte vy, nebo konkrétně ty, tuto bytost, nebo-li sílu?

Démonické zcela přísluší stínu.

V říši světla by se dalo mluvit o bratrovi a sestře. Vzniká tak otázka: „*Je lepší sestra nebo bratr?*“ Jak je to s plus a minus, co z toho je dobré? Jedno je světlo a druhé ne-světlo. Jsou to jen slova určená k objasnění. V duchovní říši to rozeznáš pocitem. Jedno je světlé, teplé, květnaté, je to smích, vůně — je to božské. To druhé je spíše neutrální, ještě tak nevoní, ještě tak nekvete a ještě až tak nezáří. Poznáš to tedy jen pocitem.

Z formulací jako „*ještě až tak nezáří*“ je zjevné, že se to už vyvíjí tím směrem. Proto se v duchovním na to nedívám tak extrémně, tak negativně, jako vy, lidé, žijící v dualitě. Jednoduše, ještě se to dostatečně nevyvinulo. Dívám se na to docela s klidem.

A teď dávej dobrý pozor! Příčinou, proč démonické roste, je také to, že „*ještě až tak nezáří*“. Tím, že ho takto nazývám, dávám mu šanci být takovým, jakým nyní je. Kdybych ho odsoudil, s hněvem by se stáhlo, protože není světlem. Není cílem mého působení rozzlobit a urazit stín. Nechci aby řekl: „*Dobře tedy, nejsem světlo. A vůbec — tak či tak jím nechci být!*“

Božský proud, božská struktura vždy podává ruku a dává možnost. Takto byl stvořen i Anděl milosrdenství, energie milosrdenství, aby se prokázalo milosrdenství pramenící z božské frekvence.

Když se řekne, že démonické „*není ještě až tak květnaté*“, poskytne se mu přízeň a možnost. Znamená to, že může vždy se vztyčenou hlavou, přímo a bez studu hledět do boží tváře. Takto má šanci vyvíjet se dále.

Zkus to pochopit pocitem. Slova to tady mají těžké.

Už ses někdy setkal se silou, kterou v našem rozhovoru nazýváme luciferská, znáš ji, jste... (Anděl přeměny mě přerušil; pozn. autora)

Často. Vůči mně však nic nezmůže, neublíží mi, jen pošukává na mých koncích, takže na okraji mého bytí nechávám nitě. Tak je to dobře, směji se tomu. Je to, jako kdyby malé dítě potahovalo matku za rožky kabátu a to dovolí každá moudrá matka, protože tak se kontakt s božstvím nikdy nepřerušil. Luciferská síla mě z nepochopení často potahuje, abych nepokračoval v mé práci. Já ji však nechám a občas jí dovolím, aby do mě vnikla hlouběji a tím se osvítila. Někdy se od ní taky vzdám, aby, když chce zápasit, musela jít za mnou. Přejde ke mně a já ji táhnu ke světlu, k božskému prameni. Souvisí to s kosmickým nadpoznáním, a přiznávám, že někdy i docela rád zápasím. Někdy je to však otravné, podobně jako když jsou občas děti na Zemi dotěrné a jdou na nervy. Z času na čas je to proto i dost namáhavé.

Tato síla je však součástí celku. Je jako ubrus ve větru. Když vane vítr — dech Jednoho, dech Boha — tehdy je tato luciferská síla důležitá, protože jako tažidla zavěšená na rozích ubrusu napíná. Proto jsou tato tažidla v celku božská a žádaná. Jelikož se nyní Země z energetického aspektu nachází v nejvzdálenějším bodě výkyvu kyvadla, je tato síla potřebná. Je něčím jako rozpínající se síť. Tak je tento výkyv kyvadla do nejvzdálenějšího bodu jednoduše tady. Je to závaží, táhnoucí do tmy, jakási síť, aby to drželo pohroma-

dě. To je důležité.

Protože jsme ale na cestě zpět k božské Jednotě — ať už moje či andělská síla — vydáváme se všichni směrem k božství. A tak luciferská síla ani nemůže jinak, než nás následovat, protože bez nás nemůže být. Neboť i tato síla existuje a je v nádechu a výdechu, v dávání a braní.

Porovnej si to se Zemí a Měsícem. Když se Země přibližuje k centru své galaxie, k prameni, Měsíc musí jít s ní. Je svázán se Zemí stejně jako temná síla se světlem.

Celé univerzum, vesmír, se nyní pohnulo směrem zpět k božskému zřídlu. Jinými slovy — Bůh se opět nadechuje. V pozemských očích je tato temná síla možná bezbožná. Ale v celistvosti univerza, v univerzálním rámci, je nevyhnutelná, protože je součástí nádechu a výdechu. Proto někdy probíhají tvrdé boje. Dívám se na to však s klidem. Patří to k celku.

Je však možné, že když tuto otázku jednoho dne zopakuješ, odpovím nervózně. Teď jsem ale ztělesněním klidu, vždyť Země přece zvládla vzestup. Proto si říkám: „*Ať si jen dítě klidně škube.*“ Nervy kosmu jsou nyní stabilnější než kdykoli předtím, protože Země je v mohutném rozmachu. A protože je Země v pohybu, nervy lidí budou velmi trpět, a více než kdykoli předtím bude nutná andělská síla a také já musím být vyrovnaný více než v minulosti. Čím je Země méně klidná, tím klidnější musím být já — kvůli nadhledu. To by mohlo být poplašným signálem, předzvěstí bouře — o co klidnější a mírnější je kosmos, o to neklidnější bude Země. Protože kosmos nabral sílu, aby doprovázel bouře Země. A bouře se pohnuly.

Tak je vaše doba dobře zvoleným časem. Takto je váš čas,

počítaný od středověku světského dění po dnes, dobou náročných a vzrušujících událostí.

A já budu mít v následujících letech na Zemi více práce než v minulosti, pokud rozumíš, co tím myslím.

Vím o tom ... Už dlouho mě doprovázíš a víš, že na jaře roku 2003 jsem se osobně setkal, nebo-li konfrontoval, s touto temnou či luciferskou silou. Ohlásila se mi čtvrt roku předem, aby mě připravila. Na základě fenoménů, které ji doprovázely, předpokládám, že nešlo jen o „malého sluhu“. Kvalita dialogu dávala tušit větší potenciál. Přes tři měsíce jsem průběžně s touto osobou mluvil, o její úloze v plánu Stvoření. Když jsem pocítil, že mi to „jde na substanci“, kontakt jsem přerušil. Před domem mi například vyschl stromeček, moje finanční obraty se v průběhu čtvrtletí snížily o polovinu, neustále praskaly žárovky atd... Jak se na to díváš ty — byla to zkouška?

Byl to poučný krok, který sis přinesl s sebou na pozemskou úroveň. Vzpomeň si, chtěl jsi poznat všechno. Připomeni ti pátý rok tvého života. Pamatuješ se? Jako pětiletý si velmi toužil všechno vědět. Vzpomeň si, jak často jsi šel otcí na nervy, protože ses chtěl všechno dozvědět. A proto tě to táhlo ven, do dalekých zemí, aby si zkoumal a dozvěděl se. A teď, když máš přístup ke všemu, nestěžuj si. Vše je možné a to tehdy, když si ve svém středu. Proto bylo důležité, abys poznal i dábelenskou sílu, abys zjistil, že stín existuje, protože existuje slunce. Nemůžeš být vždy jenom na slunci. Musíš být i ve stínu, abys pochopil i ten. Důležité je poznat každý element. Chápej to tedy jako zkoušku.

Také sis v mládí předsevzal, že když budeš o něčem lidi

informovat, chceš čerpat z vlastních zkušeností. To teď můžeš udělat i v případě „Luciho“, jak jej ty nazýváš... *smích*... Být všude, ve všem — to je pro tebe ve výuce krok vpřed. A protože chceš lidem pomáhat, a ne přinášet zkázu, bylo vhodné rozhovory přerušit. Není to tvoje cesta. Už jsi po ní šel jako čaroděj v takzvaném středověku. Tehdy bylo nutné, abys tento kontakt získal. Nyní, když znovu přijde, můžeš ho odmítnout. „*Znám tě,*“ můžeš říct, „*respektuji tě a uznávám tě jako část Stvoření, soustředím se však na vlastní cestu.*“ To jsi předtím udělat nemohl. Proto byla konfrontace s touto silou důležitá.

Součástí lidského vývoje je, aby se každý alespoň jednou setkal s touto silou přímo, aby ji poznal, pocítil a nebál se jí. Tak, jako mnoho lidí před tebou, kteří se vydali po chodníku za světlem a konfrontovali se s temnotou. Ohlédni se zpět na dějiny Země. Nejsi první, kdo byl pokoušen a zkoušen, a nejsi ani poslední. Z toho, co jsi zakusil, přijmi, co přijmout můžeš. Získané znalosti zužitkuj svým světlem, a přinesou ti pěkné plody. Tehdy jsi zkouškou prošel.

Každý člověk má v sobě kousek této síly, protože člověk je součástí polarity. Čím výše stoupá ve vývoji, o to budou zkoušky větší. A za velké zkoušky jsou odpovědní i velcí andělé zkoušek... To je ta hra polarity. Aby mohla hra pokračovat, musí zde být tato energie, protiklad světla. Až tím se naplní plán věčně božského — věčná odpovědnost za sebe — svobodná vůle!

Dívej se na to jako na šachovnici — zde jsou bílá a tam černá políčka. Je to v přeneseném smyslu hra. Důležité je jen to, jak se postaví figurky — při šachu rukou a v případě

duše intuicí, prostřednictvím hodnot, které duše získala. Nyní se ukáže, jak s nimi bude nakládat. Teoreticky bys mohl poskakovat jen po černých políčkách a zůstat na nich. Lákají tě však i bílé. Ty se ale rozhodneš zůstat sedět na svých černých. Rozhodl ses jít černou cestou. A bílí ti říkají: „*Pojď, pojď k nám!*“ To je ta odpovědnost za sebe. Když však napořád zůstaneš stát na svém poli a nepohneš se, hra nemůže pokračovat, protože změna ve hře nastane jen na základě rozhodnutí a pohybu (tření). Nečinnost znamená smrt. Změna je život.

Proto je nesmyslné bojovat proti temnu. Temno nemůže být poraženo, nemůže nijak odejít, tak jako nezmizí tma ve vesmíru, když tu rozsvítím světlo. Pro mé okolí však mohu být malým světýlkem a osvětlit ho...

Proti síle přírody, proti vesmírné síle, se nedá bojovat. Je zde stejně jako noc. Kdyby jsi s temnou stranou začínal jakékoliv války, nevyhraješ, protože ve válce jsou jen porážení. Vítězství je láska! Život je utkaný tak jemně, že tma se nedá oddělit od světla — jsou jednotou.

Nesmíš dělit, protože když dělíš, například když řekneš, že to či ono je zavrženíhodné, temné, špatné nebo démonické, a něco jiného světlé, nebeské, božské a hezké, dělíš život. To, co je dnes pro tebe příjemné a nebesky krásné, může být pro někoho s jiným náboženským názorem, jiným původem nebo zásluhami, nedobré a špatné.

Vzpomeň si na svou konverzaci s „Lucim“, jak jsi ho nazval. Co tě naučil? Neřekl ti: „*Nikdy neříkej nikdy!*“? A ne vysvětlil ti: „*Když někdo na něco řekne nikdy, zaujal stanovisko. Tím určil: Takto je to správné a logické, to jiné je*

nesprávné. Tím mě přivolal do svého života, protože mým úkolem je přesvědčit ho o opaku.“

Například, když řekneš: „Nikdy se nenechám podplatit, nebo nikdy nezabiju,“ luciferská síla řekne: „Vsaďme se, že najdu cestu, abys udělal přesně to, co jsi nikdy udělat nechtěl? Až třeba uplynou léta a ty na svou výpověď už úplně zapomeneš. A tehdy tě dostanu, protože já mám čas, mám nekonečně mnoho času...“

Takto dokáže, což je koneckonců jeho úloha, ukázat a osvětlit člověku, tedy duši, její stinné stránky. To je úkolem nosiče světla, Lucifera, nasměrovat reflektor tam, kde máš stín. Přivede tě k tomu, aby sis své stíny uvědomil, aby sis uvědomil své slabosti, svůj strach a závislosti. Přinutí tě, aby sis jich všimnul.

Co může člověk udělat, když při sobě pocítí tuto zkoušející sílu?

Měl by si prověřit své stanoviska. Protože život má dvě stránky a člověk si vybral jednu jako správnou a dobrou, přímo tím luciferskou sílu nutí, aby do jeho života vstoupila, aby mu ukázala jeho stinnou stránku, opačnou stranu mince — jak říkáte vy.

Podívej se na člověka, který nemá peníze. Kritizuje bohaté, zámožné a přitom přehlíží snahu, výdrž, výuku nebo i zkušenosti, tedy vše, čím musel projít bohatý, než do svého života přitáhl úspěch. Odsuzuje zámožné, čímž přivolává luciferskou sílu, která mu možná dopomůže k úspěchu a penězům. Zkušenost učí, že mnozí lidé, jakmile se dostanou k penězům, i když předtím bohaté odsuzovali, jsou pak ještě lakomější. Většinou si to ani neuvědomují, proto-

že od chvíle, kdy vyslovili tyto rozsudky, uplynulo mnoho času.

Luciferská síla je pak o bohatství opět připraví a tím přinutí, aby se zamysleli. Když je člověk upřímný a uvědomí si, že nebyl lepší než ti, které odsuzoval, a změní své myšlení a chování, může se úspěch dostavit znovu, protože zkouškou prošel. Když se mu to nepodaří, „nakoupí“ si navíc další temné fragmenty, které se ho zmocní a budou ho zotročovat a způsobovat mu ještě větší bolest, dokud se nevzdá své zarputilosti a nenaučí se pokoře. Lidé se většinou obrátí ke světlu a vzpomenou si na Boha až tehdy, když je zotročuje Lucifer.

V konečném důsledku temná síla člověka přinutí podívat se do světla — přes bolest a utrpení. Takto slouží temná strana tvorstva jednoznačně světlu!

Nepamatuješ si, že jsi sám vícekrát v životě prohlásil, že to či ono už nikdy neuděláš? A později, po letech, ses přistihl, že děláš přesně to samé, a navíc to považuješ za dobré? To je jeho dílo. Zkouší každého člověka.

Když člověk zaujme konkrétní stanovisko, přinutí tím temnou sílu, aby vstoupila do jeho života, přivolá ji. To je zákon polarity. Když zůstane neutrální s postojem: „*Dovedu si představit, že za určitých podmínek bych udělal to, nebo ono*“, nedojde k problému, protože zůstal neutrální a tyto síly uznal. Neřekl sis v mládí: „*Nikdy nezabiji!*“? A teď si vzpomeň na den, kdy se narodil tvůj syn. Když si ho poprvé držel v náručí, pomyslel sis: „*Jako otec mám povinnost chránit tuto malou bytost. A byl bych ve stavu i zabít, kdyby někdo na mého syna vztáhl ruku.*“ Vzpomínáš si? Stál jsem tehdy u tebe.

Ano, je to tak!

Vidíš, to je ono. To je polarita. Nikdy neříkej „*nikdy*“. Řekni například: „*V tomto okamžiku nechci zabít, kdyby si to však situace vyžadovala, ať už kvůli mému dítěti, nebo při obraně vlasti, nebo kdyby se někomu udála nepravost, tehdy bych byl případně schopen to udělat...*“ To je neutrální postoj bez stanovisek. A je to hra života. Takže prozkoumej, kde a kdy si řekl, nebo sis pomyslel, že něco nikdy neuděláš. Každý by se na to měl zeptat sám sebe. A pak se podívej na svůj život, zda už si mezitím něco takového neučinil! Po-přemýšlej, v které oblasti zaujímáš dnes stanoviska, jež se odchyľují od reality a tím si v budoucnu vynutí zkoušku!

Když se na to podíváme takto, plní luciferská síla přece jen dobrou službu. Vede tě k pokoře, neutralitě, a odvádí tě od zaujatosti. Tak dlouho tě ničí a nespočetněkrát přivádí do pokušení, dokud se nenaučíš vyposlechnout i jiné názory, uznat pohledy protivníka, nebo-li svého bližního, či je dokonce přijmout a stát se tolerantnějším.

V tomto smyslu naplňuje luciferská síla službu lásky, i když někdy brutálním způsobem, protože když se dotyčný nevyvine směrem k světlu a lásce a nepřestane zastávat stanoviska, které nespočívají na vlastních zkušenostech, může to vést až k fyzické smrti. Musíš uznat, že je to zajímavá hra...!

Rozhodně, s tím se však nežertuje. Co jsem už všechno zažil, to nepřejí nikomu. Jsem rád, že to mám za sebou. Podle mě si člověk tuto sílu do života přivolává sám. Ne slovně, ale podvědomými činy a nemyšlením.

V tom můžeš mít pravdu. Ovšem i zde si dej pozor, abys nehodnotil paušálně, protože právě tehdy se tato síla opět zamíchá do hry. U každé duše je to jiné. Závisí to na jejich předchozích inkarnacích, na nynějším životním plánu a stavu jejího dnešního vědomí.

Během mé komunikace s luciferskou silou jsem se ale nikdy necítil ohrožen.

Inu, nepřišel přece proto aby tě roztrhal, ale aby s tebou komunikoval. Řekl ti toho víc, než většině lidí před tebou.

U tebe však byly i jiné předpoklady. Jedni se ho bojí a chtějí proti němu bojovat, a ti druzí od něj něco chtějí — slávu, moc, peníze. Mohu ti říct, že u tebe to bylo trochu jiné. Jsi odvážný a to si na tobě cení, a především jsi hluboce přemýšlel o tom, co ti řekl. Naslouchal jsi mu způsobem, jak mu naslouchá málokdo — neutrálně, bez souzení.

Jak jsem již řekl — ti, kteří s touto silou obvykle mají „něco do činění“, nedělají to bez vedlejších zájmů. Něco chtějí, něco si od toho slibují. To však luciferskou sílu vůbec nezajímá. Mnozí, kteří v jejím jménu jednají destruktivně, nemají ponětí o její skutečné činnosti, o její, i když naprosto zneuznávané, službě věčnému pramenu, z něhož vyvěrá síla všeho bytí. Dalo by se přímo říci, že luciferská síla je opakem toho, co se jí připisuje. Podobně jako démon, který vykonává na tobě službu lásky tím, že tě trápí, dokud se konečně nevzbudíš a nezačneš hledat světlo.

Bez ohledu na to, že takové setkání je velmi zajímavé, je taky ničivé, protože kontakt s temnou stranou Stvoření ti vysává životní sílu. Podívej se, měl jsi kontakt se světelnými

bytostmi, které tě mnohému naučili a dělají to přirozeně i nadále, pak jsi navázal spojení s temným, které ti pomohlo dále dozrávat. A teď máš mě — neutrálního. Vyzvednu si je všechny — světce i vrahy. Já sám jsem světlo, ale dotýkám se i temnoty. Budeš mít z toho výhody. Pozoruj se další roky života a uvidíš, jaký budu mít na tebe vliv. Na plodech poznáš, kdo jsem, kdo je ten, co tě doprovází.

Děkuji pěkně! Ale změňme téma. Na Zemi žijí různé národy odlišných barev pleti a vlastností. Už jsi řekl, že tuto různorodost způsobili mimozemšťané. Můžeš to prosím tě, objasnit blíže?

Kdysi se Země vyvíjela samostatně. Procházela primitivním vývojem, a proto sem z různých planetárních seskupení přišli i jiní osídlenci. Obyvatelstvo Země obohacovali během celých věků různé národy z vesmíru. Duchovní strana dovolila, aby si zde zakládali kolonie. Zůstalo jich však jen málo. Mnohé kolonie nebo říše zničily přírodní katastrofy, další návštěvníci odešli později na jiné planety, a jiní zůstali na Zemi. Někteří z nich si alespoň v hlavních rysech uchovali svůj původní druh, jako je tomu u bílé, červené a žluté rasy. Časem se promíchaly a uskutečnily se — a to je trochu složitější — i zásahy do tělesné struktury, kterým vy dnes říkáte genetické pokusy. I to vedlo ke změnám vzhledu různých národů.

Původ těla je pro vás jistě zajímavý, ale pro mě v tom není rozdíl. Dívám se na životní téma, vidím činy, myšlenky a pocity duše a rozeznávám tak zralost a sílu. Speciální původ nemá význam.

Země je planetou zkoušek. Zkouškou lidí na Zemi je, aby žili vedle sebe, vzájemně se respektovali a společně oživovali svět. Různé národy různých barev pleti a odlišného planetárního původu mají různé frekvence. Jsou úplně rozdílní, takže by se mohlo zdát, že jejich dělení je prospěšné a má smysl. Má se tak ale posilovat přátelství.

V kterékoli části světa můžeš od prvopočátků až dodnes sledovat, jak je mírumilovné soužití pro jednotlivé národy těžké. Opětovně dochází k válkám, protože různé národy mají odlišné způsoby myšlení, rozdílné citové procesy, náboženské a hodnotové systémy.

Za posledních sedmdesát let byly pozorovány objekty UFO a v mnoha případech byly s mimozemskými návštěvníky navázány i kontakty. Jak to bude v budoucnu? Bude k tomu docházet častěji? Dojde k veřejným kontaktům?

Až se skončí zmatek ve frekvencích planety, stane se tak. Mimozemšťané zde začnou přistávat a uzemňovat se. Vrátí se i s lidmi, které kdysi vzali s sebou, aby se učili na jiných planetách. Přijdou sem ale i bytosti, které se na tento okamžik dlouho připravovali a které zde mohou žít.

Podobají se nám?

Ano! Je to záležitost inkarnace. Tato otázka souvisí s konstelací a závisí na povaze buněčné struktury mimozemšťanů. Nebudou se od tebe odlišovat. Budou vyšší, ale postavou podobní. Cílem není strašit lidi.

Říká se, že existují i návštěvníci z jiných planet, kteří nám, pozemšťanům, nejsou přátelsky nakloněni. Prý se nezajímají o nás, ale přicházejí sem jen kvůli vlastním zájmům. Chtějí zde těžít nerostné suroviny, nebo se zajímají o naše genetické vlastnosti. Proto prý i různí mimozemšťané mezi sebou soupeří. Pokud tomu tak je, má to pro nás nějaký význam?

Nepřipisuj tomu význam. Je sice více planetárních národů, ale existuje i kosmický řád a zákon, který určuje, kdo smí na kterou planetu vstoupit. Co se týče frekvence a dimenze, jsou mnohem dále. Takže někteří přijdou a budou chtít spravovat, jiní zase řídit, a přijdou i tací, kteří chtějí být dobří. Každý jde za svými cíli, ale jakoby v tajné radě bude projednáno a rozebráno, co má kdo dělat. Země bude rozdělena a její různé oblasti budou spravovat rozdílné skupiny. Nasměřuje se to k jednomu správnému orgánu na Zemi. A tak je třeba zacházet s Američanem zcela jinak než s Japoncem. Jednotlivé skupiny mimozemšťanů se usadí na místech, kde je s obyvatelstvem spojuje největší druhová příbuznost, neboť mnohé skupiny už kdysi na Zemi byly a zanechaly zde potomstvo.

Vycházej z toho, že přijdou různí návštěvníci, kteří budou chtít spravovat. A protože existují různé kontinenty, budou i rozdílně strukturované. O tom, kdo se kde usadí, rozhodne jen víra a znalosti lidí, kteří přijdou pomoci.

Bývalí členové iluminátských spolků tvrdí — dozvěděl jsem se to od jednoho, který je ještě členem — že mají kontakt s mimozemšťany a vyměňují si s nimi technologie...

Samozřejmě, ANO!

...A že podnikají vesmírné lety v zařízeních, které pracují na jiném technickém principu, než je technika tryskového pohonu — ale tajně...

(přerušeni) Existují kontakty a spojení směrem ven, které je třeba udržovat.

Dají se tyto styky hodnotit jako konstruktivní?

Rada si je nepřeje. Dívej se na ně jako na trappery ze starého světa, kteří se odvážili jít do nové oblasti. Urbanizaci Země to však nepomůže. Způsobí to bolest a nebude to pro urbanizaci přínosem.

Změňme opět téma. Na Zemi existují zprávy o lidech, kteří přirozený proces stárnutí buď zpomalili nebo úplně zastavili. Například hrabě Saint Germain, který prokazatelně během 250 let nezestárnul. Můžeš k tomu něco říct?

Poslouchá se to jako pohádka, ale je to tak. Pracoval s buněčnou strukturou.

Ale ten, koho ty nazýváš hrabětem, nikdy na Zemi hrabětem nebyl, jen se za hraběte vydával. Ať se o něm napsalo cokoli, přišel z daleké planety a usadil se na Zemi. Jeho posláním bylo jednak studium lidstva a jeho chování, a pak tu měl zanechat znalosti a technologie, které se používají dodnes. Je autorem mnoha vynálezů. Protože přišel z jiné planety, bylo pro něj snadné žít dlouho, neboť na jeho planetě žijí dlouho všichni. Nebylo tedy uměním žít sto šedesát nebo sto osmdesát let, neboť měl v sobě buněčnou in-

formaci své planety. Jeho úkolem bylo uskutečnit to i na Zemi, předvést a dokázat, že je to možné.

Je možné žít déle, než je pozemská délka života. Závisí to na buněčné informaci, na buněčné struktuře. Přemýšlej o tom. Než přijde dítě na Zem, potřebuje devět měsíců. A setká se zde s odrostlými, starými lidmi. Během tisíciletí, lidé stárli a stárli a neustále mluví o stárnutí, stáří, stárnutí... A tak je pro dítě dospělý člověk starcem. Člověk chce neustále něco nového, chce být nový. To je buněčná informace uložená ve vývojovém procesu lidstva.

Hrabě Saint Germain mě provází od dětství. V minulosti jsem od něj prostřednictvím média dostával dopisy, dnes mu mohu klást otázky na duchovní úrovni. Co mi o tom můžeš říct?

Je pro tebe něco jako dědeček. Co se týče vědomí a poznání, je nyní, když jsi na Zemi, nad tebou. Je ti nakloněn a dobré vůle. V prapůvodu jste ruka v ruce. Má poznání, které máš i ty. A dnes máš ty poznání, které měl předtím on. Máte podobnou buněčnou strukturu, jste z jednoho rodu. Není ale vždy vedle tebe tak, jako tvůj anděl strážný. V duchu tě však vede stejně, jako mnohé další bytosti, které máš při sobě. Když ho zavoláš, tak přijde.

Tato bytost je při mnoha lidech na světě a inspiruje je. Má spojení s mnoha lidmi.

Existují argumenty a zprávy takzvaných očitých svědků, že zejména v USA se experimentuje s cestami v čase.

Co na to říkáš?

Ty můžeš také cestovat v čase, pokud překonáš své pozemské vědomí a rozum. Cestovat pomocí strojů, na to je ještě brzy. V nejnovějším výzkumu mikrokosmu se již pokročilo natolik, že se podařilo překonat čas — rotací frekvence. V malém se to již uskutečňuje. Ale do důsledků to člověk ještě není schopen realizovat. Ve tvém vědomí a ve vědomí mnohých vědců se to však už brzy zcela uchytí. Faktor času se nejdříve zruší v duchu. To znamená, že se bude možné vrátit zpět do uplynulých událostí a zrušit je, aby se neuskutečnily. To je možné, protože všechno existuje v tomto okamžiku — současně. Je to možné, ale nejprve v duchu. Pomocí přístrojů, ve fyzické skutečnosti, zatím ne. Svět nemá zatím na to vhodnou frekvenci.

Existují zprávy o takzvaném philadelphském experimentu, při kterém zmizela loď a objevila se na jiném místě. Dva členové posádky se ocitli v jiném čase. Zdá se, že po této události pokračovaly experimenty v rámci projektu Montauk, až se nakonec opravdu podařilo cestovat v čase.

S tou lodí to ale byla nehoda, nebylo to naplánované. Když lidé a předměty překročí jistý magnetický bod Země, mohou zmizet a ocitnout se v jiném čase.

Nedá se to však dosáhnout pomocí strojů a hlavně s fyzickým tělem ne, zatím ne. Na Zemi se s tím experimentuje, to je pravda. Zatím se jim však pouze podařilo dostat do různých dob, kde nasbírali údaje, které pak ukázali ve fil-

mech a popsali to na základě vlastních zkušeností. Pokusy o manipulaci událostí v jiném čase, a tím o změnu přítomnosti, se nepodařily — nemělo to na současnost žádný vliv.

To však není forma cestování v čase, která bude možná v daleké budoucnosti. Pak bude možné zasáhnout do průběhu událostí, manipulovat je a měnit. S tím, s čím se momentálně experimentuje na Zemi, však ne. Cestují takříkajíc pamětí Země, cestují pamětí pozemských dat a vidí události. Ale jak jsem již řekl, nemohou je měnit. Přenést se do minulosti, to ano, ale změnit ji, to ne; to však není cestování v čase, které mám na mysli.

Jednotlivec je však schopen ve vědomí cestovat do minulosti, když tam chce něco změnit, co má pak vliv i na současnost. To by mělo být i tvým cílem. Nebo když se změniš ty, zákonitě se změní i tvé okolí, tvá rodina, práce, změní se i tvoji protivníci a vše ostatní, co se tě (do)týká. Přemýšlej o tom!

Před dobou, kterou nazýváme sumerská, existovaly jiné vysoce vyvinuté kultury — Atlantida, Lemurie, kontinent Mu nebo Hyperborea. Mohl bys, prosím tě, říct něco o dějinách Země a krátce popsat, co bylo před Sumery?

Země byla ožívována mnohokrát. Od dob Sumerů, před lidstvem, které ti je známo dnes, zde existovalo ještě sedm dalších. Číslo sedm v tomto případě však nesouvisí se sedmi dny, během nichž měla být podle vašich spisů stvořena Země. Sedm znamená, že Země byla v její základní substanci vytvořena z energie jiné hustoty. Tím chci říci, že od počátků osídlování zde existovalo sedm lidských kultur, ale

ne všechny měly tak pevná těla jako vy.

Dovol mi, abych to vysvětlil: určitý počet národů univerza, jisté skupiny bytostí, přestaly v nejvyšším aspektu jejich bytí napodobovat, imitovat, božský pramen, a za pomoci božského se začali sami podílet na procesu stvoření. Tak byla před mnoha a mnoha pozemskými lety a dobami v duchu a v malém stvořena Země. Tehdy bylo sporné, zda se vůbec udrží, protože byla výtvořem ducha, vzdušným obrazem. Na počátku zde žili duchové, bytosti a frekvence duševního vědomí, které nebyly ukotveny v pevně hmotě jako dnes.

Je to zajímavá otázka, protože to je *kosmický osud*. Ne však osud v pozemském smyslu, neboť zde je tento pojem negativně zatížen. Když duševní bytosti viděly, jak dobré je jejich dílo, pokračovaly v tvorbě a stavěly vzdušný zámek dál. Znamená to, že se začaly cvičit, do jaké míry jsou schopny vytvořit pevnou hmotu. A tak se postupně měnila světelná hustota Země, až nakonec přešla do dnešního stadia.

Řekněme to jednoduše: vznikaly tak první národy. Nejvyšší ochránci planety Země takto vytvořili z takzvaného vzdušného zámku, ze vzdušné planety vysoké energetické hustoty, materiální vrstvu. Inkarnací pak vytvořili různé bytosti a oživili jimi planetu. V jistém bodě vývoje však již nedokázali Zemi oživovat dál, protože hustota zemského povrchu dosáhla takového stupně, že už se tyto jemné bytosti nemohly po něm pohybovat, a tak se nakonec vytvořila zemská kůra.

Ve vaší fyzice se říká, že Země se vytvarovala ze spirálo-

vitě energetické mlhy. Z pozemského pohledu je to snad začátek, ale vzdušná, energetická Země, Země jako myšlenka, existovala již dávno předtím. Až mnohem později, zhušťováním elementů pevné materie, se z ní vytvořila Země tvaru, jak ji znáte dnes.

Ještě jednou: v jemnohmotném stavu existovala Země již dříve a obývali ji jemnohmotné inteligence. Když se zpevnila, když vznikla zemská kůra, tyto bytosti odešly a přišly jiné, protože tato kůra mohla být obývána pouze bytostmi s vhodnou vibrací.

A to byl okamžik, kdy univerzem zaznělo volání o pomoc, že je tu něco nového, co lze obývat. Takto se vytvořilo místo pro další bytosti z jiných planet. Přišli sem ti, kteří už nedokázali zůstat déle na jejich velmi vzdálené planetě, jelikož nebyli schopni stoupat ve vývoji spolu s ní.

Dovol, abych to ještě rozšířil: Země byla kdysi jemnohmotná a stala se hrubohmotnou. Nyní stoupá, zvyšuje se její frekvence a přechází z pevné materie znovu do trochu jemnější, s vyšší vibrací. To se děje i s jinými planetami. Když některá planeta přechází do vyšší vibrace, do vyšší frekvence, postupují s ní jen ti živočichové, kteří se také vyvíjejí směrem k duchovnímu. Živočichové, kteří se nevyvíjejí, zahynou, to jsem ti už vysvětlil. A přesně to se odehrává nyní i na Zemi. Momentálně zde máte mocenskou elitu, která o zvýšení frekvence a o vzestupu Země ví, ale nechce se vyvíjet. Tito mocní investují velké částky peněz do tajných projektů v oblasti vesmírných letů, aby případně opustili Zemi. Proč? Protože nechtějí zemřít.

A takto se kdysi přistěhovaly na Zemi i živé bytosti, které nechtěly zemřít na svých domovských planetách. Je třeba si však uvědomit, že to byly bytosti, které se nechtěly vyvíjet. Nebyly tedy nezbytně nedobré, ale orientovaly se jednostranně, pouze na materiálně.

Vraťme se nyní na Zemi. Vytvořilo se zde tedy místo pro ty, kteří se již neudrželi na svých planetách (jak je tomu nyní na Zemi). Tyto bytosti z jiných dob a jiných prostor byly tehdy přineseny na Zemi, která se nacházela na nižším stupni. Dělo se to postupně.

Době Atlantidy předcházelo tedy mnohem více jiných dob, ne však s nižšími vlastnostmi Země, ale vyššího vědomí. Tuto planetu přivedly do nynější sedmé lidské epochy bytosti, které tento projekt střeží od jeho počátků. Jistý národ na Zemi je nazývá *Zahradníci Země*. Tyto bytosti nyní vedou Zemi z hrubohmotného stavu do vyšší frekvence, zpět ke světlu.

Souvisí to s tvou otázkou o různých lidských rasách. Dostaly se na Zemi z různých hvězdných oblastí. Věci se zde propojují. Zemi nevytvořil jen Bůh, ale byla také zformována fyzikálním procesem, jenž řídily a oduševňovaly vysoce vyvinuté bytosti světla.

Zemi nestvořil Bůh sám, jak v to věří někteří nábožensky založení lidé, asi podle principu — „*tak, a teď si tu...*“, ale byla stvořena světelným vědomím duchovního myšlení. Jistým druhem ochlazení a prudkým zhuštěním všech proudů vznikl oheň, jednotlivé elementy, až se nakonec vytvořila kůra, po níž se nakonec hmotné bytosti naučily chodit.

Na Zemi se tak vystřídalo mnoho životů. Podle mého odhadu by člověk měl být schopen doložit existenci posled-

ních tří lidských epoch, jak se zachovaly například pyramidy Atlantidy. Lidé s duchovními schopnostmi jistě dokáží rozlišit až sedm dob.

Ještě i dnes žije na Zemi několik lidí z počátečních dob, kteří znali i vesmírní lety. Ať se proto nediví, když nosí v sobě vzpomínky na vesmír a jsou přesvědčeni, že vesmírné lety jsou nezbytné. Někteří si dokonce pamatují planetu, kterou kdysi opustili, a při pohledu na nebe pociťují smutek a touhu.

Takže na Zemi budou vždy lidé, kteří přemýšlejí o vesmírných letech, protože je pro ně přirozené, že se člověk pohybuje ve vesmíru, asi tak, jak se dnes pohybuje v ponorce pod vodou na Zemi.

V této souvislosti chci však poznamenat, že na Zemi existuje ještě dnes se svými fyzickými těly civilizace vzezřením odlišná od lidské, která může o minulém vědomí podat svědectví. Zatím však nenadešel čas, aby se zkontaktovala s veřejností. Navázání kontaktu brání světové vlády a vědí proč. Obelhávají vás celá staletí. Tito lidé, kteří mohou odevzdat a také podají svědectví v okamžiku, kdy na to bude Země zralá, se „nehrabou v Zemi“, ale jsou to frekvence vědomého bytí.

Tato tajná civilizace by byla schopna spojením duchovních sil a díky spojení s jejich duchovními bratry vyššího kosmického vědomí podat zprávy o nešťastných ničivých katastrofách, které postihly Zemi v minulosti, ba dokonce by jim mohla zabránit. Ale nestalo se tak. Planeta na to nebyla zralá. Mohli zabránit i povodním, které právě postihly Zemi (*Asie; poznámka autora*) a mohli by také odvrátit katastrofy, které ještě přijdou. Nedělají to však, protože lid-

stvo není ve stavu, kdy by se chtělo učit.

Zbývá mi konstatovat: vystřídalo se zde mnoho lidských civilizací, přičemž zástupci první z nich neměli takovou hrubohmotnou podobu jako dnešní lidé. V rámci zákonitosti „pro“ a „proti“ je to jasné, protože nač by byla stvořena planeta, kdyby tu měla existovat jen tak? Každá planeta je stvořená pro to, aby byla obývána, ať již duchem nebo hmotou. A tak bylo i při stvoření Země záměrem, aby se na ní vytvořilo vědomí a aby se Zemi ukázalo jako v zrcadle, čeho je schopná.

Je mnoho planet, na kterých není život takových fyzických tvarů jako zde, a přece jsou obydlené, jen na vyšší frekvenci. Tak je možné jako v zrcadle vidět hodně z historie nějaké planety, neboť dějiny planety jsou podobné dějinám člověka. Když jednou žije, je tu navždy. Je to záležitost *kosmiky* a je zcela nepodstatné, jak tomu říkáte. Může to být jako informace ukotveno v mřížkovém magnetickém poli, a může to tam být obsaženo ve formě kyanografické kopie, nebo iontů či fotonů. Když jednou jistá informace existuje, je tu navždy, protože je pokrmem božského univerza. Podobá se to atomové ponorce, která si energii potřebnou k pohybu dodává sama.

Země je organismus. A existuje zde vědomí — teď se nelekni — které nemá mnoho společného s lidským vzezřením. Když budeš na sobě dále usilovně pracovat, tyto bytosti se s tebou spojí. Země je opravdu orgán. Podívej se, je měřitelná, nekonečno ne. Takto můžeš tomu nejmenšímu buněčnému tvorečkovi žijícímu na tvém nehtu povídat o

tom, že máš v sobě vodu. Jsou to například sliny v ústech, ale toto zvířátko to nikdy nedokáže poznat, neboť malostí svého duchovního vědomí to není schopno pochopit. A tak se i Země podobá biologickému tvorů, jen nemá nohy. Srovnej Zemi s míčem, po němž se šlape. Možná takto vymysleli andělé fotbalový míč... *smích*... Vidíš, i já si umím dělat legraci...

Výpověď, že Země je jako fotbalový míč a že andělé tak vymysleli fotbal, snad může vypadat jako vtip. Je to ale opravdu tak, Země je jako míč. Ještě jste si toho nevšimli? Je to kvůli rychlosti, kvůli aerodynamice. Proto je opravdu možné, že souhrnná kosmická energie zrychlí Zemi tak prudce, že se přesmyknete na jinou časovou kolej kosmického vědomí. A tak je opravdu možné, že v oné fázi časové koleje je Venuše najednou obývána, ačkoli nyní tam život nevidíte. Proto, že se pohnete do jiné časové epochy, a taky proto, že se pohled tímto směrem otevřel.

Mnoho planet, které vidíte vašimi teleskopy, není na první pohled obydlených. Když se však na to díváme z kosmického pohledu, tak ano, protože všechno existuje v tomto okamžiku. Souvisí to s frekvencí a hustotou vidění.

Vem si Zemi v počátcích jejího stvoření: lidská bytost není schopna vidět Zemi v počátcích jejího stvoření, neboť tento počátek je mimo zhuštěné energie. Když přejdete do zóny nejbližší vyšší dimenze, jednoho dne proklouznete do šesté dimenze (příčemž klouzání jako takové neexistuje, jde jen o hustotu energie) — předpokládejme ale, že vejdete do šestého rozměru. Pak uvidíte světlo třetí dimenze, ale ti, kteří jsou ve třetí, vás neuvidí. Budete se frekvenčně nachá-

zet příliš vysoko na to, aby vás vypátrali. To je momentální problém lidstva. Nebo řečeno jinými slovy, proto nevidíte život na jiných planetách.

V pozemském chápání jsou mnohé planety v přítomném okamžiku neobyvatelné. Další planety nejsou sice obydlené na povrchu, ale pod povrchem. I to je třeba zohlednit.

Když dozraje vědomí lidí, když se posune časová kolej, tehdy se člověk bude moci opravdu přesvědčit o tom, že na těchto planetách život existuje. Tehdy bude kosmos, vesmír ve svém původu, ve svých elementech, natolik povýšen, že planety budou moci vzájemně komunikovat. To však může fungovat pouze tehdy, když pozemšťané dokážou frekvenčně kooperovat. Jelikož však nejsou schopni kooperovat ani z jednoho obytného prostoru do druhého, nezvládají to ani směrem do vesmíru.

Aby se toto přezkoušelo, byli zde všichni ti velcí vojenští vládci - od Čingischána přes Napoleona, později Churchilla až po Bushe. A aby se toto mohlo vyzkoušet, snad mi promineš, na to jsou zde ilumináti, ne však v rozsahu všeho bytí. Ale aby se ověřila zralost člověka a jeho touha po duchovní svobodě, vždy tady nějakí jsou.

Proto rozdělení lidí na vrstvy, na zmíněné tři skupiny, povede k tomu, že v rámci federalismu pozemského dění budou na Zemi lidé, obyvatelé Země, s podobnou frekvencí, kteří budou schopni vnímat pratón. Tehdy se to završí. Protože když všichni uslyší pratón, rozezvučí se na Zemi tón božství. Tehdy bude mít smysl, aby zazněl na Zemi hlas Boží. Momentálně nemůže za-znít, neboť by tak nanejvýš ode-zněl. Čas, stav vývoje, pro a proti, nejsou zatím vhod-

né. Nač volat, když mě nikdo neslyší? Poznej toto jako příčinu.

Zažiješ ještě situaci, kdy budeš moci hledět přes časové zóny. To je jistým lidem známo. Nejvyšší hodnostáři vaší planety o tom vědí. Vědci kolem nich, kteří pracují s jadernými reaktory a vibrací elementů, už přišli na to, že časový faktor se dá fyzikálními přístroji zrušit. Co to však znamená? Znamená to, že je možné komunikovat s jinými hvězdami. A taky se to děje — ne oficiálně, ale tajně. Ti, kteří vládnou, o tom většinou nevědí. A ti, kteří to vědí, neinformují obyvatelstvo. Nechtějí ho přece znepokojovat.

Ti, kteří kdysi vytvořili Zemi, to však právě mění. Když jsem předtím říkal, že existuje civilizace, která je schopna ovládat elementy, například způsobit záplavy a odlivy nebo zapříčinit zemětřesení, ptal ses sám pro sebe, proč nezasáhne.

Říkám ti, že je to proto, že nastal čas, kdy mnozí opouštějí Zemi. Možná to zní tvrdě, ale já jsem *Smrt*. Vysvětluji ti, co dělám, proč to dělám, a že není žádný důvod, aby se nějaká duše bála. Očistný proces na Zemi je dobrá věc — pro ty, kteří zde zůstanou, i pro ty, kteří nezůstanou. Obojí je dobré — prostě to je.

Jde o to, aby se Země očistila, a aby sem mohli přijít nové duše a živí tvorové. Když je sklenice plná, už se do ní nevejde žádná tekutina. Nejdříve se z ní musí odčerpat, až pak se může přilít nová, čerstvá.

Tak je to i na Zemi. Očišťuji Zemi od starého a přináším nové, s vyšší vibrací. Proto se rozšiřují i řady *dělníků světla*. Nepřišli však proto, aby oplodnili Zemi, aby ji zaplnili dětmi a okřídli duchovními slovy, ale proto, aby zde vytvořili

rovnováhu, aby se Země udržela i pod vlivem vyšších sil. Právě oni jsou těmi kotvami nebo oporami vyšší dimenze. Je důležité, aby se nové duše začaly učit po Zemi chodit, aby se zde uchytily.

Má Země v univerzu nějakou speciální funkci? Říkal jsi, že ostatní planety jsou obvykle obývány jen jedním národem, ne tak různorodě jako je tomu na Zemi, a že i žijí déle. Je Země nějak výjimečná, jde o nějaký speciální projekt?

V neširším smyslu je Země objektem výzkumu, jakýmsi druhem zkušební planety Z tohoto pohledu podléhá praprincipu dělení buněk. A tento praprincip se tady i žije.

Teď bych to mohl popsat detailněji. V kosmickém pojetí byla kdysi Země darována božství, aby se ukázalo, co je možné — jaká kalamita může vzniknout, jaký zmatek. Božskému se to ukázalo jako pět prstů lidské ruky. A pak všichni andělé mezi nebem a zemí, plní světla, božskému řekli: „Bože, pohlédni! Těchto pět prstů můžeš silou svého Bytí spojit do jedné ruky, do pěsti, a ty, Bůh, jsi schopen Zemi znovu do sebe vtělit, do klidu a míru.“

To je kosmické vysvětlení. Následkem toho vznikla různorodost ras a tato různorodost zatížila Zemi. Promiň mi tato slova, která nejsou v souladu s politickým míněním vašeho bytí, ale rasy této Země k sobě v této podobě nepatří. Proto zde vždy budou existovat spory o to, zda je člověk z opice, nebo ze sebe opici dělá. To je jeden z příkladů zmatku na Zemi.

Jak jsem již řekl, kdysi zaznělo univerzem volání, že je zde planeta, na níž je možný život, a tak sem byly z různých jiných planet vysláni lidé, živočichové a duševní bytosti. Nepřišli však jen ti nejlepší z nejlepších, ale ani jen ti zlí. Přistáli na Zemi, obývali ji, a vznikl tento mišmaš, který pomalu vrcholí v rozkolu. A protože je to tak, v pozemském politickém dění se bude stále častěji ozývat volání po rozdělení.

Snahy a očekávání těch, kteří usilují o sblížení různých národů, jsou jistě myšleny dobře, ale ztroskotají. Nepodaří se to, protože je to jako míchat vodu s olejem. Sice jsou to obě tekutiny, ale nehodí se k sobě, protože k sobě nepatří. Znovu a znovu se budou oddělovat. Podobně je to s různými lidskými národy — nepatří k sobě a nikdy k sobě patřit nebudou. Znímá budoucnost planety a vím, že lidé se nepoučí. Proto opět dojde k válce, k mnohým válkám mezi různými rasami Země, dokud konečně nepochopí, že k sobě nepatří. Ve vaší zemi (*Německo; pozn. překladatelky*) začnou války nejprve ve městech s těmi, kteří nepocházejí z vaší země. To bude začátek. A půjde do tuhého. A já se budu usilovně činit. Přemýšlej o tom.

krátká přestávka

Ptal ses mě, jestli něco cítím, když vybírám duše. Ve většině případů necítím nic, například u lidí, kteří umírají v takových válkách a konfliktech, protože nechtějí poslouchat. Nechtějí vidět, neposlouchají svého anděla strážného, přestože ten už téměř křičí. Kdo nechce slyšet, musí pocítit. A tak odvádím svou práci a přitom si myslím: „*Možná to pochopíš příště...*“ Zdá se ti to tvrdé? Já to vidím jinak. Pro-

stě je to tak. Duše přicházejí a odcházejí, učí se, nebo se neučí. Dnes zemřou v posteli, zítra na bojišti, v autě, nebo s nožem v zádech.

Je to historie bez konce. Přirovnej si to k lékaři, který poprvé operuje. Je rozrušen, ovlivňují ho pocity. Myslíš, že po dvousté či tisíce operaci ještě něco cítí? Je neutrální, protože práci je třeba odvést. Když to neudělá on, udělá to jiný lékař. Se mnou je to v tomto směru podobné. Když neprovedu svou službu já, udělá to někdo jiný.

Ale odbočil jsem.

Země je místem zkoušek, tak je to. Vývoj ukáže, že rasy se rozdělí. Jednoho dne budou žít spolu v přátelství, ale to je ještě dlouhá a trnitá cesta, která povede přes mnoho válek. Nyní se spolu se Zemí nacházíte v bodě, kdy se frekvence, a tím i národy, rozdělí. Už jsi to vzpomínal: plevy se oddělí od zrna. Vycházej z toho, že neklid je na světě proto, aby přinesl smrt... *smích*... to je moje práce, a proto nikdy nebudu nezaměstnaný. Mohu o tom mluvit s humorem, neboť se tím opravdu vytvoří více prostoru pro nové duše. Na Zemi je to tragédie, bolestná zkušenost, protože lidé ztratí fyzické životy. Kdybych jim však, jako *Anděl smrti*, jak mi ty říkáš, vysvětlil, o co jde, kdo by se vzdal života, když už je jednou tady?

Nabízí se přirozeně otázka: nač se tedy člověk inkarnuje? Ten, kdo odchází, zde byl ve fyzickém těle na jedné straně proto, aby dal Zemi sílu a poskytl jí vědomí, a jednak proto, aby využil roky vlastní existence na urychlení svého vývoje.

Vyvstává otázka: „*Dá se ze Země inkarnovat na jiné planety?*“ Odpověď zní: „*Ano.*“ Je to možné. Ale smyslem in-

karnace je projít úkoly a splnit je. Každý, kdo podléhá zákonitosti inkarnace, tedy řetězu inkarnací, využije každinkou příležitost, která se mu pro nové vtělení nabízí. Duši je jedno, zda přitom půjde jen o dvacet nebo třicet let. Každý, kdo je v pořadí a čeká na nový život, využije možnost inkarnace. Je to, jakoby si se snažil o místo na Slunci. Uděláš to, protože je to tvá úloha. Bylo ti dáno, abys to udělal, ty jsi to přijal a řekl jsi „*ano*“.

Tak z duchovní oblasti odejdou mnozí a na Zemi se již nevrátí. A ti, kteří jsou zde, budou rozděleni, protože buď nevyřídili vše, co bylo třeba, nebo proto, aby využili možnost nové inkarnace.

krátká přestávka

To je úkolem Země. Teď jsem si dokonce pomyslel, že jsem se vzdálil od otázky.

Zkouškou Země je mnohovrstevnost, aby na ní našlo místo pro vývoj mnoho vrstev, mnoho národů. Nyní čas dozrál. Proto je Země i darem pro ty, kteří se zúčastní vstupu, kteří se v minulosti osvědčili v nižší frekvenci, aby si teď užívali vyšší stav kosmického bytí. Pro ně může být Země odměnou. Zůstanou na Zemi a budou ji doprovázet. Jiní, kteří jen pomáhali zvýšit energii, znovu odejdou.

V nejširším slova smyslu je Země darem božstva sobě samému, aby tak přezkoumalo, co je možné, CO JE. Avšak na Zemi je to velká katastrofa, velké bludiště, neboť božstvo poznává, CO JE. A to se právě nyní začíná vyjasňovat.

A ty, Jane, jelikož se na to ptáš, nebudeš se již natolik od dávat pozemským choutkám, protože pozemské se více

noří do kosmického vědomí, tedy do klidu. Takto božské v sobě ukotvilo elementy, stejně jako je tomu i na Zemi. Tak jsou v božském ukotveny klid, mír, síla a blaho stejně jako v pozemském oheň, voda, vzduch a země. Tato zákonitost dává Zemi křídla při její snaze posunout se blíže k božskému.

Ty a tvé otázky — o tisíce let později už nebudeš muset klást tuto otázku kvůli Zemi, protože Země už bude pryč, odejde výše, do nejvyššího vědomí. Ale položíš ji, můj milý Jane, ještě za stovky či tisíce let, když pohlédneš do hlubin toho, co po Zemi zbylo — když se podíváš zpět. Neboť tam budou ti, kteří ji nyní opustili, protože neunesli její frekvenci; byla pro ně příliš vysoká. Proto již byly ve vesmíru vybrány planetární břehy, které přijmu ty, kteří už na Zemi nejsou. A pro ně, když se jednou bude opakovat to, co se děje dnes, bude tato otázka opět aktuální: „*K čemu byla stvořena tato planeta?*“ Byla stvořena — srovnej to se sportovními střetnutími podle principu *panem et circenses* — chléb a hry potřebuje lid — jako druh jakéhosi "motorového koštěte" ("*voiture-balai*" je sběrný vůz sbírající odpadlíky při cyklistických závodech; pozn. překladatelky). A to proto, aby se vytvořil prostor pro ty, kterým došel dech, a poskytlo místo těm, kteří potřebují klid a zotavení, aby mohli pokračovat dále.

Těm, kteří jsou zde, není vždy do smíchu — už jsou téměř bez dechu. A tak je smích na Zemi, během celých let jejího trvání, spíše raritou. Tomu má být nyní konec.

Velmi pěkné! Předtím jsi vzpomínal, že na Zemi jsou ci-

vilizace či bytosti, které se skrývají. Naznačoval jsi tím, že jde o bytosti reptilového vzhledu, tedy lidí-ještěřů? Pokud ano, jaká je jejich role na Zemi?

Nic jsem nenaznačoval. Poukazuji na to, že na Zemi ne-
žijí jen lidé. Ptáš se na bytosti s ještěřčími hlavami. To je
také o tom — jestli ti to někdo uvěří? Nikdo tomu nebude
věřit.

Přece ti však odpovím. Závisí to na pohledu a vědomí
toho, kdo se dívá. Ten, skrze něhož mluvím — viděl už lidi,
kteří by neprošli dveřmi vysokými 2,50 m. Ani jemu to ni-
kdo nevěří.

To, na co myslíš, jsi viděl ty. A viděli to ti, kteří mají k
tomu potřebnou duchovní frekvenci. Pro tebe to může být
ještěř, je však i schopen svůj vzhled měnit. Může vypadat
jako člověk, ale jen ten, kdo vidí, zahlédne i jeho pravou
tvář.

Země je ve skutečnosti oživena různými druhy, nejen
těmi s ještěřčími hlavami - ne obydlena, ale oživena bytost-
mi pronikajícími hluboko do pozemské frekvence vědomí.
Jsou to živé bytosti žijící v hlubinách Země, ti, kteří podle
tvých slov existují „v dutém prostoru“. Jsou to kosmické
útvary. Nenazýval bych je lidmi. Jejich dech je jiný, mají
jiné plíce a liší se vnějším vzhledem. Více ti dnes k tomu
neřeknu. Dozvíš se víc, když ti budu vyprávět o jiných vě-
cech.

Existují však i bezprsté bytosti, téměř bez rukou a nohou.
Vypadají jak okurky, ale jsou světlejší. Do jisté míry jsou to
urychlovači částic atmosféry, vzduchu. Žijí v zemské kůře,
ve ztvrdlé zemské vrstvě, a vedou kyslík z nadpovrchových

vrstev Země do hlubin nitra, aby jí pronikal božský dech. Takové bytosti opravdu existují. Musíte totiž pochopit, že zemská atmosféra je otrávená vším, co s ní lidé dělají. Takže vždy budou existovat zahradníci a lesníci kosmického vědomí, neviditelní pro lidi, protože jejich tělesný šat je přizpůsoben jejich práci. Jasnovidná osoba je však za jistých okolností může vidět. I tyto bytosti jsou z božské substance a platí pro ně nejen časový, ale i prostorový faktor. Jsou opravdu schopni operovat s časem a prostorem. Takto existuje stav být-zde a být-pryč současně. Jde o synchronicitu. Protože takové něco nahání člověku strach, platí zde zákonitosti prostoru a času probíhající současně.

Vědci na Zemi se již zanedlouho budou muset těmito otázkami zabývat, a to tehdy, když se skutečně zvýší frekvence zemské vrstvy. Budou si klást otázku, co všechno se vlastně ještě v zemské vrstvě nachází. Zjistí, že Země má světelný původ a je organickou bytostí. Uvidí, že elementy mají duši a že existují bytosti, které je řídí a ovládají — vy jim říkáte přírodní duchové a elementární bytosti. Objevíte novou technologii a najednou se vám na monitorech ukážou malé bytosti, které vám budou mávat. Bude to fascinující.

Nyní bych se rád něco dozvěděl o tobě a o tvé budoucnosti. Smím ti položit taky intimnější otázku? Jaký je tvůj osobní cíl? Budeš vždy zprostředkovatelem božské síly, nebo předáš tuto činnost dále, protože by ses možná chtěl vyvinout výše, ještě více se přiblížit k božské síle?

Jsem proudící síla, rovněž jako andělství. To znamená, že

to, co slyšíš dnes, budeš slyšet ještě i za deset let vašeho času. Nicméně to, co budeš již brzy, v následujících letech, slyšet — řečeno vašimi slovy — bude vyšší kvality. Neboť já sám, spolu se Zemí, se slunečním systémem, s galaxií a celým Univerzem, stoupám, neboť božství je v nádechu. Neustále tak odevzdávám božství elementy svého bytí, neboť i já sbírám zkušenosti. Ne však prostřednictvím frekvencí archandělů, ale přímou, rovnou cestou. Tím, že sbírám informace a energie a odevzdávám je dále božství, vyprazdňuji se. Tato prázdná pole se pak plní božskými aspekty. Představ si, jak miliardnásobně pomáhám, podobně jako lékař ošetřující ránu. To však nelze donekonečna, protože musím snášet hodně bolesti a trápení. Proto se tato pole vyměňují, aby mě nenaplňovala bolest, protože já jsem plný klidu, štěstí a božských vlastností. Tyto díry znovu zaplavuje světlo. Proudí do nich světlo. Jsem síla, která plyne a podobá se kruhu nebo kouli — rolující systém. Neustále se obnovuji, protože jsem v pohybu, a existuji v pohybu božského.

Mohl bych jednoduše říci, že se vyměňuji, ale není to tak. Je třeba to vidět ve vyšším kosmickém smyslu. Je to jako vodní nádrž, z níž se občerstvují zvířata, a neustále do ní proudí čerstvá voda z pramene. Takže ve skutečnosti se nikdy úplně nevymění, neustále se obnovuje. V jistém smyslu je to plynulá obměna — dávání a braní. V kosmickém chápání podléhám obnově stejně jako ty. I když měníš tělesný šat a pozemskou vrstvu, v samotném jádru stále trváš.

Ještě jednou se vrátím k otázce: když vyzvedneš duši, odevzdáš ji andělu strážnému? A jak máte dohodnuto, co kdo dělá?

Anděl strážný není sám. Dohodnu se s ním o mé činnosti. Když vybírám duši, nejsem tam sám. Dovolím také — a určuji to já — těm z elementu nižší frekvence, kteří byli v jejím životě dědečkem nebo matkou, příbuzným té duše, aby se taky zúčastnili. Ale já jsem ten, kdo o tom rozhoduje, Bůh mi na to dal sílu. O tom, kdy se odchází, rozhodnu v souladu s kosmickým zákonem, s mentálním plánem. Já jsem strážce brány, já rozhoduji, kdy nastal čas odejít a jak se odejde, ale vždy v souladu s duševním plánem. Nikdy nerozhoduji o tom, že se odchází. To si každý přinesl ve svém kosmickém určení. Proto harmonizuji své jednání s duševním andělem, s andělem strážným. Odklad je možný tehdy, když je to ukotveno v duševním plánu. Také zkrácení je možné. Ale musí to být obsaženo v duševním plánu.

Chci se ještě vrátit, nevím, zda jsem to pochopil správně: duši, kterou si vyjmul z těla, předáš ji andělu strážnému a ona pak zůstane v takzvaném regeneračním spánku, aby se zotavila z inkarnace?

V božském spánek neexistuje.

Jsem transformátor, akumulátor, to znamená, že zapálím světlo. Odchod duše z těla je srovnatelný se zapálením světla. Neodevzdávám, jen podávám dále. Neexistují pevně stanovené kompetence, všechno proudí.

Kosmickou zákonitostí je, že když duše opustí tělo, podržím jej, aby se nezhroutilo a nerozpadlo — v duchovním smyslu. Udržuji buněčnou informaci takříkajíc v přítomnosti, aby zůstala pohromadě a aby se od toho okamžiku začaly buňky pomalu rozcházet, aby se tělo, které tělesná

síla opustila, nerozpadlo během několika sekund. Jsou zde i slzy příbuzných, lidské slzy, které se rozpadají, ale ty nechávám tak, to není moje úloha.

Na jedné straně držím tělo. Představ si, že ho držím jednou rukou. Když přeruším spojení s tělem, protnu stříbrnou šňůru, duše se od těla odpojí a stoupá vzhůru. Ale odevzdat ji nemohu, neboť není v mých rukou. Podám jí jen dále tím, že ji postrčím. Ujme se jí anděl světla, kterému vy říkáte anděl strážný. Očistí ji, umyje, a ukáže jí místo, které jí udělá dobře. Teď si možná myslíš, že duše spí, ale jde o fázi regenerace, klidu, odpočinku, dřímot.

Božský element nikdy nespí. To, co nás dělí, je jazyk, ne fakta. Zde nás rozděluje svět jazyků. Duše, unavená činy, může odpočívat, dřímá, jako když se pohled vznáší do dá-lav a plave nad krajinou. Zde duše reflektuje vlastní vědomí. Může hledět na svůj uplynulý život, ovšem vždy s ohledem na budoucí dění. Zanechává staré, a na to je důležitý klid, aby to přetransformovala v přítomnosti, aby v tomto okamžiku, ve stavu teď-jsem zkoumala, co ještě leží v dálce, aby rozpoznala rozdíl mezi světlem, božskou frekvencí a frekvencí momentálního okamžiku a po dohodě s duševním vůdcem a andělem strážným mohla plánovat své další trvání.

To je úkol anděla strážného a duševního vůdce, silou, která je nad ním. Duševní vůdce je jak matka, která ví, co je pro její dítě nejlepší, aby mu pomohla kráčet dále. Duševní vůdce varuje, když je jisté, že budoucí břemeno, tedy zátěž budoucího konání, bude příliš velké.

Proto by tě nemělo překvapit, že, pokud ti je břemeno

příliš těžké, může mě duševní vůdce poprosit, abych svůj život ukončil.

Z pozemského pohledu to může být i sebevražda. Jde o kosmické působení, ne pozemskost. Jsou to nejvyšší kosmické zákony, které lidé jen těžko pochopí, neboť jsou pochopitelné pouze v souvislosti a spojitosti s jinými existencemi konkrétní duše. Duševní vůdce se mě v takovém případě dotkne, uvede mě do vibrace, do akce, abych ukončil pozemské dění. Tehdy nepředám duši anděli strážnému, ale přímo duševnímu vůdci, aby se s ní dohodl na dalších krocích.

Z času na čas rád pomohu takovým činem zbavit se pozemského trápení, aby se břemeno rozdělilo. Tito lidé, tyto duše, často potřebují klid, delší odpočinek, aby si ujasnili, kolik jsou schopni v budoucnu unést.

To znamená, že není sebevražda jako sebevražda. Mnozí lidé ji odsuzují, protože si myslí, že se tím člověk vyhne plnění svých úkolů, že se sám opouští a nechce kráčet svou životní cestou až do konce. Jsou tedy výjimky?

Sebevražda je téma s mnoha odstíny.

Právě jsem se zmínil o kosmických zákonech. Když je balík příliš těžký a člověk ho nedokáže unést, může mu pomoci vesmír. Nechá to tak a rozdělí si břemeno na několik životů. V naší další komunikaci ti o tom řeknu více.

Nyní však tolik: skrze mne zjistíš, že Bůh, pramen nás všech, nikdy není trestajícím Bohem, protože je sám v sobě logický, harmonický a kulatý. Ten, kdo odchází sebevraždou s mojí pomocí — pomáhám a jsem přítomen při každé smrti — nebude se opékat a smažit v pekle, dokud se neu-

vaří, ale jeho břemeno se rozloží; neodpustí se mu, jeho činy se rozdělí. Takto bude z jednoho života další, třetí a možná i čtvrtý. To ho na Zemi vrátí zpět, nedostatek je to však pouze na Zemi, neboť zde existuje čas. V kosmickém je to bezvýznamné. Ať žiješ deset nebo tisíc životů — nejde o čas.

Rád bych se dozvěděl více o Anděli milosrdenství. Kdo to je, jaká je jeho úloha a jaký máš ty k němu vztah?

Když řekneš „*Anděl milosrdenství*“, změní se situace. Když řekneš: „*Anděl milosrdenství*“, změní se frekvence a dokonce i vzduch, který dýcháš, pokud dýcháš vědomě. Anděl milosrdenství je vyvolený z nejvyššího božského proudu, aby působil v jistém druhu nejvyšší božskosti. V něm se sjednocuje to, co je v Bohu, a proniká vším, čím proniknout třeba. Znamená to, že když je moje konání pro tebe zdánlivě nevyhnutelné, on to může změnit. Je schopen mi protiředit a dokonce se proti mně postavit. Nikdy neřekne: „*Anděli transformace, ty nemáš pravdu,*“ ale přijde a laskavě řekne: „*Toto vyřešíme z vůle boží.*“

A pak nastane změna. Neboť když působí Anděl milosrdenství, děje se vůle boží. A on je přímým vyzařováním božského světla. Takto je dokonce ve stavu obejít Kristovu sílu, to znamená, že neproudí přes ni, ale je přímo napojen na božství.

Takto — možná se tomu budeš smát — byla kdysi vytvořena pozice papeže. Ve vaší řeči je to papež. V užším slova smyslu, papežský hodnostář, zástupce Boha na Zemi. Anděl milosrdenství je v nejširším smyslu zástupce Boha všu-

de. Takto by se dalo obrazně vysvětlit, že Anděl milosrdenství je papežský zástupce všeho bytí, má tedy, takříkajíc, funkci papeže Univerza.

Anděl milosrdenství je zosobněním božského. Síla jeho působení, jeho vědomí a struktura jsou se mnou nesrovnatelné. Vedle něho jsem hrubý a surový.

Anděl milosrdenství je jako božský paprsek. Kdybychom porovnávali naše světelné paprsky, já bych odpovídal kapesní baterce a světlo Anděla milosrdenství by bylo oproti tomu jako světlý, bílý, laserový paprsek. Když přichází on, já ustoupím a své působení ukončím. Ne však s hněvem, neboť on je — z pozemského pohledu — krása a láska sama. Tehdy mi dělá radost vzdát se, je mi potěšením dávat. Je to jako kdyby ses čerstvě zamiloval. Pro Anděla milosrdenství, kdybys měl k tomu příležitost, udělal bys všechno.

A takto je i instancí, podobně jako policie na Zemi. Dohlíží na to, aby ve všem vládl božský řád. V tomto případě z kosmického a ne pozemského pohledu.

Lidé se opětovně ptají: „*Kde je Bůh?*“ Bůh je všudypřítomný, vždy, i prostřednictvím Anděla milosrdenství, zejména tehdy, když je vyslán vyjasnit situaci. Můžeš ho dokonce přivolat ve vyšších částech svého vědomí. Tento anděl je tak jemný, že se sotva dá vnímat v hlubinách pozemského bytí. Pozemšťané se často ptají: „*Kde je Bůh při všech těch válkách?*“ Ptají se, protože nejsou schopni přijmout Anděla milosrdenství.

Jelikož stoupáte se Zemí do vyšší substance, budete ho moci přijmout. Pak zjistíte, že on přichází přímo z božství, a že jeho úkolem je božské milosrdenství. Má i ochrannou

a v jistém smyslu taky kontrolní funkci: pro Jednoho dbá na to, aby vše bylo božské.

Existují také mladé, dětské duše — například duše, které se ještě tak často neinkarovaly?

Zde bychom si měli všimnout jen Země. Vem si pozemské duše. Některé tu už byly mnohokrát a znají pozemskost skrz naskrz, z paměti. Jsou zde i staré duše, v pozemském smyslu, neboť zde existuje čas. Z univerzálního pohledu, například v galaxii, je mnoho zkušených duší, které již často měnily dimenze. Jednoduše řečeno, jsou to duše, které se vyznají.

Z kosmického, božského pohledu neexistují mladé a staré duše, protože všechno vyšlo z Boha a bylo v božském proudu ve stejném čase. Tam existuje vše současně, v přítomnosti.

Ale mimo božské energie lze hovořit o „starých duších“, když máme na mysli zralost a zkušenost. O co je duše zkušenější, vědomější, čím více se začlení do rolujícího systému, tím dříve se začne zaokrouhlovat. Zaokrouhlovat proto, aby se jednou vrátila do božství, neboť přísluší nekonečnu. Duševní součásti jsou tedy vyměnitelné. Znamená to, že staré vědomí, staré zkušenosti, se vrací zpět do božského pramene a na uvolněné místo přicházejí nové zkušenosti. Nebo, jinak řečeno: staré zkušenosti, přežitě, vcházejí do božského pramene a vyživují Boha, protože vše nové, co do Boha vniká, se začíná třít, vytvářet horko a posiluje nekonečno. Z tohoto pohledu se může duše vlivem

odtávání zmenšovat, až zůstane nakonec jen božské jádro, to, co je čisté. Duše se tak blíží bodu, v němž roztaje.

Je to však bezrozměrné téma, které lze sotva objasnit v pozemském měřítku. Vyžaduje si poznání vyšších dimenzí, a to vy nemáte. Proto se to opravdu nedá vysvětlit logicky. Duální myšlení je zablokováno protože v jemnohmotném neexistuje čas.

Poznávej tyto věci ze stavu frekvence bytí. Z pozemského pohledu je možné říci, že existují staré, zkušené duše. Ale v samotném jádru mají původ v božství, což znamená, že jsou nositeli jeho samého.

V duchovní literatuře existuje výraz „Vyšší bytí“, který je, stručně řečeno, nejvyšším aspektem duše. Vyšší bytí se štěpí na různé fragmenty, rozdílné dílčí duše — podobně jako u tebe — a v jednotě zahrnuje všechny informace částic, takříkajíc, mateřské duše. Je to tak?

Vyšší bytí se dá jen vycítit. V tom, kdo mluví (*médium, pozn. autora*), je v tomto okamžiku otevřená pravá část hlavy. V tomto okamžiku proudí přes něj Vyšší bytí. Proudí temenem, vrcholem hlavy, přímo do srdce a ozařuje ho tak duchovním sluncem. Tady máš trojdělení, ve tvé kultuře nazývané Trojjedinnost nebo Trojice. Když se sjednotí do celku, vznikne božské jádro.

Vyšší bytí je tedy nutno chápat jako božské naplnění, božskou sílu, božský aspekt. To je přesně to božské, božský

proud; takto je Vyšší bytí srozumitelné nejlépe.

S tvým vysvětlením lze v rámci jisté tolerance souhlasit, ne však mozkiem nebo rozumem. Je to třeba řešit vědomím. Lidé to pochopí až tehdy, když přejdou do vyšší frekvence současného vědomí Země. Vyšší bytí bude jasně pochopitelné v božském aspektu — v božské frekvenci. Považuj ho za kanál božské frekvence. Jsou možné různá vyslání, různé druhy duševních přilnutí. Jinak řečeno: je možné, že různé aspekty Vyššího bytí se inkarnují současně. To je však velmi složité.

*Na rozdíl od anděla strážného ses ještě nikdy neinkar-
noval jako člověk, zajímá mě, zda by si přece jen nechtěl
být jednou člověkem... například jako já?*

...smích... jako ty určitě ne...

Ne, když se manifestuji, začnou okrajová pole mého bytí vibrovat ve sférách materie. Ale v nejhlubším jádru chci být jen Bohem. Vnější pole jako zkušenost, s tím bych souhlasil. To znamená, že tělesné nese úlomky mé struktury.

Je to zajímavý moment. Jsi bystrý... Popřemýšlej o tom, zda nejeden anděl, který chce být jen Bohem, by přece jen nechtěl nejkrajnějším cípem svého roucha jednou ucítit vzduch Země. A v budoucnu pouvažuj, zda chlapeček nebo holčička, která ukončí život v sedmi nebo osmi letech, nebyl(a) náhodou nejkrajnějším cípem duševních vlastností některého anděla, který toužil alespoň jednou ucítit vůni zemské zeleně... V hrách kosmické existence je to možné.

Velmi zajímavé...

Můžeš to jen vycítit, nikdy se to však nedozvíš. Když budeš v klidu, začni se mnou pěstovat hřejivou komunikaci a já ti tyto aspekty implantuji. Proto byla moje návštěva u tebe před lety nutná. Bylo třeba, abych do tebe vnikl, do tvé struktury, tvé sítě, abych prozkoumal tvé nervové dráhy. Když jsi pro mě otevřený, vniknu do tvé mozkové struktury a vnuknu ti myšlenky, které v tobě vyvolají miliony otázek. K tomu je ale potřeba aktivizovat tvůj mozek, aby ses nepomátl na mysli, aby ses nevyšinul, neposunul, neodchýlil od normy nynějšího konání.

Očekává tě obrovské pole poznatků.

Fascinuje mě, že odnášíš všechny duše — vrahy, světce, ilumináty, zneužitá děti, starou mámu, prostě všechny... Jsou vůbec nějaké síly, které by ti chtěly bránit v činnosti? Nebo jinak řečeno: máš odpůrce, například temné síly? Nebo existuje na kosmické úrovni jakási dohoda?

Vše podléhá kosmickému zákonu.

A tak se často stává, že mi při práci něco překáží; brání mi, jak říkáš ty, síly temnější, než jsem sám. To je možné. Opětovně mě brzdí velký nářek příbuzných obklopujících umírajícího. Mnohdy prosí: „*Ne, prosím!*“ Kolikrát zde krvácí srdce... Tehdy stojím před dveřmi a nemohu vlít světlo mého činu do temnoty těchto událostí. Stává se to často. Jsou to temné síly vyvolané většinou slzami těch, kteří jsou u lůžka odcházejícího. Je to jako obléhání. Představ si to takto: Umírající leží v posteli a příbuzní jej obléhají a nechtějí ho pustit. Jsou to sice lidé, ale ve skutečnosti jde jen o

maso a kosti. Kosti a maso, hmota, která nedospěla k poznání, že sama je světlem. Když se na to díváme takto, temná moc — to je často nevědomost, hluboká frekvence nepochopení a v nejširším smyslu nízká frekvence těla, která se egocentrismem a vlastní dynamikou jistým způsobem osamostatnila a drží tělo umírajícího. Často mi tak odcházejícího na krátký okamžik vytrhnou a já musím počkat, až znovu přijdu na řadu. Avšak z hlediska pozemského času jde jen o okamžiky.

Je to součást hry duchovní říše. Nebolí mě to, protože jsem poznal, tedy kosmos poznal, že tělo to v procesu zesvětlování dotáhlo daleko. Proto nenechám tělo z masa a kostí, když ho duch opustil, aby se rozpadlo. Nenechám ho rozpadnout, protože chci tělesným strukturám umožnit, aby pochopily, že i ony jsou oduševněné a že mají původ ve světelné síle. Skutečnost, že materie je vlastně světlem, jí třeba znovu a znovu vlévat jako trychtýřem. Tělu je třeba vysvětlit, že roli masa jen hraje a že hmota je také božská, jen má hustší strukturu. Je to komprimované, zhuštěné světlo a hraje roli materie.

Na otázky lidí: „*Může být každý šťastný? Může se každý stát milionářem?*“, nebo když to aplikujeme na kosmickou hru: „*Může být každý andělem či duší?*“ Musíme tedy odpovědět: „*Ne!*“ Protože některé součásti božského musí být i hmotou. Hmota je složena z božských součástí, ale není tak flexibilní a nemůže se natolik svobodně pohybovat jako duševno. Z toho pohledu je hmota podřízena duchovnu, a také duševnu. To se jí občas, když si vytvoří vědomí, nelíbí, brání se tomu a lpí na sobě. A proto, když se přidruží stejné ke stejnému, tělo k tělu, tak nechce odcházejícího pustit.

Je fyzická smrt nezbytná? Existují zprávy, že někteří lidé pomocí speciálních meditačních technik dokážou zpomalit proces stárnutí, nebo jej dokonce zcela zastaví. V mé předchozí publikaci „Ruce pryč od této knihy!“ jsem psal o lidech v Himalájích, kteří již tisíciletí, pravděpodobně od dob Atlantidy, setrvávají ve stavu samádhi. Jak je to možné a jaký to má smysl?

Jde o jistý druh zdánlivého spánku. Může ho praktikovat dostatečně vysoce vyvinutá duše. Tělo pak nepotřebuje ani jíst ani pít. Duše se v tomto stavu živí duchovní potravou. Tito lidé čerpají z duchovního světa esenci světla a ze svého svobodně zvoleného vězení předávají tuto pozitivní energii dále světu, aby ho stimulovali.

Možné to je prostřednictvím buněčné informace. Buňky se přeprogramují. Když nedostanou informaci, že se mají rozpadnout, přetrvávají dále. Životní prostředí však těmto tělům v jeskyních, v nichž spočívají, dává zabrat a tak je možné, že hmota se ničí zvenku dovnitř. Proto se o ně starají jiní, kteří dohlížejí na to, aby se odpočívající těla neznečistila, nebo aby je nenapadla zvířata.

Kosmická biologie opravdu umožňuje věčný život v těle, ale na Zemi je to složité. Už jen kvůli toxinům lidského pokolení, například jedem v životním prostředí, které na tělo působí. Proto se během každodenních aktivit život prodloužit nedá; vyžadovalo by to neúměrně mnoho energie. Zde máme tření — dávání a braní. Jelikož pohyb posouvá tělo dopředu, tak potřebuje i klid — opačný směr. Když ho nemá, opotřebuje se. Neopotřebuje se, když je v klidu, v bodě klidu.

Smysl toho všeho je v samotné duševní struktuře nositelů těchto těl. Mají tak ukázat, že je možné více, než jen zestárnout a v osmdesáti letech zemřít. Jak jsem již řekl, člověk je božské povahy, jen na to zapomněl. Možné je všechno, když v to člověk věří. Ti, co si to přáli a praktikují to, jsou většinou pověřeni Bohem. Nedívej se na to jako na nějaké vyznamenání; je to spíše oběť, protože kosmická část tvé existence chce být v kosmu; nikdy si nebudeš přát trvale zůstat na Zemi. Proto je takových mistrů málo a tak je i tento druh mistrovství, tento dar, zřídka. Nebo z těch, kteří krácejí cestou světla, si to jen málokdo přeje.

Přirovnej si Zemi k dílně. Přestože máš hezkou práci, když ji odvedeš, budeš si chtít odpočinout, neboť tě vyčerpala. Proto vznikl spolu s prací i odpočinek. V kosmickém měřítku je inkarnace a reinkarnace východiskem a návratem k odpočinku a k nasbírání nových sil. Pobyt v duchovním světě je časem klidu, pobyt na Zemi je pracovní dobou. Proto tito mistři chtějí ukázat lidem cestu, chtějí jim předvést, že je zde toho víc, že je možné mnohem více, a povzbudit je, aby rostli.

Ale je zde i jiný důvod: na Zemi se s kosmickými zákony často experimentuje, používají se, nebo se mění. Možná se budeš divit, ale v nebeské říši existují pracovní stanice, kde se duchovní vůdci, avatárové světla, pokoušejí experimentovat s tělem. Proto se také uskutečnily důležité experimenty s lidmi na Zemi — i když se ti to může zdát bezcitné — aby se prozkoumala buněčná struktura a aby se zjistilo, nakolik pronikla do masa božská tvořivá síla. Vzdálo se tělo příliš od božského tvůrčího záměru, nebo je už hmota nositelem božské inteligence? Dokážou mistři světla

a andělé strážní tělo usměrňovat?

Takto se na Zemi odehrály drastické popravy, aby se přezkoumalo, jak daleko se dostal člověk a tělo. V kosmickém měřítku je to však — promiň mi — nezbytné. Mnozí se přihlásili a souhlasili, že to s nimi mohou dělat. Jim patří díky. Ale je také třeba říci, že ve fázích největší bolesti křičelo pouze maso, protože duše se vzdálila, aby nemusela nést tělesnou bolest jako duševní. Podobně, jako se to zkoušelo na Zemi, provádí se to často i jinde ve vesmíru. Byli to nejen lidé, ale také inteligence z jiných planet, které prováděly pokusy s zdejšími tvory. Zkoumá a zkouší se, protože tělo se vyvíjí. Právě na stupni, kdy Země vstupuje do nejbližší vyšší frekvence, je třeba zkoumat, jak daleko se lidstvo dostalo. Tyto pokusy nezačaly teď, v tomto roce, ale už v minulosti.

Proto v dávné minulosti přicházeli na Zemi mistři světla, aby testovali, jakou životnost má tělo a jak daleko je Země v procesu vzestupu, protože lidstvo stále stárne. Na planetách, které jsi kdysi navštívil, je normální, že tam bytosti žijí mnohem déle než sto let. Lidé na Zemi se dožívají průměrného věku kolem osmdesátky — osmička pro nekonečno a nula, životní číslo božského, jako prapřincip všeho bytí. Země je na přelomu, a tak je třeba přezkoumat, jak to funguje. Proto jsou lidé rozděleni na část, která odchází, další, která zůstane, a konečně na tu, která postupuje výše, protože na povrchu Země nebude místo pro všechny. To je také jeden z úkolů těch, kteří tím, že si prodlužují život, udržují ducha v těle.

To je velice zajímavé! Existují totiž domněnky, že tyto

bytosti, které svá těla úmyslně dodnes uchovávají — ve smyslu jakéhosi genetického společného fondu, genetického archivu, který má být nyní, v dobách vzestupu Země, znovu užitečný — vypadají podle očitých svědků částečně jak obojživelníci. Mají plovací blány a žábry, neboť v Atlantidě existovala také rasa, která mohla žít i pod vodou.

To k tomu patří. To je ta celistvost. Znalosti starých časů jsou obsaženy v buněčných informacích. Proto může být prospěšné, že člověk s žábry předá své zkušenosti božskému prameni a ten je zase dá dále vědcům dnešních dob. Je to výměna, rozdávání znalostí. Vládnout však nebudou lidé se žábry.

V knize o jasnovidných dětech jsem psal, nebo lépe řečeno, tyto děti, kterým se také říká „indigové děti“, samy hovořily o tom, že jsou na Zemi poprvé, aby zde etablovaly takzvané „mezihvězdné znalosti“, aby podpořily a částečně urychlily změny na Zemi.

Říkám ti, Jane, buď opatrný, protože ty pravé nepoznáš podle schopností, ale podle činů! Mnoho vysoce vyvinutých duchů, kteří navštívili svět, se dostalo na scestí, když získali moc a slávu. Ještě se ukáže, kolik nových duší svou úlohu splní...

Lidé rádi do věcí něco vloží, a tak i do tohoto tématu. Víš přece sám, že některé děti, které jsi navštívil, mezitím drogují a že sklouzli hluboko do materie. Přitom není dosud jasné, zda si své schopnosti zachovají, a co je horší — jak je použijí...! Buď proto obezřetný!

Ale obecně máš pravdu. Nyní přichází mnoho duší z jiných planet. Jednak proto, aby byly při tom, protože změny, které čekají planetu, se vyskytují velmi zřídka, nebo řekněme, nejsou tak časté. A pak samozřejmě i proto, že pokud se budou řídit intuicí, budou zde působit a svítit. Tyto duše přicházejí v etapách, tedy v dobách, kdy je konkrétní planeta potřebuje. Protože se Země vyvíjí do vyšší roviny vědomí, přicházejí mnohé duše z jiných planet, aby pomohly při vzestupu, aby přinesly nové znalosti a jiné způsoby chování. Budou pro lidi upomínateli. Ovšem je to velká zkouška, protože když se jasnovidnost snoubí s vědomostmi, je to břemeno.

Co si myslíš o náboženstvích a jejich představách o Bohu a člověku v rámci tvorstva? Jaký je tvůj osobní názor?

Nejsem osoba, jsem v proudu, jsem struktura, proto to nemohu vidět osobně. A přesně to chybí náboženstvím v praxi — nejsou v proudu, člověku nasadí pokličku. Proto je otázka, jak je to s náboženstvími, těžká, protože jde o pausalizaci smyslů, hlasu, výrazu.

Náboženství nejsou svobodná a nenechávají svobodu ani člověku. Chrám je v zásadě dobrým místem, neboť slouží Bohu a myslí se v něm na Tvůrce. Když se však někdo postaví nad ostatní a mluví z kazatelny, vyvyšuje se. To už není vhodné, vzdaluje se to od synchronicity bytí. Tehdy už nic neexistuje současně, nic není jednotou. Na vývoj církve se dívej jako na mocenský potenciál, na vývoj moci sledující růst vlastních zájmů. Bylo tomu tak vždy. Její původ je správný a důležitý. Vybřežení zapříčinil člověk.

Proto by měl každý najít cestu k sobě, mluvit ve skupině a kromě toho najít sám sebe. Hledání a nalezení sebe samého většina světových náboženství ze svých nauk odstranila, protože přišla na to, že když se člověk najde, opustí skupinu. A přesně v tomto bodě chybí proudění — božské již neproudí. Proudění zde přerušily, aby tak lidí udržely u sebe. Bylo to kvůli touze po moci a penězích. Proto, když budou lidé v proudu, náboženství se budou muset rozpadnout. Takoví jako ty se nemohou přátelit s lidmi, kteří se setkávají ve skupinách a vykonávají předepsané úkony, protože tvým úmyslem a posláním je povzbudit lidi k samostatnému, zodpovědnému chování. To znamená, že lidi jako ty, protože si působil již ve středověku, posílali do vyhnanství a upalovali je. Také tímto způsobem jsi ukončil svůj život. Lidé tvého druhu byli označováni za čaroděje a démony. A tak to v dějinách pokračuje až dodnes. Dnes dokonce možná víc než kdykoliv předtím, protože se to děje potají.

Nezakázali tvé knihy ze strachu, že lidé začnou přemýšlet a klást si otázky, co se to vlastně vyučuje ve vašich školách a co vám vykládá vláda?

Vlivem nových dob a rozdělením lidstva se to však skončí. Možná to ještě potrvá generace, neboť mlýny Jednoho, mlýny boží síly, melou pomalu. Pozemský čas plyne rychle. V kosmickém měřítku, neboť zde neexistuje časový rozměr, má bytí fáze. Protipólem je pozemský čas. Země je ale už teď na nejlepší cestě. Protože náboženstvím chybí proudění — chápej to jako esenci — zadusí se. Vyschnou jako jezero, které nenapájí pramen. Pramen, tedy božské, může živit jen to, co proudí. Musí se rozvíjet. A tak tomu není. V jednotlivostech možná ano, ale v celku ne.

Mohli bychom tedy říci, že nemít žádné náboženství je souladu s božskou silou...

Pravda je, že náboženství vytvořili lidé. Vyjádříme to tvými provokativními slovy — v božském smyslu je smysluplné být bez náboženství, osvobozen od náboženství, ale zároveň v pravdě, v božském proudu, ve světelném proudu. A přijímat to, co je, a ne to, co by mohlo být.

Tyto zkostnatělé struktury se rozkládají. K modlitbě nepotřebuješ šaty, pro blaho nepotřebuješ žádné učení, tedy strukturu. Proto se mnohé struktury změní. Nebudeš již potřebovat symboly, neboť symboly mění, rozdělují. Budeš chtít být hlouběji v jasnosti, v čistotě. Náboženství není nutné, protože náboženství je zdobení, dekorování pravdy lidskými slovy. A přesně tady jde o nezávislost člověka, o nezávislost vědomí. Přesně tady se začíná vědomí osamostatňovat, aby bylo v pravdě. Zdobení mnohými slovy není nutné.

Mluvil jsi o křesťanství ve středověku a řekl jsi, že mě tehdy popravili. Vím o své inkarnaci jako... (jméno, datum a místo v originálu autor vymazal), když mě upálili. Můžeš mi k tomu něco říct?

Už tehdy jsi byl kacír — a byl jsi jím vícekrát. Kovové řetězy ti často svíraly kotníky a chtěli ti tak zabránit v chůzi, ve vývoji. Upálili tě mnohokrát... *smích*... Teplo bylo vždy tvým přítelem... *opět smích*... Uvažuj nad svou pošetilostí, ty blázne. V oné inkarnaci tě upálili. Chtěl ses obětovat Bohu — jaký nerozum. To se ti již nestane, protože tentokrát budeš moci lidem vysvětlit, že inkarnovat se kvůli

tomu, aby se někdo obětoval Bohu, je bláznovství. Byla to hloupost, to přece chápeš... Opravdu tě několikrát upálili, několikrát mučili a často natahovali na skřípec. Volil jsi životy, které byly nesmyslné jen proto, že jsi chtěl božskému dokázat svou lásku. Nepřineslo ti to nic kromě utrpení. Ale božství tak může zakusit, jaké to je, být mučen. Tak pozná, jaké to je, když pálí slunce, když hoří oheň. Vzal sis toho na sebe hodně a proto se nyní s velkou naléhavostí k tobě hrnou znalosti, aby tvůj vzestup do říše světla, odkud přicházíš, rychle pokročil. Proto má tvůj život nyní probíhat rychleji a lépe než kdykoli předtím.

Bylo to opravdu tak, že tě upálili jako... (*jméno v původním textu autor vymazal*). Nevšiml sis, že dnes máš téměř stejné jméno jako tehdy? To je frekvenční zákon. Zvolil sis stejné, abys byl stejný, a proto tě znovu varuji, aby ses znovu nestal obětí! Začni poznávat a začni působit. Nosil jsi šaty hříšníka, ale nikdy jsi to neukázal, zemřel jsi jako hrdina a vzhlíželi k tobě. Pro církve jsi byl hříšníkem, nesklonil ses před vrchností, a proto tě prohlásili za hříšníka. Přesně to je chyba církve a proto je třeba zpochybnit její existenci. Opravdu tě upálili. Je to pravda a přijmi to jako výstrahu! Varuji tě — neobětuj se, buď vědomý.

Řekl bys něco k mému osobnímu vývoji?

Tvůj vývoj nabral dobrý směr, protože věci dozrávají. Svědčilo by ti, kdyby ses na Zemi etabloval ještě více, utišil se, uklidnil. Vidím u tebe další dítě, které tě více připoutá k hmotě. Je to pro tebe dobré. Je to proto, aby ses usadil. V budoucnu budeš centrovanější. Tvůj vývoj je skvělý, ale centrování se je v pozitivním smyslu tvým osudem.

Znamená to, že se aktivují různé mozkové struktury. To je to dobré, co zjistíš. Několik mozkových polí začne být u tebe znovu aktivních. To je to centrování, centrála, hlava. Ve tvé hlavě začnou pracovat oblasti, které u jiných lidí činné nejsou. Jejich objem poroste. Zvýší se zejména schopnost učení, myšlení a paměti. Věci budeš vnímat fotograficky, i ty ode mne, to znamená, že se ti bude nesrovnatelně snadněji psát, protože stránky si uložíš do paměti a v hlavě si je dáš dohromady. Noci se tedy nezkrátí, ale prodlouží. To vše se děje kvůli přehledu — věci budeš moci vidět a nic nezmeškáš. Stát sice ještě na tebe dohlíží, ale to ustane — zanedlouho.

Nehoda s tvým závodním autem, když jsem se ti zjevil, posloužila k tomu, abych ti napravil mozek, abych ho zaktivizoval. Mohl sis to zvolit jinak. Na začátku tvé inkarnace sis však řekl, že když má být tvůj mozek znovu napraven a aktivovány nové regiony, ať se tak stane rychle. Proto jsi volil tuto cestu, protože jsi rychlý. Týden ses nemohl pohnout, tehdy jsem pracoval na tvé páteři a mozku. A při této nehodě byly vyměněny i duševní části za vyšší aspekty tvého bytí. Nyní nastane pomalost, neboť se zrychlíš v myšlení. Nebudeš muset tolik cestovat, ve stejném počtu cest vyřídíš více, protože se ti začíná rozšiřovat mozková struktura. Nebudeš sice používat celý mozek, ale přece pronikneš do jeho různých oblastí. V tomto životě se také naučíš, jak oslovit své nadvědomí a jakým způsobem dokáže tvůj duch komunikovat s tvou hmotou. Jde o to, abys poznal, že jsi přišel na Zemi v pozemském těle a budeš moci komunikovat s buňkami svého těla.

Stejně, jako věda a medicína dokážou získat kompletní informace o člověku z jeho krve, i ty budeš schopen získat z

buněk informace o univerzu — neboť tak, jak je to v malém, je to i ve velkém. To je tvá budoucnost a uvědomíš si, že i buňky jsou inteligentní. Takto se zintenzivní citění, pocity.

Tvůj zdravý humor je prospěšný a velmi rád poslouchám tvůj smích. Ale už ti také do smíchu nebylo... *smích...*

Přišel jsi na tuto planetu, abys kladl otázky. Přišel jsi, abys usměrnil chápání, abys umožnil lidem lépe chápat svět a přinesl jim tak ozdravení a mír. Přišel jsi také proto, že dokážeš bojovat. Bojovat znamená, že máš vysvětlit náhledy kosmu a božského vědomí. To je tvůj nejdůležitější úkol na Zemi.

Dále jsi někým, kdo již mnohokrát navštívil Zemi v různých odstínech bytí. Málokdo zná zemský povrch lépe než ty, protože dokážeš Zemi cítit, vnímat její vůni. Tvé znalosti nejsou ovlivněny univerzitami, které překrucovaly a překrucují poznatky. Umíš vytušit frekvenci lidí, dokážeš ji díky mnohonásobnému prožití vytušit a vycítit. Jsi kosmopolita, což znamená, že v tobě kmitají frekvence kosmu. A proto se ti protíví nepravost ve světě, politika tohoto světa ti bude příliš malá a tvé náhledy se rozvinou do rozměrů překračujících hranice světonázoru lidstva. To je důvod, proč jsi nyní zde.

Tvé vědomí roste, a tím i tvá schopnost materializace. Nyní můžeš začít materializovat. Mysli na mne a poznáš božskou touhu. Zjistíš, že tvůj duch, tvé chápání, a tvé vědomí, jsou jasnější než kdykoli předtím. Proto se dobře poslouchá tvůj smích, ale tvým úkolem je poslouchat, poslouchat vypovězené, vyslovené, a pak to uskutečnit, prosadit. Poznej, že jsi na Zemi proto... *smích...*, aby jsi

něco *prosadil* ve smyslu prosadit něco z jednoho místa na druhé, a ne aby ses *posadil*. Jsi tady, abys prosadil kosmické. Proto si uvědom, že tak, jako já přesazuji duši z těla, ty zde prosadíš tyto kosmopolitní frekvence, znalosti o celku. To, co já transformuji ze Země, transformuješ ty do Země. To je jeden z aspektů, a hle — zde je tření a tak i naplnění. Já odnáším, ty přinášíš. Já vybírám duši a ty ji plníš. A tak jsme v nejširším slova smyslu protivníci. Ale přece jsme si, jen se podívej, právě proto i blízcí. Já беру, ty dáváš. Když jsi v rovnováze, podáme si ruce, protože já беру a ty dáváš, tehdy jsme si rovni, tady jsme zajedno. Tak oba podléháme v našem konání božskému zákonu.

Dále ti doporučuji: nech lidi na pokoji — ilumináty, hloupé nebo světlé. Jejich životní plány jsou již napsány, až nadejde čas, vyzvednu je všechny. Ty nejsi zodpovědný za nikoho, jen za sebe, svou rodinu a své okolí. Koncentruj se na svůj život, pouze na svůj. Netřeba zachraňovat ani svět, ani lidi. Nech je, jací jsou, rozhodnout se mohou sami — musí se sami rozhodnout.

Opakovaně hovoříš o vzestupu planety a zvýšení frekvence. Jaká je z tohoto hlediska budoucnost lidstva, řekněme, v následujících třiceti letech? Budeš velmi aktivní, aktivnější než jindy?

Přijdou záplavy, zemětřesení, ničivé katastrofy. Není to kvůli přikrášlování negativního, ale proto, že lidstvo se rozdělí na tři části. Nežádej, prosím, čísla, třetina však zůstane, třetina odejde a třetina vystoupí výše. Nejsou to ovšem přesné třetiny, tedy 33%, ale tři hlediska obecně, které se na Zemi s lidstvem uplatní.

To je zevšeobecnění. Dobrá třetina lidí zůstane na Zemi. Těch, kteří vystoupí, kteří uskuteční svůj vzestup, bude méně než těch, co klesnou. Ti, co klesnou, se přemístí do jistého rozměru, jisté dimenzionality jejich současného bytí. To znamená, že se na Zemi neudrží, protože Země již vystoupila do vyšší frekvence a oni zůstali stát. Na tom není nic špatného. Je to jako na vyleštěné podlaze. Když ti to klouže, musíš odejít do jiné místnosti. Nový člověk, výše vibrující člověk, se na tomto vyleštěném parketu udrží, tomu druhému to klouže. Stupeň je stejný, to znamená, že komunikace s božským zůstane zachována, neboť v kosmickém měřítku trest neexistuje. Jedná se o přemístění. Duše, které zde nezůstanou, odejdou do jiného slunečního systému.

Tento proces začal už mnohem dříve. Ve tvé zemi (*Německo, pozn. překladatelky*) začal už začátkem minulého století. Už tehdy proběhla intenzivní testovací fáze pro procesy na Zemi. Z duchovního hlediska to byl čas objevitelů, podobný trapperům, objevujícím novou zemi — byla to důležitá doba. Nespojuj si to však s vašimi politickými názory. Toto období má silný vliv, neboť zde byly spředené nitě, z nichž se brzy začne tkát.

Zemí se proženou vichřice, nejen ty vzdušné, větrné, ale i elektrické. Právě elektrické vichřice zatíží frekvence. Na Zemi nastanou jevy, které nejsou doposud známy, podobné chorobám. Projeví se nemoci podobné AIDS, jaké svět ještě neviděl, a budou kosit lidi. A přijde toho ještě mnohem více. Od zvířat dostanete zpět to, co jste jim způsobili. Nebudete moci jíst maso, protože vám z něj bude špatně, onemocníte, protože potrava v sobě klíčí. V důsledku toho se zvýší výskyt tělesných obtíží, utrpení. Obecně bude na-

růstat tendence dobrovolného odchodu ze života. I kvůli depresím budou mít mnozí pocit, že se zde již déle neudrží. Sopky začnou soptit, voda se bude vylévat z koryt, věže se bortit a budou padat letadla... To, co člověku zlomí vaz, je technika. Je to cesta do chaosu. Mnozí budou naříkat, mnozí trpět, ale jen proto, že nevidí, že je zde vývoj.

Proto je nyní doba, doba Krista a Antikrista, pro mnohé dobrá, neboť jsou v procesu poznání. Avšak ti, kteří nejsou na cestě poznání, zažijí strastiplné časy, neboť duše ještě tělu dostatečně nevysvětlila propojení. Proto je úkolem duše zprostředkovat to. Vysvětlit tělu, masu, hmotě, že tělo, duše a duch jsou jedním, a že tělo je stejně božské jako duše, jen má jinou frekvenci. Proto je nehet stejně božský jako oko, a ty jsi stejně božský jako tvůj anděl, který tě hlídá, pouze v jiné struktuře. Toto se duším ještě nepodařilo tělu vysvětlit. Ale krok za krokem se tak stane u těch, kteří budou odcházet do jiného světa.

Země se pozvedne i frekvenčně, to znamená, že se změní vibrace Země, zemského pole, bude jemnější. Osvětlí se hrubosti. Jelikož Země stoupá, slunce září silněji. Proto začínají odtávat ledovce. Bude vám chybět sníh a vody začnou zaplavovat pobřeží. Slunce bude osvětlovat Zemi více než v minulosti. V tom je, obrazně řečeno, logika, neboť se blíží k božství. Ne co do vzdálenosti, ale v souvislosti s frekvencí.

Proto mnoholidí odejde. Vyskytnou onemocnění, protože titolidénebudoumoci dýchat vzduch na Zemi — nesnesou ho. Důsledkem toho se také ztenčuje ochranné pole planety. A jelikož se ochranné pole ztenčí, začne unikat těžký vzduch. Udrží se jen ten lehčí, to znamená, že frekvence vzduchu

na Zemi se změní. Jen ten, koho plíce budou tomu uzpůsobeny, bude moci dýchat nový, jemnější vzduch — tedy ten, kdo si navykl na vyšší dimenzi.

To je cesta pro ty, kteří sem patří, pro tu třetinu, která zůstane, pro třetí část. Pro ty, kteří zůstanou, to budou navzdory všemu dobré časy. Pro ně nastane úplný materiální blahobyt. Život v lásce, harmonii a míru, není jen myslitelný a proveditelný, ale také skutečně nastane. Těch, co tady zůstanou a jsou k tomu předurčení, čeká hezký život. Mají-li vědomí, mohou si to i vychutnat a využít. Tak to bude dobré. Proto „*co je pro jednoho bolestné, je pro druhého radostné*“, a tady znovu vidíš zákonitost pohybu — dávání a brání. Je to tření, které se naplňuje i zde.

A poslední třetina, která odejde, půjde na jiné planety nebo...

...do vyšších sfér. Ale nebude to třetina (*tedy 33%; pozn. autora*), jen třetí část. Těch, kteří odejdou, bude počtem mnohem méně než těch, co zůstanou. Vahou své potence však daleko převyšují ty, co zůstanou. Proto je lze označit za třetinu, protože váží mnoho, přestože jich je mnohem méně.

Z vědeckých publikací víme, že se náš sluneční systém znovu přibližuje k centru galaxie, což je také příčinou zvyšování frekvence. To, co se odehrává na Zemi, je tedy jednoznačně fyzikální proces...

Nikdy jsem netvrdil něco jiného. Je to normální jev probíhající již miliardy let a bude probíhat i další miliardy. Jediným problémem je člověk, který má strach ze smrti. To je

jediný problém — pro vás.

Zvýšená frekvence podporuje vývoj živočichů, protože ovlivňuje přírodní zákonitosti. Zákon rezonance začíná působit rychleji a intenzivněji, to znamená, že vše, co si člověk přeje, se uskuteční rychleji — v obou směrech, v negativním i pozitivním. Jinak řečeno — lidé s nízkým vědomím přitáhnou do svého života jiné lidi s nízkým vědomím — tedy stejně smýšlející. A probuzený, vědomý člověk přitáhne do svého života lidi svého druhu. Takto se postupně vytvoří skupina lidí, která se bude vyvíjet a stoupat spolu se Zemí, a skupina těch, kteří zůstanou stát, protože nechtějí růst.

Ta druhá skupina jsou ti, u nichž budu opět působit, neboť po tyto duše si přijdu. Budou se stále obtížněji prodírat životem nechápajíc, proč se svět mění, aniž by se jich na to ptal. Tito lidé chtějí, aby všechno zůstalo tak, jako to bylo vždy. Přesně tyto duše vyzvednu a očistím od nich Zemi — blokuji ostatní. Miliony pomocníků říše světla je odnesou na jinou planetu, kde mohou pokračovat ve svých materiálních zkušenostech. Výrazně se u nich zvýší počet sebevražd, protože se nebudou moci vypořádat se životem.

Každá duše má však svobodnou vůli a může se každý den zorientovat nanovo. Je to jako s plachetnicí. Změní-li se vítr, musí velitel lodi otočit plachty. Když to neudělá, budto se nepohne dál, nebo, když vítr zesílí a přeroste v bouři, může se loď převrátit. Teď si to porovnej s člověkem. Vítr na Zemi se otočil. Když někdo chce plachtit dále, musí otočit plachty. V přeneseném smyslu to znamená, že se musí v životě znovu zorientovat, přesměřovat a pak pokračuje dále.

Je tohle tím, co Bible nazývá oddělováním plev od zrna?

Je to tak. Lidé, kteří rostou spolu se Zemí, se budou cítit úžasně, protože tento růst odpovídá jejich duševnímu programu, ale zejména proto, že se chtějí spolu se Zemí vyvíjet.

Je to také doba velkých vynálezů, které změní život na Zemi. Nastane přelom ve všech oblastech — ve společnosti, politice a hospodářství. Národy začnou proti sobě válčit a lidé budou bojovat i proti vlastním vládám. Zejména v tvé zemi nastanou nepokoje kvůli těm, kteří k vám přišli z jiných částí Země, jsou jiní a vyznávají jinou víru. Dojde k velkým revoltám. Přijdou přírodní katastrofy, protože Země se hýbe, nejen vesmírem, ale taky roste. Zvětšuje se, zemské plošiny se od sebe vzdalují, což způsobí velké zemetřesení.

To je moje práce. Jak jsem ti řekl, dlouho jsem se na to připravoval, abych byl v klidu a odvedl dobrou práci.

Může se s tebou zkontaktovat každý člověk?

V zásadě ano, ale většina lidí nechce mít se mnou nic společného. Ve skutečnosti má však každý se mnou kontakt, protože přináším duši do těla a pak ji od těla odděluji. Mnozí lidé na mne myslí a cítí mě. Většina však pouze tehdy, když se přibližují k smrti. A když nastane čas odchodu, jsem na místě. Jsem zde i tehdy, když mě někdo vyprovokuje — nebezpečnými druhy sportu nebo krkolomnými kousky. Jsem u soubojů a také při tom, když někdo užívá omamné substance. Tehdy je brána vždy otevřena — za takovou provokaci si může člověk sám. Ale většinou přicházejí jen temné, luciferské síly, které se chopí těch, co se nedokážou vyrovnat se životem na Zemi a nechtějí se postavit tváří v tvář svému životnímu plánu, své inkarnaci. Nechám je jednat. Často mě také volají... *smích...*, když mě někdo

někomu přeje, když si někdo přeje něčí smrt, při rozvodu nebo v obchodní oblasti, kdy je třeba vymazat konkurenta.

Bude tě možná zajímat i jiná otázka — vražda jako taková. Ptáš se sám sebe, zda je či není zločinem způsobit někomu smrt. To je typicky pozemský problém. Na Zemi se trest smrti odsuzuje — vlády nebo lidé jako takoví. Z kosmického hlediska je to spíše výhybka pro jiný směr. Toto poznání je však možné vynášet na veřejnost jen velmi opatrně. Popovídáme si o tom jindy, protože by se to mohlo chápat nesprávně.

Teď jsem odbočil od tvé otázky... Myslel jsi na kontakt se mnou formou komunikace. Dialog, jak jej vedeme my dnes, je jedinečný. Někdy oslovím ty, kteří chtějí ukončit svůj život, to však není žádná mimořádná komunikace, spíše monolog nebo výstraha z mé strany.

Co si počít s těmi, kteří možná také začnou vydávat rozhovory s tebou? Dovol mi, abych to blíže vysvětlil: opakovaně se objevují na trhu knihy rozhovorů s duchovními bytostmi; mám na mysli například Ramthmu nebo Vyvamusa. Tyto bytosti byly, dokud o nich nebyla napsána první publikace, zcela neznámé, ale krátce poté, co o nich vyšla kniha, měli s nimi najednou a jakoby „náhodou“ kontakt i jiní lidé a snažili se na podobných textech vydělavat. Ti se však většinou vzdálili od původního pramene, nebo se jejich autoři prostě chtěli stát důležitými. Co na to říkáš ty, a co radíš, abychom v takovém případě udělali?

Vedu s tebou osobní dialog protože jsme o tom kdysi uzavřeli smlouvu.

No v kosmickém vědomí jsem samozřejmě stále všudy-

přítomný. Všichni lidé mě mohou pocítit nebo vidět, nejpozději tehdy, až si pro ně přijdu... *smích...*

Kontaktem, který máš se mnou prostřednictvím média se zintenzivnilo naše přímé spojení, co cítíš a vidíš, když ti vnuknu nápady a rozmlouvám s tebou ve snu. Poslední noci jsem tě navštěvoval v době mezi třetí a čtvrtou hodinou, byl jsem u tebe a zprostředkoval ti poznání. Pomalu jsem vnikl do tvého záhlaví a začal proudit do vědomí, neboť to, co je třeba naplnit, je tvoje vědomí.

Zemřelí i andělé strážní říkají, že na druhém světě, tedy v jemnosmyslovém světě, jsou země, barvy a hudba. Můžeš mi popsat, jak to tam, kde se zdržuješ, vypadá a co tam vnímáš?

Odpověď na jednoduchou otázku je často nejtěžší.

Duše při přechodu do duchovního světa spatří nejprve velké světlo. Již jsem vysvětlil, že duše má „tunelový pohled“. Přirovnej si to k situaci, kdy autem rychle projíždíš tunelem.

Když se dostane na „druhou stranu“, je možná jistá forma vizualizace. Duchovní svět je světem duchů, je to jemnohmotný svět. Hustota zde má takový stupeň jemnosti, že je možné si v duchu volit; duše tak může tvořit, formovat obrazy odpovídající vlastnímu vědomí. Mohou to být země nebo barvy. Nelze je ovšem srovnávat s materiálními zeměmi a hmotnými útvary, které převládají na Zemi. Jsou to barvy světla v rozmanitosti, jaká se na Zemi nevyskytuje. Takto každý, kdo se přiblíží k smrti, může nahlédnout na druhou stranu a vnímat obrovské a rozmanité barevné

spektrum. Když se pak znovu ocitne na Zemi, může se z vnímaného barevného spektra i pomást.

Ve frekvenci, kde se zdržuji já, pronikám celou sítí až do nejvyšších sfér, do nejvyšších dimenzí lidského či tělesného bytí. Čím vyšší je bytí, tím větší je vědomí a o to menší je přání obklopovat se krajinkami, tvary a formami. Je tomu tak proto, že bytí se blíží ke světlu a manifestuje se jako velký barevný bod. Čím více se duchovní bytí vyvíjí, tím méně vizualizuje krajiny, formy či barvy. Stále více totiž žije v pocitech, v cítění. Propojují se i energetická centra od vrcholu hlavy až po chodidla. Takže se nežije a nemiluje pouze prostřednictvím zraku, ale vnímání forem nahrazuje pocit. Symbolicky vyjádřeno, vnitřní slunce a srdce začnou více fungovat. Láska jako taková, nejvyšší pocit štěstí, není pozorování, ale prožití. Je sice nezbytné, aby v duchovní frekvenci ještě existovaly tvary, ale to se mění. Bytosti na tomto stupni vývoje už nestačí horu jenom vidět, ale sama chce být horou sama chce být láskou, pocitem. Na nižších stupních kosmického bytí, ve sférách duší, je proto možné hovořit o zemích, o tvarech a barvách, ale ve vyšší frekvenci už ne.

Přemýšlej — je pěkné dívat se na horu, ale mnohem krásnější je horu zažít. Je to proměna a změna v rámci duchovního světa, až dosáhneš kosmické Já. Úplně nahoře, tedy v božské zóně, není nic, jen Bůh. A tak nebude vedle Boha žádný obraz ve tvaru hory, jenom Bůh sám v sobě, Prasíla, prapokoj, prasně, prabytí.

Pro tvou práci je proto důležité vědět, že se duše po opuštění své tělesné schránky ocitne v jemnomateriálních plánech, které se mohou podobat pozemským — netýká se to

však substance ale vnímání. Je to proto, aby se tím pomohlo duši a aby se doprovázel vývoj Já a Bytí. Čím více je člověk vyvinut, tím hlouběji je vnořen do božského pramene a tím méně se chce dívat na hory; o to více chce být světlem.

Chápej to jako pyramidu. Hluboko dole je rozmanitost celku, ale čím výše stoupáš, tím méně vidíš okolí, protože jsi ve stále větším světle. To znamená, že čím vyšší je frekvence kosmického vědomí, tím menší je přání dívat se nebo se dokonce dotýkat zemí a forem. Pro všechny, kteří se inkarnují na Zemi, je to důležitý aspekt.

Duševní sféry, kde se zdržují duše, které se znovu vracejí na Zemi, jsou většinou vytvořeny tak, aby se podobaly pozemskému. Je to proto, aby se tyto duše rády vracely. Těší se, že znovu uvidí hory, tvary a barvy a budou se jimi moci kochat. V duševním chrámu kosmického bytí je často velkým přáním, aby byl návrat na Zemi plynulejší a harmoničtější.

Je tam, kde prodléváš, také hudba? Slyšel jsem, že na andělských úrovních, kde existují oblasti, o nichž jsme právě hovořili, je vnímatelná hudba. Posloucháš hudbu tam, kde se zdržuješ?

Kde existuje a udrží se frekvence, je i zvuk. Avšak jen tehdy, když má i protipól. Je to jako při nádechu a výdechu. Vzpomeň si na zákon dávání a braní — tam, kde je sluch, je i zvuk. To znamená, že když člověk zemře, když vstoupí do světelné říše, bude jeho duše, pokud to chce, slyšet také zvuky. Bude vnímat zvuky, protože si vytvoří sluch. Kdo chce slyšet, ten slyší. Ale zdroje si vybíráte sami. Čím vyšší je zdroj tvého vědomí, tím větší máš potřebu poslouchat nebeské bzučení božské prasíly. Vzpomeň si: jelikož Bůh je

sám v sobě uzavřený útvar, nekonečná rotace, nikdy neztrácí sílu, ale nabírá na vehemenci. Jelikož Bůh je pro i proti, je tedy v pohybu, jednoduše řečeno, zaznívá bzučení. Můžeme to nazvat božským tónem, pratónem, který je, pokud chceš, slyšitelný, a v nízkých frekvencích se z něj formuje hudba. A tento tón, když ho už více nechceš poslouchat, ale jsi schopen ho cítit, ucítíš jako frekvenci vlastního srdce.

Tvou otázku proto zodpovím takto: ten, kdo nastaví sluch, slyší i zvuk. Ovšem zvuk, kterému nikdo nenaslouchá, v kosmu ani nezazní.

To je pro a proti, další z důležitých kosmických zákonů, s původem daleko nad rezonancí vašeho bytí, protože ta má pozemské aspekty. Kosmické „pro a proti“ znamená, že něco bude existovat jenom tehdy, když to má smysl. Nevzniká nic, co existovat nemá. Tak vzniklo světlo, aby bylo; tak vzniká zvuk, aby byl a aby ho — z pozemského hlediska — někdo poslouchal.

Proto ti odpovídám: Ano, hudba existuje proto, aby ji někdo poslouchal. Aby jí někdo naslouchal a ne aby odezněla neslyšena. Doufám, že chápeš rotaci pohybu. Odpověď je „ano“, ale pouze částečné ano. Hudba zde není jen na to, aby byla, ale je naplněna smyslem. Je v ní význam. Proto v kosmickém nazírání něco existuje pouze tehdy, když to má smysl, aby nic nechybělo. Kdyby se někdo zeptal: „*Existuje v kosmickém lahodné jídlo?*“, Odpověď by mohla znít: „*Když je kosmická bytost schopna stvořit jídlo, tak bude existovat i božské jídlo. Ale pouze tehdy, když se i sní.*“

A to je rouhání vaší doby, zločin na zvířatech. Když se na-

příklad při velkých hostinách porážejí zvířata, ačkoli nikdo nemá hlad. Zabije-li se zvíře, protože má někdo hlad, je to v pořádku. Vy však zabijíte více zvířat, než je nezbytné. A tak se vám nyní otevrou oči, protože lidstvo bude ještě jednou hladovět. Tento kontinent byl postižen ve středověku, momentálně je postižen jiný, vzdálený kontinent. Pokud se to nenaučíte, pokud nepochopíte tento kosmický zákon, zákon pro a proti, hlad opět zachvátí i tento kontinent. Protože čím více potravy, čím více masa znehodnocujete tím, že ho vyhazujete, tím menší je užitek celku. To znamená, že vám bude kosmická energie odňata. Přirovnej si to k vakuu — vzduch unikne.

Proto, jak jsem se zmínil na začátku, je otázka týkající se hudby impulsem ke gigantickým vědomostem. Vy, lidé, byste o tom měli začít přemýšlet. Nezabíjejte nesmyslně zvířata. Nevyrábějte elektřinu jen kvůli tomu, aby se bašty neduchovního působení třpytily a blýskaly jen tak pro nic za nic. To je rozhodující — to je podstata kosmického poznání: když se něco dělá bezúčelně, v nezbytnosti působení zákona „pro a proti“ chybí proti a působení zákona dávání a brání se pak zastaví. Takovému stavu proto v průběhu jedné epochy nutně dojde dech. To je důvod, proč lidi navštěvuje zdánlivá chudoba. Začíná zde platit celý řetěz zákonitostí. Zjednodušeně řečeno: vše, co člověk dělá, musí mít nějaký důvod. Co děláš, dělej vědomě, nebo to raději nechej tak. Pokud konáš bezdůvodně, dotýkáš se zákona, který způsobí, že ti bude odňato. To znamená, že ti bude něco vzato, protože jsi jednal bezdůvodně. Rozumíš?

Já ano. Doufám, že tomu rozumějí i moji čtenáři...

Většina lidí univerzálním zákonům nerozumí a diví se,

že jsou chudí, nešťastní či nemocní. A protože se mnozí ani nesnaží dozvědět proč, sami si tak volí utrpení. O kosmických zákonitostech existují knihy, filmy, vyprávění a pohádky. Vezmi si jako příklad Ježíše, který vás to učil. Ale kdo nechce poslouchat, musí pocítit.

Proto na otázku, zda existuje hudba, odpovídám „ano“. A to tehdy, když se poslouchá ze svobodné vůle. Kdyby totiž existovala neposlouchaná hudba, vypařila by se v prostoru. To znamená, že by energeticky vytvořila nadměrnou nabídku tak, jak je to teď na Zemi. V kosmu by nastal stejný chaos, jaký je v této době na Zemi. To se ale nikdy nestane, neboť zde každý dodržuje zákony. Kosmos se nepřevrátí.

Připomíná mi to citát bankéře Rotschilda: „Kdo si myslí, že peníze při finančním kolapsu zmizí, mýlí se. Změní jen majitele.“ Tak je to i s jinými pozemskými věcmi. Když je někdo chudý, zbohatí někdo jiný. Peníze se nevyparili, jen změnily majitele podobně jako ukradená peněženka. A tak je to i s celkovým postojem k životu. Když jsem někomu přebral partnerku, ta nezmizela, jen změnila „majitele“...

...smích... Tak nějak. Ty máš tedy někdy přirovnání!...

Ale to, co říkáš, je obecně správně. Když má muž po boku ženu, kterou „nepoužívá“, tedy neváží si její přítomnosti a nesdílí s ní svůj život, z kosmického hlediska není žádný důvod, aby tato žena zůstávala při něm i nadále — chybí smysl, důvod. Odejde k jinému, který ji potřebuje a který jí poskytne důvod, aby při něm zůstala.

Chtěl bych se ještě jednou vrátit k hudbě. Můžeme bož-

ský pratón k něčemu přirovnat, podobá se nějakému zvuku, který se dá vytvořit na Zemi, například na houslích nebo flétně?

Podobá se tónu, který znáš jako OM. Pokud jde o instrumentální zvuk, je to tón s mnohem menší vibrací, než ji mají vaše nástroje nového času. Ve středověku existoval nástroj s baňatým tělem, který vydával podobný tón. Něco podobné měli kdysi v klášterech. Ve vibrací nového času to však neexistuje. Říkám to proto, že ti není neznámé jméno Lucifer... *smích*... Vibrace nového času jsou jeho dílem. Využil totiž při zvýšení zemské frekvence tuto vyšší vibraci a vysílal ji do zvukových a hudebních nástrojů. Vibrace zvukových nástrojů se tak zvyšovala z epochy na epochu lidského bytí a vzdalovala se od božského pratónu. Pratón je tón, který není pro lidské ucho příliš libozvučný. Nevychovuje libozvučnosti ducha s fantazií. Je to spíš hlubší tón, klid sám o sobě, protože vzniká v hloubce. Malý rezonanční korpus kytary nebo houslí takový hluboký tón vyloudit nedokáže. Zvukové tělo božského je obrovské, takže zvuk permanentně narůstá. Božský zvuk nikdy nebude tónem maličkého kanárka, trilkujícího drobnými hlasivkami ve výškách, ale je vždy velký a hluboký.

Posloucháš někdy pozemskou hudbu? Nebo je to všechno pro tebe kakofonie?

Nikdy neposlouchám hlouposti nové doby, protože texty a zvuk slov zbarvují hudbu a vnikají do podvědomí lidí, aby je v jistém směru ovládaly.

Hudbu však poslouchám rád. Hudbou je pro mě frekven-

ce pozemského, protože den co den se snažím být přítelem pozemského a poznávat každou frekvenci jako přátelskou. Vkmitám do duševní frekvence, abych ji oddělil od těla, od lidské frekvence.

Dovol mi, abych to vysvětlil: každý člověk má individuální frekvenci. Ten, kdo dokáže vidět energetické pole, auru lidí, by řekl, že každý člověk má jinou auru. Barevné vzory aury nejsou ničím jiným než frekvencí, kterou vnímám jako barvu, tón nebo hudbu, podle toho, jak hudbu definujeme. Pro mnicha je zpěv OM formou hudby, jiní vnímají zpěvy velryb jako hudbu. Proto je pro mě odjakživa důležité poslouchat hudbu — hudbu lidských frekvencí. Vkmitám do frekvence člověka a zprostředkuji duši, že se má oddělit od těla. Vysvětlím i tělu, že jeho čas dozrál, a tak se musím naučit i hudbu těla. Všechno jsou to frekvence v podobě vzorů, barev a tónů, čili vibrace. Kromě toho je frekvenční vzor člověka ovlivněn hudbou, kterou poslouchá v průběhu svého života, neboť tyto vibrace se přenášejí i na jeho tělo a duši. Pro mě je tedy důležité, abych frekvenci lidí poznal. A tak nutně přicházím do styku i s frekvencí hudby, kterou poslouchají. Jednoduše řečeno — různé varianty hudebního přednesu jsou mi známy, proto je označuji jako nesmysl. Rád poslouchám přednesy klasické hudby staršího data, a to proto, že zvuk je zde nositelem hlasu.

Řekl jsi, že luciferská síla vnesla vyšší frekvence Země do hudby a použila ji na to, aby se člověk ještě více vzdálil od božského pramene. Co přesně dělá dnešní hudba s dušemi, s lidmi, co se tu odehrává?

Nejde o současnou hudbu na Zemi obecně, ale o její

části. Nejde o hudbu jako takovou, o zvuk, jde o frekvenci. Lucifer dokáže vibrovat v hlase mluvícího, v hlasivkách, je to zvuk podobný kytáře. A takto luciferská síla opravdu dokáže vniknout do frekvence, do vibrace člověka a vnuknout mu dokonce démonické, aby to člověk vyzařoval. Všimni si na jedné straně operní divadla světa, zde na tebe září štěstí, protože štěstí, ja-štěstí, souzní se zpěvákem, zpěvačkou.

Na druhé straně, opakem, jsou trýzněny struny kytary. Způsobují rozkol v hlavách lidí a tahají je dolů do nižších regionů bytí. Ale netýká se to jen hudby, ale i filmu. Lidstvo, neustále bičované filmovými frekvencemi, začíná hloupnout. Je to ohlupování, i když to zní tvrdě.

V jistém smyslu se člověk vzdaluje sám sobě, neboť přestává o sobě přemýšlet. Odvádí ho to od sebe samého. Vezmi si, jen jako příklad, Ameriku. Nejsem politik. Ale lidé tam přemýšlejí každým dnem méně a to v takové míře, jako v žádné jiné zemi na světě. O to více se však smějí. To je rozkol. Od časného rána do noci se dívají na nesmysly, které je odvádějí od nich samých, protože už ani nejsou schopni to vypnout.

Člověk vědomý si sebe, člověk, který se vyvíjí, který je ve vývoji, na cestě, bude vždy ve stavu jednat sebe-zodpovědně. Vždy bude schopen vypnout. Tím nechci říct, že se nemáš dívat na televizi nebo poslouchat hudbu. Důležitá je však míra a druh hudby. Ty sám se rozhodneš, zda vypneš a období klidu využiješ na přemýšlení a soustředění se na sebe.

A přesně tady je kámen úrazu tohoto ubohého konání. Způsobují to ti, kterým říkáš ilumináti. Já je nazývám ilustrátoři... *smích*..., neboť ilustrují život, inscenují divadlo,

mají radost z lesku a světla, které nadměrně produkují a mrhají jím. Oni spouštějí tento pohyb, aby těm „malým“ pod nimi nedopřáli oddech. Ať je to v zaměstnání, kde zavedli úkolovou práci, nebo doma, kde běží mašinerie zábavy, kterou člověk už není schopen zastavit. Je to závislost. Chtějí dosáhnout toho, aby se těmito vibracemi oddělil mozek od vědomí. Jde o závislost, tedy o faktor, který vzniká změnou vibrace. Vaše televizory jsou dobrá věc, ale stejně jako v hudbě je v nich i faktor moci, protihrač světla, nsvětlo, nekristus. Poslech novější hudby proto způsobuje pustnutí. Ať toto slouží jako moje informace na toto téma.

My, lidé, máme přátele a někdy i takzvaného nejlepšího přítele. Ty samozřejmě nejsi individuální bytost a nemáš fyzické tělo. Přece mě však zajímá, jestli máš v duchovním světě přítele nebo přítelkyni. Zda existuje nějaké stvoření, se kterým se stýkáš, nebo mluvíš nejraději. Například s Andělem milosrdenství nebo jinou bytostí...

V životě by to byla žena, stejně jako i muž na Zemi nejraději komunikuje se ženou, stejně jako se muž, protože ty jsi muž, nejraději spojuje se ženou. A tak stvoří dítě.

Když se na to díváme takto, a pokud jde o mě, vyvstává otázka: Jsem v kosmu, v mém vývoji sám? Nyní se ale nesměj, protože ti šlápnu na kuří oko — mohl by ses mě dokonce zeptat: „Anděli smrti, oplodňuješ se sám? Proč jsi tak velký? Proč jsi vždy a všude? Kde je pramen tvé síly, když nemáš ani ženu ani dítě?“ Na to ti odpovídám: neoplodňuji se sám. Samooplodňování je sice možné na Zemi, v kosmickém však neexistuje. Jsem napojen na božskou sílu. Ta mě živí a posiluje stejně, jako tobě dává sílu strava a světlo.

V tom jsme stejní, jen můj stupeň je jiný. To je zdroj mé síly. Mé kontakty souvisí s prací, kterou vykonávám, protože nejlépe se cítím při práci. Dělán to — a v tom podléhám kosmické osudovosti — co dokážu nejlépe, protože já to umím nejlépe! Působím tam, kde jsou moje výsledky nejlepší a kde přinášejí i nejlepší ovoce! Moje činnost mi dává lásku, naději a naplnění. Nejraději komunikuji s božským pramenem. Božský pramen je pro mě učitelem, kterému naslouchám, neboť zde jsem ochoten se učit a zde jsem ochoten následovat. Pro vzájemnou výměnu, na komunikaci, při níž vzniká tření, hledám stejné, neboť stejné se druží se stejným. A tady, nediv se, nejčastěji komunikuji s tím, co mi je nejvzdálenější. Je to síla, kterou ty nazýváš luciferskou. Komunikace s ní je interakcí, a tím rostu. Vzniká tření, čímž se vždy naučím i něco nového. Rostu takříkajíc prostřednictvím svého protivníka.

Nejraději však, když odpočívám, *jsem*. Prostě jsem. Tehdy odpočívám sám v sobě, v hloubce svého bytí, a nacházím se v rovnováze svého bytí. Kdybych si mohl vybrat partnera, rozhodl bych se pro *Světlo*.

Ve velikosti, která by odpovídala mně, toho moc není, a proto jsem spolu se vším. Nejsem v síle Krista, nejsem v andělech. Je však zajímavé, že jsou v nich mé části. Mohl bys namítnout: „*Anděl přece neumírá.*“ Správně, ale části andělů, naplněné vědomím, proudí zpět do božského. I zde jsem fragmentem, jako *Transformátor* a *Anděl přeměny*, aby existovalo proudění. Je to odpověď na tvou otázku?

Ano, děkuji!

Když odevzdáš duši andělu strážnému, nebo ji dáš dál a ona pak přejde na druhou stranu, do duchovního svě-

ta, sejde se i s takzvanou duchovní rodinou – dědečkem, babičkou, bratrem, strýcem, matkou... Jak je to s dušemi, které se opět inkarnovaly? Čekají tam? Jsou přece právě na Zemi v novém těle...

Kontakt zůstává. Duše je tak velká, že většinou je schopna celým svým bytím oduševnit více než jedno tělo. Dovol mi názorný příklad: duše by měla, dejme tomu, objem jeden krychlový metr. To je příliš mnoho na to, aby mohla vniknout nebo obalit pouze jedno tělo. V tom případě se vejde do těla jen její část. Duše však není faktem, tedy není objektem, jako je například stůl. Duše není stůl, který stojí, ale pohybuje se v sobě, je proudící strukturou podobnou mlze. To znamená, že oduševnění je aktem proudění. To je velmi zajímavé, neboť takto je i akt zplození, vytvoření člověka, proudícím, plynulým pohybem, dáváním a bráním, pohybem, který napodobuje božský, tvořivý prapřincip.

Na základě toho můžeme říci: že duše je v proudu, neustále proudí tělem. To má za následek, že její jádro je v těle, ale fragmenty, části jsou v duševní rodině. Proto, když se setkáš s duševní rodinou, může se stát, že tam bude také kousek duše tvého dědečka, i když ten žije už opět na Zemi v novém těle. To je možné jen proto, že se nacházíš mimo dvoukolejné pozemské myšlení. Tím, že jsi spojený se vším, budeš spojený i s duší. To vede k tomu — abychom to dokreslili — že v různých časech a na různých místech se dosahuje odlišných výsledků. Možná v tom máš teď trochu zmatek, ale je to tak. Díváš-li se na duši z tohoto aspektu, snadněji pochopíš, že duše může existovat na různých místech současně. To, co je stejné, takto roste.

Ještě jednou jednoduše řečeno: ty vymyslíš dnes zde, v tomto domě, auto a zároveň ho vymyslí v Americe a Německu někdo jiný. Je tomu tak proto, jelikož tyto informace plynou z duševní úrovně, ze synchronicity (*synchronicita* = *dění probíhající současně; pozn. překl.*) do oduševnělých bytostí. Proto je skutečně možné přinést Zemi blaho. Není to za každou cenu v souvislosti s linií plození z inkarnace na inkarnaci. Je opravdu možné zprostředkovat informace najednou celé duševní úrovni, například celému jednomu národu. Tak získá celý národ najednou přístup k poznatkům a symbolům chování, což by jinak trvalo celá staletí.

Britský vědec Rupert Sheldrake to nazývá morfogenetickým polem. Z něho se tyto informace přenášejí současně k mnoha bytostem. Existuje příklad tzv. „sté opice“. Potvrdilo se, že naučená zkušenost se přenáší automaticky na celý druh, na celou rasu, pokud tímto procesem již prošel určitý počet živočichů.

Můžeš to tak vyjádřit. V nejširším pojetí tak vzniká nacionalismus — ve stejném čase — stejný výsledek. V dřívějších dobách platila nerovnost časů a výsledky byly rozdílné. Nyní, zrychlením, zvyšováním frekvence zažíváš, že se vše spojuje. Na tomto pozadí je snáze pochopitelné, proč se na různých kontinentech ve stejném čase uskutečňují tytéž objevy. Funguje to proto, že duše je strukturována stejným způsobem. Probíhá to tak, že se duše oddělí od těla, oplodní svými vědomostmi mateřskou duši a ta to okamžitě předá dalším vtěleným duším. A to je odpověď...

...za kterou znovu děkuji.

Takto můžeš transformovat myšlenku. Přemýšlej — když

to frekvenčně probíhá shora dolů, proč nevyšleš prostě myšlenku, zkušenost, kterou máš v sobě, ihned do univerza, do božské mateřské duše. a Ta ji může okamžitě přenést dál. Zamysli se nad tím, jaké jsou v tom obrovské možnosti...

Uvědomíš-li si to dokonale, poznáš možnosti, jaké se tobě, malé dušičce zde na Zemi, náhle nabízejí — jakou moc v sobě máš... A od toho se lidé nechávají úplně odvádět — hloupostmi.

Ty, coby duše, objevíš na Zemi pravé bytí, pokud se to odhodláš multiplikovat. Nauč se komunikovat s duší a vyšli tyto myšlenky prostřednictvím dopravního prostředku, kterým je duše, k duši mateřské, aby se to tam, v duševním jako v celku, multiplikovalo na všech místech této Země. Takto dokážeš ty, Jan, osobně, a to ať ti je dopřáno až tato kniha vyjde, signalizovat mateřské duši: „*Něco tu mám, nebylo by to něco pro duše tohoto světa?*“ A když tebou vyslanou informaci, kterou jim přeposlala mateřská duše, jiné duše přijmou a ona je v jejich tělech přivede do knihkupectví, se zvědavostí vlastní lidskému vědomí sáhnou po knize. To je ta multiplikace. Může být základem obchodního úspěchu zejména tehdy, když andělství uzná, že tyto duše potřebují podporu. Takto je to možné. Nejde však o manipulaci. Je to přínos konkrétního návrhu do Díla.

Pokus se lidem vysvětlit, že dnes je důležitější než kdykoli předtím, aby si uvědomili podstatu těla, duše a ducha. Jsou propojeny, a pokud se mezi nimi vytvoří komunikace, změní se život a dostaví se zdraví, úspěch, klid a mír. Promluv k lidem o mateřské duši, která vysílá a vyzařuje. Prostřednictvím vaší duše byste se měli více než v minulosti pokusit proniknout do substance mateřské duše, abyste sami byli v

multiplikaci toho, co děláte. Mateřská duše rozhodne, zda plod, který je vyslán, odpovídá jejímu tělu. Začni se o to snažit. Považujte to za experiment a zakusíte rozmanitost.

To znamená, že zažijete to, co takto tvoříte.

Nyní se odvážím položit provokující otázku: dá se s tebou za určitých okolností vyjednávat? To je, jednoduše řečeno, otázka placení. ...

nezdržel jsem se smíchu... (autor)

Můžeš se smát. Přestože jsi tuto otázku položil v žertu, je opravdu opodstatněná.

Pochop: protože Bůh JE, JSEM i JÁ. Otázka zní: „*Existuje Bůh, protože jsem já?*“ Já tvrdím, že ano. Bůh je, protože všechno je; a když všechno je, jsem i já. A tak dále... Odpověď na otázku, zda se mnou lze vyjednávat, zní: „*Jelikož jsem, tak sotva.*“ Jelikož jsem, tak jsem. Znamená to, že existuji. Vyjednávat, to by znamenalo, že mě lze přetáhnout na kteroukoli stranu. Toho však nejsem schopen. Ani božské se nedá tahat, protože také je. Nyní by se dalo říci, ... *smích...*, že je to nehybnost, strnulost.

Ale abych to vysvětlil: Bůh je nehybný, protože je. Já jsem nehybný, protože jsem. A proto se mnou nelze vyjednávat.

Z kosmického hlediska je to však opravdu zajímavá věc... Otázka, zda je možné se mnou vyjednávat, by totiž znamenala: „*Dá se vyjednávat s Bohem, protože já jsem jeho nástrojem?*“ Můžeš jednat s Bohem? A tady je odpověď jednoznačná — ano! Jelikož vyjednávat znamená pohyb. Jednat, to není jen vyjednávání a dohadování se někde na bazaru v Káhiře, ale znamená to také — jednat. Protože teh-

dy komunikuješ s božstvím a božství je v tobě. A takto se skutečně můžeš pokusit vyjednávat s božstvím, se samotným šéfem, s nejmocnějším. Neobracej se na podřízené, protože ti nemohou být bohy.

Zkus si položit otázku: „*Hej, Smrti, dá se s tebou smlouvat? Mohu dostat namísto dohodnutých 80 let 81?*“ Se mnou smlouvat nelze, protože já jsem. Nerozhoduji o tom, jen provádím. Když však začneš komunikovat s božstvím, zjistíš, že s ním to opravdu jde. Možná, že tě moje odpověď mate a ptáš se sám sebe: „*Jak je možné vyjednávat s Bohem, když i Bůh je?*“ S Bohem můžeš vyjednávat, protože on je a ty jsi. Protože máš v sobě božský aspekt, můžeš se obrátit na samotné božství. To znamená, že v konečném důsledku rokuješ se sebou samým, protože v sobě nosíš božskou jiskru. Pokud tak učiníš, nikdy nebudeš chtít vyjednávat se Smrtí. Budeš totiž nevýslovně šťastný, když konečně budeš moci ve světelné říši využívat zkušenosti nasbírané na Zemi, protože jsi na zpáteční cestě. Probádej možnost: co ti to přinese, když budeš smlouvat kvůli sobě? Získal-li si zkušenosti před tím, než jsi dovršil dohodnutých 80 let, nač by ti bylo 85, když už jsi všechno vykonal? Zemřel bys nudou.

Ty jsi měl ovšem na mysli, že bys začal vyjednávat pro jiné, pro ženu po svém boku, pro dítě, kvůli nějaké události, protože jsi utrpěl ztrátu. Ale to nejde, jelikož to je mimo tvou božskost. A proto věz: kvůli sobě samému můžeš vyjednávat s Bohem, protože božské je v tobě, neboť jednáš se sebou samým. To znamená, že jsi se sebou a že jsi v pohybu. To je možné.

Uf, teď se mi paří z hlavy... Ale nevzdávám se. Dá se vyjednávat s luciferskou silou?

Ano. Vyjednávání je praprincipem dávání a braní. Všimni si rukou obchodníků, kteří smlouvají na bazaru... vzniká při tom tření, něco se děje a dříve či později se také naplní.

Když jednáš, konáš, jsi v pohybu. To znamená, že život se opravdu dá prodloužit nebo zkrátit. Ne však sjednáváním typu: „*Chci dostat namísto 83 90 let,*“ ale skutečným jednáním ve smyslu „činím se“, „něco dělám“, skutky, úkony. Pohybem a naplňováním úkolů je opravdu možné, že se čas a určení naplní o něco dřív. Rozumíš? Pilnější a vědomější prací na sobě můžeš čas zkrátit. Zkoušky a zkušenosti můžeš uzavřít před uplynutím dohodnutého času, a pak i dříve odejít. To je možné a byl by to příklad vyjednávání s Bohem.

Život si však prodloužit nemůžeš. Kdyby jsi tedy své životní penzum splnil v předstihu, jak jsme to právě načrtli, můžeš ihned jít nebo strávit zbylý dohodnutý čas na Zemi. To už záleží na tobě. Dovol mi, abych to vyjádřil takto: „*Plynu v proudu neustálém, jsem tady, dokud konec nenastane.*“ Tak se život naplní nad míru. Takové změny jsou možné.

Ale přerušil jsem tě, vysvětli mi to s tím vyjednáváním a luciferskou silou ještě jednou.

V magických kruzích, mezi obchodníky a členy lóží, se povídá, že ve snaze získat více peněz, zajistit si úspěch, moc a vliv, upíší nebo zaprodají svou duši ďáblu. Co to znamená?

...Anděl transformace se dlouho směje...

To znamená, že ve svých knihách o iluminátech píšeš pravdu. Přemýšlej o tom!

Co to však znamená pro duši? Když se pak taková „zaprodaná“ duše ocitne v duchovním světě, stojí vedle tebe Lucifer a popadne ji se slovy: „Sem s ní, ta patří mně...!“?

Tak úplně tomu není. Nicméně opravdu se tím může posílit říše temna.

Poslyš, můj milý Jane. V okamžiku, kdy jsi položil tuto otázku, vešel do místnosti *Anděl milosrdenství*. (*Médium později řeklo, že ho to v oné chvíli málem shodilo ze židle, jak intenzivní byla přítomnost Anděla milosrdenství; pozn. autora*). Anděl milosrdenství přichází, když ho volají a když nastal čas milosrdenství. Tvou otázkou jsi ho přivolal. Je to takříkajíc jeho pole působnosti a otázka není nezávažná...

Zaprodání, prodat někomu duši je absolutně nemožné, protože všechno je. To znamená, že se duše pohne ze středu místnosti do levého rohu. Z kosmického pohledu to není nic víc. Ale tvá otázka potvrzuje pravdivost tvých knih — v jádře, ne ve výkladu, a proto jsi také dostal po prstech.

V zásadě jsi to však pochopil správně. Tito pánové, mezi tím i stále více žen, zaprodali svou duši. Zaprodali, neboť ji zaměnili. Co si vzali? Moc. Ať už „základový kámen domu“ nebo peníze, to je bezvýznamné. Zde se operuje s mocí. „Ilustrátoři“ však nechtějí jen moc, chtějí všemoc, cítí se být bohy. To znamená, že oblek, který si oblékli, jim nesedí. Zde máme hru cyklů, zde je opravdu možné zaprodání duši

kvůli moci a sklouznout tak na temnou stranu — k lucifer-
ské síle.

Jelikož se nyní objevil *Anděl milosrdenství*, chce ti ozná-
mit, že milosrdenství se může dostat každému, když se pro
to duše rozhodne, nebo když je Země na zpáteční cestě ke
světlu. I tehdy může zasáhnout Anděl milosrdenství.

To, že temná strana si některou duši ponechá, bylo mož-
né od starých dob až podnes. Teď jsme však v přelomových
časech. Ve vyšší síle, na Zemi nového bytí, už to tak nebude
moci být, alespoň ne v takové míře. V malém možná ano.
Ti, kteří odejdou ze Země na jiné planety s nižšími vibrace-
mi, budou tuto hru hrát i nadále. Tam to bude pokračovat.
V podstatě je to tedy možné. To, o co tady jde především,
není zaprodávání duší, ale dávání a braní. Duše se zaproda-
la Luciferu za to, že získala moc.

Dříve či později však všichni pochopí, že moc náleží
božství. Tato duše, která se odevzdala stínu, je jen nepatr-
ným fragmentem božského. A protože je božského půvo-
du, nutně se bude chtít vrátit zpět, ke svému mistrovi, jako
zbloudilá ovečka. Cesta může být dlouhá, ale přece jen se
vrátí k „stádu“, protože tam patří. Duše se nemůže ztratit
nebo zmizet. Jak jsem již řekl, může v pokoji přejít z jedno-
ho koutu do druhého, ale stále zůstává v té samé místnosti.
V kosmickém se nic neztrácí, protože všechno je. A tak se
dříve či později duše opět vrátí ke „stádu“.

Ale abych se ještě jednou vrátil k tvé otázce: ne, Lucifer
si duši nevyzvedne. Nicméně po té, co ji vyzvednu, dosta-
ne se a setrvá na místech s nízkou vibrací. Zde se zdržují i
jiné duše, které nechtějí vidět světlo a neposlouchají anděla

strážného.

Někteří lidé, například můj dobrý přítel Manfred, dokážou předvídat smrt svých známých. Manfredu se několik dní před tím, než se něco stane, o události zdá. Někdy vnímá v předstihu nehody. Často se pokoušel takovýmto událostem zabránit. Věděl například, že jeho babička spadne ze schodů. Spěchal k ní a právě, když vcházel do domu, spadla. Trpí touto „vlohou“ či schopností a od dětství přemýšlí, proč ji má. Nemůže ji totiž pro nikoho prospěšně využít.

Má přístup.

Ten, přes něhož ti posílám tato slova (*médium; pozn. autora*), ho má již od dětství také. Je to přístup a v konečném důsledku jde o zájem o tematiku. Ne o tematiku umírání, ale bytí, vědomého bytí. Ten, na koho myslíš (Manfred), prožil mnoho životů ve vysokých kulturách. Mohu ti říct, že byl mistrem umění posmrtných kultů v Tibetu. Má to v sobě zakódované. Byl mistrem svého řemesla. S vytríbenějším čichem bys mohl ucítit odér smrti, v němž se on kdysi vyžíval po svém kněžském vysvěcení. Měl moc. Požíval blahosklonnosti a náklonnosti. Byl úzce spjat se smrtí a lidem prezentoval smrt jako martyrium osudu.

Nyní, v tomto životě, jako řadový člověk průmyslové doby, má k tomu stále blízko. Ještě jednou zde dostává předložené celé martyrium, a sice proto, aby to v sobě zničil. Je pro to otevřený, protože předtím to tak trochu zneužíval. Nyní tyto schopnosti má a nosí je v sobě, protože je v sobě ukotvil. Jsou k němu připoutané.

Může je však rozpustit, když začne mluvit se mnou, se Smrtí, takto: „*Naléhavě, snažně tě prosím,*“ — tedy, „*dlím*

v sobě a uvědomuji si posedlost — rozpust' to!“ Když bude prosit o rozpuštění, Anděl milosrdenství do něj temenem hlavy vyšle paprsek světla, paprsek milosrdenství, aby to v něm rozpustil. To mu řekni.

Řeknu! Děkuji pěkně za radu!

Zavři na chvíli oči a snaž se jej pocítit! Pomysli na Anděla milosrdenství, zvedni lehce hlavu a vnímej ho. Cítíš? *(Již dříve, když jen mluvil o Andělu milosrdenství, měl jsem slzy na krajíčku, a tak i nyní; pozn. autora).*

Takto spolupracuje duchovní síla. Nevolám o pomoc, jde tu jen o spolupráci duchovní síly. Protože duchovní síla JE, protože já JSEM, je zde vždy i pomoc, ať už jsem kdekoliv. Začni to vnímat.

Když si v kontaktu se mnou, když si uvědomíš mou existenci, bude i pomoc tam, kde se nacházíš, protože spolupracujeme. Anděla milosrdenství jsem nevolal, byl zde, protože to bylo nutné. Vy, lidé, pokuste se to pochopit. Tehdy budete mít řešení pro vaše pozemské problémy.

Někteří lidé vidí v tvářích těch, kteří brzy zemřou, jakýsi stín. Lze ho vidět i na fotografiích. Co je to? Jsi to ty?

Je to předzvěst.

Ber to jako... *smích*... odeslanou pozvánku. To je nejjednodušší vysvětlení. Je to odeslána pozvánka, lépe řečeno, její doručení. Jistým způsobem je to můj fragment, který vysílám v předstihu. A tak je zřejmé, proč člověk, dokud neodejde, jedná tak, jak jedná. Vyřizuje záležitosti, dělá pořádek. Cítí mě, i když to možná nechce přiznat. Posílám v

předstihu závoj, který odděluje od materie. Dá se vidět jako stín v pohledu, na pleti. Duše tak oznamuje tělu: „*Odchá-zím!*“ Tělo tehdy někdy zbledne, protože zjistí, že mu chybí život, vzduch, božský dech. Ztrácí barvu, vytrácí se z něj světlo. A tam, kde chybí světlo, přichází stín. Všimni si čer-né barvy pohřbu. Protože světlo z těla uniklo, zůstal stín. Ne však smutek, jen stín.

Mám k tomu ještě jednu otázku. Existují lidé, a mezi jasnovidnými dětmi, o kterých jsem psal, je také jedno, kteří dokáží blížíci se smrt vnímat čichem. Co cítí?

V pravém slova smyslu cítí orgány. Z vás lidí se stali la-bužníci. „*Nemůžeme se vzájemně cítit*“, „*jít za nosem*“... Tyto výroky o tom vypovídají. Jde o smyslovou závislost, o připoutanost k smyslům. Z toho, že je někdo závislý na smyslech, ti může být jasné, že je to gurmán. To jen krátce na úvod.

Čichem se dají cítit nejrůznější věci. Dejme tomu, že ně-kdo byl na pohřbu a pobýval v místnosti, kde na márách ležel mrtvý. Byl tam pach, pach smrti. Když tento člověk potká později někoho, pro koho si brzy přijdu, může to u něj vyvolat vzpomínku. To, co lze často cítit, jsou samotné orgány. Když se rakovinné buňky zmocní těla, začínají se rozpadat orgány. Otevírají se a unikají z nich pachy. Jem-ným nosem to ucítíš. Rakovinu cítíš proto, že orgány jsou rozežrané a otevřené a póry z nich uniká pach. Já sám mám ukotvení v energetickém centru břicha (solar plexus). A tento pach uniká právě odtud, kde je tělo měkké.

Jednoho dne budete vy, lidé, schopni vynalézt přístroj,

kterým budete moci orgány měřit. Vyzařování orgánů závisí na jejich pevnosti. Čím silněji vyzařuje některý orgán, tím více je člověk ve své konzistenci nemocný a poškozený. To je pro lidi zajímavý aspekt. Ti, kteří to dokážou cítit, začnou spolupracovat s vynálezci tohoto přístroje. Budou zkoumat, proč některé děti cítí smrt čichem, jak je možné, že mají takové schopnosti, a najednou jim to bude jasné: protože orgány vyzařují. Nejen teplo — proč si myslíte, že ve vytržení vidíte auru — ne, vyzařují v závislosti na jejich hustotě, pevnosti, a to takové dítě vnímá čichem. A přesně to bude lidem brzy k dispozici ve formě přístroje.

Bude tak například možné určit, že konkrétní orgán vypoví za deset nebo patnáct let službu. Takto bude možné přesně stanovit léčbu. Ale novým způsobem budete moci především zkoumat příčiny chorob, protože vyzařování orgánů souvisí s duševním stavem člověka. Omezí se tak rentgenování, protože stav orgánů se bude měřit prostřednictvím biologie těla. Rovněž intenzita vyzařování zubních kořenů se bude měřit tímto způsobem, také bez rentgenu. Při diagnostice už nebudete postupovat zvenku dovnitř, ale naopak zevnitř ven. To bude podstatný pokrok.

Vnímání smrti čichem je skutečnost. Takto, krok za krokem, by věda měla dospět k poznání, že na Zemi je toho ještě mnohem více. Vědec, který se tím bude zabývat, to objeví. Můžeš to říct veřejnosti, protože tudy vede cesta.

Jak je možné, že někteří jedinci vidí vedle jiných lidí smrt?

Uvědom si, že na Zemi vládne otupělost. Mnozí negují Boha, negují duši, smysl života jim je cizí. Co očekáváš?

To, čeho jsou na Zemi schopné přírodní národy, je u národů vysoké vibrace žijících na jiných planetách, úplně normální. Vidí, kdy se tělesné aktivity končí. Vědí, kdy přijdu a kdy nastane fyzická smrt. Tuto schopnost tam má každý. To je frekvenční vědomí. To znamená, že jsou v souladu s frekvencí celku.

Budeš-li schopen vidět, jako vstupuji do těla, abych od něj oddělil duši, tehdy jsi vnesl a ukotvil do části svého takzvaného pozemského vědomí vědomí vyšší. Obě úrovně vědomí patří k vědomí okamžiku.

Může to být například tehdy, když se v některém životě rozhodneš přinést na Zem, na pozemskou úroveň, toto poznání. Jestliže jsi už jednou souhlasil, těžko to budeš moci vzít zpět. To by se rovnalo téměř kompletnímu přeprogramování struktury tvého informačního systému.

A dále si uvědom, že jsem z božské inteligence. Bůh je všude, proto jsem i já všude. A tak mohu být i v tobě a vysílat prostřednictvím své inteligence, kdy je pro koho určen konec.

Lidé, kteří tím trpí, například tvůj přítel, mohou poprosit Anděla milosrdenství i mě, abychom jim tuto schopnost odebrali. Ta však může být i darem. Možná ne hned na začátku života, ale později, když se smrt v myšlení člověka stala normální. Pak to nezatěžuje. Řekni mu, aby si přečetl tuto knihu. Ta něco změní. Pochop, tato znalost je v tobě, protože jsi člověk, protože nosíš v sobě kosmos. Takto jsi součástí celku, a k celku patří informace. K celku patří příchod a odchod, pro a proti, dávání a brání. Tím vzniká tření způsobující explozi naplnění.

Proč si získáváš pozornost prostřednictvím této knihy?

To je ta nejjednodušší otázka, na kterou mohu dát odpověď, protože v okamžiku konání je to pohánějící síla.

Odpověď zní: „*Čas dozrál.*“ Čas je zralý na to, aby mě slyšeli, protože Země stoupá. Stále více lidí si bude uvědomovat, že smrt není nepřítelem odjezdu, ale přítelem příjezdu, přivítáním na vyšší energetické úrovni. Lidé si uvědomí, že z pohledu fyziky jde o přeměnu: z jistého agregátového stavu pevné hmoty do řidších seskupení. Čas dozrál. Toto je první krok, aby se lidé o tom dozvěděli z knihy, aby to začalo vibrovat v jejich hlavách, až se zbaví strachu ze mne a získají odvahu odevzdat se mi.

Přemýšlej, jaké by bylo hezké, kdyby se lidé nebáli tiše smrti, ale aby oslavovali její příchod jako radostnou událost, jako narození. Neboť mohou oslavovat přechod na nový energetický stupeň. Vidiš můj záměr? Příchod na svět je jako odchod z něj. Je to jen jedna fáze všebytí.

Na Zemi se vžil výraz „práce se světlem“. Já zase formuluji výraz „práce se stínem“. Ale, prosím tě, nepleť si to s luciferským stínem. Jelikož jste se začali posouvat směrem ke světlu, vyvíjíte se k vyššímu bytí. A protože je to nepřetržitě se opakující zrod, patří sem i kontakt s mou silou. Rádi mluvíte o andělech světla, ale měli byste se zmínit také o andělu, který vykonává svou službu v zdánlivém stínu. Neboť i já jsem všebytí a dokáži zářit všemi mými strukturami.

Protože pracujete se světelným, nastal čas, abyste pracovali i se mnou. Když pracujete současně se světelným i se mnou, vznikne tření, z něhož bude zažehnuta jiskra napl-

nění. To znamená, že samotná božská jiskra se promění z plamene na světlo.

Kde je tvoje místo v hierarchii andělů?

Mám pevně určené místo. Pronikám všemi dimenzemi představitelného bytí.

Někteří andělé jsou v dimenzi tvého bytí. Já jsem všude. Jak jsem již vysvětlil, jsem aktivní i v andělství, protože andělům pomáhám přecházet do jiných dimenzí. I zde jsem Transformátor, i když v jiné hustotě. Jsem přímo napojený na Boha. Jedno jsem já, to druhé je Anděl milosrdenství, který má platnost i pro mne.

Dalo by se říct, že jsem „přeskakující“ andělská síla. Jelikož jsem všude, mohu i všude působit. A tak jsem například schopen pomáhat i bytosti jména Saint Germain, o které si se dříve zmínil, při jejím vývoji do říše světla. Mým úkolem je také pomáhat andělům, neboť se nacházejí mimo božský pramen. Je potřeba to všechno správně chápat. Přestože existují andělé mimo božský pramen, stejně jako se mimo božský pramen nacházíš i ty, všichni jste přece pevně spojení s veškerenstvím poutem přítomného okamžiku, poutem nynějšíku. Tak jsme všichni, mne nevyjímaje, hluboce propojení.

V jisté formě jsem druhem silového pole, baštou do nekonečna pokračující existence.

Proč u mě a mnoha jiných lidí ochabl zájem o knihy?

Protože ses změnil. Při těchto tématech je důležité především, abys byl na světě první, například s touto knihou. V tom jsi pionýrem a nikdo ti nemůže vytknout, že jsi opi-

soval. Pokud jde o esenci knihy, ta je rovněž velmi důležitá. Je to takříkajíc čistá energie, nezabarvená názory jiných autorů. A navíc, v knihách se sotva ještě najde něco nového. Neříká snad stará moudrost, že od určitého bodu je třeba přejít od čtení k činům?

Jak mluvíš přes médium?

Přes jeho vědomí, stejně jako u vás všech. Vědomí je branou řeči. Ve vědomí jste čistí. Jeho středem má proudit informace a tu musíte přijmout co nejčistší. Když se dostane na okraj vědomí, začíná se prostřednictvím všeho, co médium četlo nebo slyšelo a co se mu honí hlavou, rozptylovat.

Toto médium, prostřednictvím kterého máš teď ke mně nejlepší přístup, je mluvčím Světla. Během příjmu je schopné vypnout téměř vše, co v něm klíčí. To však nelze dělat nepřetržitě. Proto si musíš uvědomit, že není vyloučeno, že se připlete i jeho myšlenka. Není to žádná tragédie, měl bys jen vědět, že tady začíná rozptyl.

Jak pocítím já nebo médium, že jsi to ty a ne nějaká jiná bytost?

Cítí mě. Cítí klid mé frekvence. Vnímá mou frekvenci, protože přicházím z prapůvodu, z božského. Vproudím do něj a v tom okamžiku se zpomalí jeho tělesné procesy. Neregistruje mě tedy ve vrchním poli vědomí jako ty bytosti, kteří se přes něj vyjadřují jindy. Když přes něj promlouvám já, jsem jako jeho obal. Vpluju do něj a podle toho mě vždy pozná a ví, že jsem to já. Je to jako kdyby sis oblékal kabát.

Když začnu působit, jeho temeno se zelektrizuje. Když jsem v něm, pocítí, jak ho to táhne do výšky, protože když má vyrovnanou páteř, může mě filtrovat v celku a plnosti myšlenek.

Jane, když mě zavoláš ty, okamžitě mě poznáš podle toho, že ti za několik sekund vystydnou nohy. To ať je naším signálem.

krátká přestávka

Dovol mi však ještě poznamenat, že napsat knihu je úžasný projekt. Zdůrazňuji, a teď se neplaš, že psané slovo je jen vedlejší věc. Podstatné je jednat se světlem, naplno jednat. To, co změní tvůj život, je práce se mnou.

Proto se nestarejte o jména (*médium a já, pozn. autora*), kterými se lidé zvětčují v knihách. Důležité jsou jejich činy! A ty patří ke kosmickému vědomí.

... *smích*... A tak sklídíte slávu teprve v době, když už nebudete na Zemi. Cožpak to takového Mozarta zajímá, když hledíc z duchovního světa poznává celistvost celku? Zde je jeho jméno jako jmenovka na schránce mrakodrapu. To nic neznamena. Z kosmického pohledu není pozemské jméno ničím, protože máš tisíce životů a tisíce jmen.

Přejdeme k otázce sexuality. Lidé různých náboženských směrů jsou přesvědčeni, že sexuální zdrženlivost je k postupu do vyšších duchovních úrovní nutná. Nebo řečeno jinak: ten, kdo vede sexuálně zdrženlivý život, si zajistí v nebi lepší místo. Jiní zase, jak se můžeme dočíst v bulvárním tisku, vedou extrémní sexuální život, což nakonec ústí do pornografie, orgií, sexu se zvířaty, dětmi a podobně.

Jak to vidíš ty?

Sexuální zdrženlivost během celého života nemůže být užitečná. Kdyby to tak praktikoval každý, lidstvo by vymřelo.

V určitých životních situacích však může být vědomá zdrženlivost velmi vhodná. Vytvoří se tak prostor pro jiné myšlenky. Zda někdo vystoupí do vyšších duchovních sfér, to záleží na jeho osobním duševním plánu. Sexuální zábrany a blokace mohou zapříčinit duševní choroby a ovlivnit lidské chování. Proto by se ani to nemělo posuzovat paušálně. Kdo v minulém životě nebo životech žil sexuálně intenzivně, možná se nyní rozhodne pro sexuální zdrženlivost, například jako mnich nebo jeptiška. Ale může to být i naopak.

O tomto tématu se na Zemi příliš mnoho diskutuje. Na vaší planetě se sexualita rozebírá natolik, že často chybí láska. Dnes ti mohu říci, že vše, co se děje z lásky, co se dělá z lásky, je v pořádku a má na Zemi své místo. Hlavně v mládí, když se člověk učí pociťovat svou sexualitu a energii dolního vstupního energetického bodu (sexuální čakra), vydává se často na výzkumné cesty, aby tuto energii probádal a naučil se s ní správně zacházet. Je to jako se vším v životě. Později by se však měl naučit zacházet s ní vědomě. Pro některé se stává sexualita náboženstvím, což není dobré. Jiní si s ní vydělávají peníze, což je totéž. Každý má však svobodnou vůli a proto musí také nést následky vlastního jednání. Zde se musí vyzkoušet každý sám. Aby se zastavil úpadek, vznikla nejedna nemoc. Proto se člověk musí zeptat sám sebe: cítí při praktikování sexuality lásku, nebo je to jen rozkoš, žádostivost, pud, nebo pocit moci?

Znovu zde rozhoduje vědomí a duševní velikost. Čím vyšší vědomí má duše, tím více jedná z lásky. Opak poukazuje na to, že převažují temné aspekty a člověk nedokáže ovládat své smysly a tělo. Není pánem materie, ale ovládá jej hmota, říše stínů. Jakmile převládá neláska, panuje říše stínů. Každý člověk je vybaven přirozenou hranicí stydlivosti, s níž se učí zacházet. Když lidé tuto hranici násilně překročí a přitom zneužívají nouze jiných — jako například v oblastech postižených tsunami kde rodiny kvůli přežití nabízejí k sexu děti — tehdy nepůsobí strana světla, ale síly temna. Člověk nekoná důstojně. Ať se tedy ten, kdo žije sexuálně, zeptá sám sebe, zda si on a jeho partnerka při tom zachovávají důstojnost. A respektuje se i důstojnost partnera?

Co říkáš na lásku mezi zástupci stejného pohlaví? Podle učení koránu i křesťanství je to smrtelný hřích. Odmítá ji i buddhismus a dalajláma. Nejtvrději se však o ní vyjadřuje židovská víra. Spisy Mišna a Talmud požadují za praktikování homosexuality smrt. Je to názor božského, nebo jsou to jen pozemské interpretace?

Láska jako taková je božský aspekt, a proto je nedotknutelná. To však, na co se ptáš, zodpovím takto: není to v souladu s myšlenkou Stvoření, neboť by nebyl možný vývoj. Chybí zde tření, které by vzniklo jiskru naplnění. V evoluci lidstva z toho nevzniká dítě. Když se však přece jen přitom pocítuje láska a bystří se intelekt, dochází k obohacení na této úrovni.

Božský pramen vytvořil dva proudy, které si ve vývoji navzájem pomáhají. Tak byl vytvořen mužský a ženský vývoj, a to proto, aby se doplňovaly. Příčina toho, že muž se chová jako žena, že se cítí být ženou, nebo se i obléká jako žena,

většinou spočívá v tom, že jeho duše byla v předchozím životě ženou a tato vzpomínka je velmi silná. Jiní lidé zase zažili v dětství situace, kdy bylo se sexualitou spojeno násilí nebo hanba, což pak vede k blokadám a strachu či odporu k opačnému pohlaví. To je třeba zohlednit. Dá se však pomoci. Úkolem muže v dané inkarnaci je být mužem a nikoli ženou, a naopak.

No z kosmického pohledu se na to díváme neutrálně.

Kvůli rozptýlení položím jednu provokativní otázku: miluje pratvůrce odvážné lidi více než zbabělce?

Jelikož v každém člověku spočívá duše, která v sobě nese božské jádro, miluje božství každého člověka jako sebe samého — protože člověk má božský původ.

Co máš na mysli ty, to je pozemské nazírání. Dovol, abych k tomu řekl toto: odvážný člověk může být v duši temný, bázlivý může být světlý a jasný. Jde o věčné duševní struktury v milionové a mnohamilionové rozmanitosti. Jsi odvážný, ale taky ses už bál. Byl jsi temný a také světlý. Žil jsi i to nedobré, ale zvolil sis to vědomě, abys poznal všechny aspekty Stvoření a zjistil tak, co chceš a co nechceš. Aby ses mohl rozhodnout, a aby se ti ujasnilo, že chceš jít jinou cestou. A máš před sebou ještě dlouhou životní cestu.

Existuje něco, čeho by se měla duše nebo člověk bát?

Vlastní temnoty — ano!

Existuje něco, před čím by se měl člověk chránit?

Před vlastní temnotou a nezodpovědností!

Existuje svobodná vůle, nebo je osud člověka na Zemi předurčený?

Uvědom si, že svobodná vůle celkového konání neexistuje — to je božské. Člověk má stanovený osud v rámci toho, co si připravil ve svém životním plánu.

Vem si situaci dítěte. Má mnoho volnosti. Může se rozhodovat, jak si zařídí den, s kým si bude hrát, jak rychle zvládne domácí úkoly, zda bude malovat nebo půjde plavat. Rodiče však zůstávají stejní, taky snídaně, oběd, večeře, dítě chodí do školy, atd. Znamená to, že existují nehybné, neměnné danosti. V rámci nich se však může dítě, duše, svobodně pohybovat. Stejně je to i ve velkém s lidstvem. I tady jsou velké úkoly neměnné, ale vývojové kroky v rámci nich se obměňují.

Proto odpověď na otázku, existuje-li svobodná vůle, zní: ano, s výhradou, že svobodná vůle je dána konáním určeným v životním plánu. Kromě toho se může stát, že zasáhnu já a svobodnou vůli obejdu; když už nelze očekávat, že se životní plán naplní, například, když je u konkrétního člověka konzumace drog natolik destruktivní, že již není schopen sbírat zkušenosti.

Svobodná vůle, z pozemského pohledu, jak by si ji přáli lidé, neexistuje; nemohou si totiž dělat vše, co se jim zachce. Tento pozemský život si však na duchovní úrovni vytvořili sami. A proto je vůle přece jen svobodná, protože dělají to, co chtěli a pro co se rozhodli před svou inkarnací... Závisí to na úhlu pohledu.

Proto bych to mohl definovat takto: svobodná vůle exis-

tuje, když se všechno dělá ve smyslu pozemského určení. Zásadou je proměnit daný životní cíl na zkušenost božského bytí, a tehdy se vůle stane svobodnější než kdykoliv předtím.

Omezenost, pozemské omezení těla, se prožívá ve smyslu svobodné vůle. To znamená, že tělo není svobodné, a proto nemůže být svobodná ani vůle. Protože tělo je vázáno k Zemi, zdánlivě je připoután k Zemi i osud člověka. Dalo by se říci, že jeho osud, když ho omezíme jen na pozemské, je určen. Začne se uvolňovat pouze tehdy, když Země začne vyzařovat směrem nahoru, do vyšších frekvencí.

Svoboda vůle na Zemi nikdy nebude, protože Země předurčuje hranice svojí strukturou. Zde jsou tedy omezení daná, v duchovním světě ne. Proto platí jak pro pozemské tak i kosmické nazírání, že svobodná vůle se podřizuje hře Stvoření. Tou není hledat odplatu, jako je tomu v pozemském životě. Hrou a úkolem Stvoření je být, stát se osvíceným.

Uvědom si, jak intenzivně a jak pomalu se začínají hroutit hranice, jak se krok za krokem odstraňují omezení, až se nakonec vůle a osud lidí rozplynou v bezhraničnosti. Až nakonec všechno skončí v Jednom (v Bohu), v proudu božské dokonalosti. Neboť tehdy zavládne svobodná vůle uvnitř i venku, protože vnějšek není. Poté bude všude vládnout svobodná vůle, neboť člověk unikl svému osudu a opět vstoupil do božské svobody celistvého působení. V tomto stavu existuje svobodná vůle, vůle božského Jednoho, božské jednoty.

Když máš práce nad hlavu, kupříkladu při záplavách

nebo ve válkách, musíš odpracovat mimořádnou změnu?

Vysvětlil jsem ti, že Země stoupá. To je neměnné. Tento proces je spojen s válkami a přírodními katastrofami. Ty nemusejí být vždy způsobeny pohybem Země ale také vlivem člověka. Nejenom Země je tedy původcem „přírodních katastrof“. Někdy tomu napomáhá člověk; technologie k tomu jsou již dávno k dispozici. Není však relevantní událost nebo to, zda zemětřesení vyvolala neznámá síla. Pro mě je rozhodující, nachází-li se člověk X v určitém čase na určitém místě, kde se setká se mnou. Pro duši, jejíž čas se naplnil, je nepodstatné, kdo nebo co způsobilo vlnu tsunami. Faktem je, že člověk jde tam, kde najde smrt, v souladu se zákonem rezonance. Oběť si hledá pachatele. Když se na to díváme střízlivě, je to tak. Pohyby Země, například výbuchy sopek, se odehrávají již po mnoho tisíciletí od počátků existence této planety a proto nejsou ničím neobvyklým. Není to nic nového. Země je v procesu, kterému říkáte zvyšování frekvence. A ten přirozeně nutí všechno na Zemi ke změnám a dalšímu vývoji. Je tomu tak v politice, hospodářství, náboženství a tedy i v geologii.

Samozřejmě lidé, kteří budou v těch momentech odvoláni, prožijí bolest. Žal pocítí i jejich rodiny. Nevědí, proč se to stalo. Nevědí, že odchozí očekává v jemnohmotném světě duševní rodina... Původcem trápení však není samotná smrt, ale fakt, že lidé nechápou. Nevědí, co je život, jaký má smysl, a co je smrt.

Brzy zhasnu mnohá světla a odevzdám je andělům strážným. Žal příbuzných to však nezmenší. Samotné duše věděly, že se to stane již tehdy, když si volily fyzické tělo, tedy před narozením, neboť byly při plánování života. Po narození na to však zapomněly.

Můžeme to vyjádřit takto: duše si podvědomě hledá místo, na kterém se něco stane — nehoda, letadlo, které spadne, záplavy - aby mohla opustit tělo.

Udivuje mě, že se o některých událostech, například o záplavové vlně (Asie), toho tolik psalo. Před nedávnem jsem na dvou jiných místech Země vyzdvihl mnohem více lidí. O tom se nepsalo nic. Měli byste o tom popřemýšlet. Jaký je v tom záměr?

krátká přestávka

Budou i tací, kteří pravdu nepochopí. Nebudou chtít a ani ji nemohou přijmout kvůli omezené úrovni svých znalostí. Budou mezi nimi tací, kteří nejenže pochybují o mých výpovědích, ale pocítí je jako útok, protože jejich víra nebo nevíra, neboť je pozemského původu a tedy nedokonalá, jim brání přijmout to, co ti odevzdávám. To, že nevěří, nic nemění na tom, že je to tak. Buď si toho vědom.

Ještě jednou — změna vaší planety je v plném proudu. Ještě mnozí ze Země odejdou, z vašeho pohledu, dramatickým způsobem. Bude jich tolik, že je ani nebudete moci spočítat, protože zmizí celé státy. Celá planeta zdrsnela a opustila cestu lásky. Je to váš společný osud. A abych to vyjádřil tvým humorným způsobem: „*Typ jako já bude mít v budoucnu hodně práce!*“

Dozvěděli jsme se, že síla prastvoření, Bůh, nehodnotí. Jak je to s tebou? Bolí tě někdy, že jsou na Zemi války?

Nemůže mě to bolet, protože jsem si vědom nekonečnosti. A znám geneze duší, všechny jejich životy, a vždy vidím souvislosti, nejen osud jednotlivého života. Samozřejmě, válka je speciální věc. V případě války či přírodní katastro-

fy jsou tam už několik dní před událostí přítomny miliony a miliony andělů. V mnoha fragmentech jsem připraven já a se mnou všichni andělé strážní a duševní rodiny postižených. Duševní rodiny smějí pomáhat, i když nemají funkci andělů.

Zde se opět setkávají tma a světlo. Na jedné straně smrt a zkáza, a vzniká dojem, že temnota dominuje a zvítězila. Na druhé straně čekají andělé a příbuzní, kteří přivítají duše a uloží je do světla. Přijímají je v lásce a snaží se je uklidnit. Přitom je zajímavé, že jsou tam, sloužíc světlu, nejen andělé, ale i bytosti, které vůbec nejsou k tomu oprávněné, ale přicházejí dobrovolně. Někdy jsou tyto bytosti na místě činu již několik týdnů dříve a všechno připravují.

To mě neudivuje Při přírodních katastrofách nebo událostech, které se, řekněme, neodvratně stanou, přičemž je nepodstatné, kdo nebo co je způsobilo, si zvířata předem vyhledávají jisté místa. Vědci se dohadují, jak je to možné. Co na to říkáš ty?

To je správný postřeh. Vaši vědci zjistili, že při záplavě (Asie; pozn. autora) nezahynula žádná zvířata. Vědci odpověď cítí, ale nevysloví ji. Odřezali by si tím totiž větev, na které sedí. Lidé, kteří to zkoumali, zjistili, že zvířata odešla hodiny před událostí. Malí tvorové, jako jsou ptáci, brouci, ještěrky a krysy, se vzdálili dokonce celé dny předtím. A co lidé?

Zvířata vnímala impulsy přírody a andělství a reagovala na ně. Dokážou mě vnímat a vědí, kdy se něco stane. Mohu s nimi mluvit tak, jak je toho schopna každá jemnohmotná bytost. Lidé často hledí na zvířata z patra a myslí si, že je předčí.

V tomto případě by však mohli lidé konstatovat, že je to naopak — zvířata je daleko předčí. Přemýšlej o tom!

Čeká nás v budoucnu více takových událostí, přírodních katastrof a mnoho mrtvých?

Samozřejmě, to jsem již řekl. Je to normální. Pro mě, který zde působím od počátků Země, je to proces růstu. Jako když při růstu bolí děti kosti a vypadávají jim mléčné zuby, rovněž růst Země je spojený s bolestí. Staré národy a kultury to věděly, jen vaši vědci to negují. Lépe řečeno, neinformují o tom, neboť i tak to nemohou změnit.

V mé knize Třetí světová válka jsem uvedl výpovědi sto jasnovidců z různých dob, kteří předpovídali nejen první a druhou, ale i třetí světovou válku. Mělo by k ní dojít v následujících letech. Mají ji doprovázet občanské války a přírodní katastrofy. Co vidí proroci a odkud pramení jejich vjemy?

Věz: otázka přírodních katastrof je již zodpovězena, neboť probíhají. Také na otázku třetí světové války je už odpověď zde. Pohlédni na svět, na země jako Írán, Irák, Irsko, Palestina, a další. Už se začala. Podívej se na černý kontinent a poté do propastí ulic Evropy nebo Ameriky. Všímej si měst Jižní Ameriky, vichřic v Jižní Americe, požárů v Austrálii, záplav v Asii. A pozoruj, jak padají hlavy v Číně. Válka probíhá, zkáza postupuje. Už se to začalo. To je odpověď.

A pohlédni na proroky a jejich proroctví. Vždy existovaly lidé, kteří dostávali informace z božského pramene prostřednictvím andělství nebo energetického zemského pole a viděli, co leží v daleké budoucnosti Země. Mohou

to být jednak ti, co napomínají, poslové nového času, nebo jsou to vnuknutí takové mimořádné důležitosti, že si duše jistě vezmou za úkol přinést tyto informace na Zemi. Je to transformace kosmických znalostí směrem dolů, k zemské kůře. Podporují to často i bytosti cestující po Zemi ve vesmírných lodích, které též vidí její vývoj. Nemusí to být vždy andělství, kdo informuje.

Jak se správně modlit?

Odpověď zní: odevzdaně!

Vysvětlím to podrobněji. Modlíš se jen tehdy, když se božskému odevzdáš. Nejde o svatá slova, ale o cit, který v sobě máš, když se obracíš ke stvořitelské síle. Tehdy je modlitba jako postel, jako když se člověk uloží na lůžko, aby se zregenerovat, uklidnil a nabyl síly. Snaž se najít výrazy duchovní moudrosti v německém jazyce. Modlitba znamená: lehnout si do postele, uložit se do koryta plynoucí řeky, do božského proudu. (*Modlit se - „beten“, a uložit se - „sich betten“; řečiště je „Flussbett“, tedy obrazně znamená slovo modlitba vložít nebo uložit se do koryta božství; pozn. překladatelky*) Správně se modlíš tehdy, když se odevzdáš síle, k níž se obracíš. Modlíš se sám k sobě, protože se uložíš do postele nebo do záhonu (*rovněž slovo záhon - „beet“ je v němčině příbuzné se slovem modlitba, postel a řečiště; pozn. překladatelky*). Sázíš v něm semínka květin a necháváš je svými činy kvést. Tak, jako slunce umožňuje růst květin, je odevzdanost, radost a zářivý smích správný základ pro tvé modlitby, abys pak, bude-li tvá modlitba vyslyšena, sklídl velké plody.

Nemodlíš se správně tehdy, když odevzdaně hořekuješ, naříkáš a vypočítáváš, co všechno ti chybí a co si přeješ, ale jen tehdy, když se postavíš tváří v tvář božské síle, když s ní jsi na jedné úrovni. Nemusíš padat na kolena, ale vzpřímeně, jasně a při plném vědomí se snaž roznítit božskou jiskru, která v tobě spočívá, v oheň. Konec konců, modlitba směřuje k tobě samému, neboť stvořitelská síla je v tobě. Buď si toho vědom!

Znamená to, že s odevzdaností, s jakou ses tázal, dostaneš odpověď. Proto je důležité nejen správně volit slova a dávat pozor na cit, ale také vědět jak přijmout odpověď.

Ptám se tě: *„Opravdu dokážeš slyšet, co říká božský pramen v tobě? Naslouchat mu?“* Neboť odpověď přichází většinou obratem, jako tichá myšlenka vystřelená do tvé hlavy. Začni v sobě naslouchat slovům Jednoho. Začni vnímat, že Bůh je, protože ty jsi. Proto modlitba není jednostranná záležitost.

Modlitbu tak, jak se dnes většinou praktikuje na Zemi, lidé „podkopaly“, protože nejsou schopni ve svém nitru slyšet odpověď stvořitelské síly. Většina lidí chce mít s tímto „Bohem“ co do činění pouze tehdy, když ho o něco žádají, když se mají špatně a jsou v nouzi. Jelikož nepraktikují komunikaci se stvořitelskou silou a ani se v tom necvičí, nejsou většinou schopni vnímat odpověď, i když ji dostali, ani v případě, že jsou v nouzi. Nevnímají v sobě hlas a nevidí znamení, která dostávají. Stále více lidí se odvrací od Stvořitele. Zapírají v sobě božské a jednostranně se věnují materiálnímu.

Moderní člověk se snaží vysvětlovat život a jeho původ

bez přítomnosti duchovní inteligence. Když se mu však daří špatně, prosí o pomoc. Dokážeš si představit, že člověk, který po celý život naslouchá tomuto vnitřnímu hlasu, odevzdaně se modlí, a vědomě se snaží naplnit svůj životní plán, že tento člověk má lepší spojení s Bohem než ten, který se mu vysmívá? Bylo by spravedlivé, aby ten, kdo umožňuje božskému jádru, aby v něm rostlo, dostal stejnou mírou jako jiný, který Boha nepotřebuje? Ne!

A proto ti, kteří žijí se stvořitelkou silou v srdci, dostávají více a jsou odměňováni štědřeji, než ti druzí. Jen tak je to spravedlivé. Odměnu však není třeba chápat finančně — to samozřejmě také — ale jako štěstí v srdci a životě.

Nejsi i ty jedním z těch, o kom mnozí říkají: „Jane, ty máš prostě vždycky štěstí!“

To je pravda, tito lidé mi jdou na nervy. Většinou jsou to závistivci.

Tak je to. To, co dostáváš, není štěstí, ale plody tvé práce na tobě a v tobě. Lidé nevidí, co se v tvé hlavě odehrává, ve tvých mozkových závitech. Nevědí, o čem si povídáš se stvořitelkou silou, co si přeješ, a co dostáváš. Tito lidé, tito závistivci, jak je nazýváš, nevidí ani myšlenky mnicha či jeptišky, kteří žijící v čistotě myšlenek a modlí se za jiné. Pokud lidé jako ty intenzivněji a přímo komunikují s duchovním, tak je to na základě každodenních činů a každodenního konání. To se odměňuje.

Nebyl to (náhodou) ten, kdo vám vládne, a ti, co ho doprovázejí (*Německo; pozn. překladatelky*), kteří prohlásili, že nevěří v Boha a ani žádného nepotřebují? No a jak vedou zemi? Takový je zákon — když nechtějí sloužit světlu, přidruží se k nim to druhé.

Co jsou sny? Co mi o nich můžeš říct? Jak víš, od dětství sním tak intenzivně, jako když se jiní dívají na film. Ráno si sen většinou pamatuji. Jaký to má ale smysl? Někdy se mi zdají sny o událostech, které se stanou o několik dní později nebo až za několik let. Jiné sny jsou zase chaotické, nebo pocházejí z jiného času.

Sny jsou důležité. Bez snů by se člověk pomátl, jeho duch by se pomátl.

Existuje mnoho pohledů na sny. Mnohé jsou obrazy z hloubek podvědomí. Ukazují, co člověk zažil, čím se zabývá, co si obzvlášť zapamatoval a co v něm zanechalo takzvaný dojem, otisk. Může to být strach nebo i touhy. Prostřednictvím snů si má člověk uvědomit, co ho zaměstnává a čemu je třeba se intenzivněji věnovat. Je to podnět, aby o tom přemýšlel. Sní takříkajíc něco, co nezpracoval přes den. Sny lze nazvat i kanálem odlehčení. Některé jsou vnuknutími doprovázejících bytostí — anděla strážného a duchovních vůdců. Sem patří i sny o nadcházejících událostech. Může se to odehrát za několik dní, týdnů nebo let. Člověka mají připravit nebo varovat, aby se dokázal se situacemi, které nastanou, lépe vyrovnat.

Pojďme hlouběji. Sny — a to je těžké vysvětlit — jsou komplexní. Jsou vyňaty z celku, z obrazu kosmu. Jsou to plynoucí obrazy, které přinášejí zpět minulé události, obrazy, jež si během života zažil, a které jsou hluboce ukotveny ve tvých buňkách. Tvé buňky je vyplivují jako balíčky z automatu, aby ti pomáhaly při zpracování, aby tě odpoutaly od tvých činů a posunuly k čistotě tvého ducha. Sny mohou být i nástrojem duchovních bytostí, aby tě inspirovaly

nějakým vynálezem, myšlenkou, kterou později, po letech, uskutečníš. Napíšeš například hudební skladbu, nebo vytvoříš konstrukční plán nějakého technického přístroje. Člověk sní, protože informace je vibračním a gravitačním polem. Takto se informace přenáší do vibračního pole člověka. Sny jsou někdy — dalo by se říci — myšlenkami ducha, které vložil do vibračního, gravitačního, pole člověka. Na jedné straně pocházejí z božského pramene a na druhé straně vznikají třením v magnetickém poli člověka, což znamená, že se vyvíjejí. Do vibračního pole člověka přicházejí z jiné frekvence. Vniknou tam a mění se na obrazový děj, aby nosič, člověk, nabyl poznání. Sny jsou na to, aby (člověk) byl, aby se stabilizoval, protože ve snech se často zpracovávají hlubiny psychiky.

Sny se dají vykládat různě. Zabralo by to celou kapitolu, neboť smysluplně je mohu vyložit jen tehdy, když je rozeberu. Připomeneš-li mi nějaký konkrétní sen, vysvětlím ti jeho smysl. Každý sen má ovšem jiný význam a u každého člověka to je jinak. Sny jsou obrazy událostí, které se tě týkají, jsou to ale i obrazy, které jsi převzal a přijal od tvých bližních. Jelikož se každý den setkáváš s jinými lidmi, opravdu můžeš něco z jejich energetického pole převzít, a to se pak promítne v obrazech.

Existují i denní sny. Sníš během spánku a také v něm se sny různě rozlišují. Spíš hluboko nebo mělce? Spíš přes den, aby ses zotavil? Mnohé sny jsou obrazem toho, co zažívá duše, když vychází v noci z těla. Duše je kombinací více odlišných těl duchovní substance (*označují se jako astrální, kauzální, mentální a emocionální tělo; pozn. autora*). Když tě anděl strážný chytí za ruku, vezme s sebou jedno

nebo více z nich, a vydá se s nimi na cesty. Takže ve spánku část duše nevědomky opustí tělo a ty můžeš vstoupit do různých dimenzí vesmíru, univerza. Všechny zkušenosti, které tam získáš, zkušenosti z kosmických světů, přinesou pak duchovní těla zpět do vědomého bytí, do tvého nadbytí, a protože právě spíš, do podvědomí. A tyto věci můžeš vnímat skrze sny. Proto bych sen označil jednoznačně jako kosmický fenomén.

V některých chaotických snech se překrývají ty nejrozmanitější zkušenosti duchovních těl. Ráno v tom můžeš mít chaos, protože tvůj mozek si v takovém množství nedokáže udělat pořádek, ale vědomí ano. Tvé podvědomí ukládá tyto obrazy do paměti jako zkušenosti, abys je rozbalil možná ještě v tomto životě a stal se velkým, stal se „pisálkem“ ... *smích* ..., nebo vynálezcem. Když se duchovní těla takto oddělí, můžeš vcházet do svých předchozích životů, a to, co jsi tam a tehdy zažil, implantovat do dneška. Když duchovní frekvence tvého bytí pocestuje v noci například do jiného života na jiné planetě, aby se tam rozhlédla a někoho pozdravila, možná náhle vymyslíš něco velkolepého. Tehdy můžeš implantovat tamní bytí jako zkušenost do svého nynějšího pozemského vědomí. Uloží se do paměti duchovních buněk a v průběhu tvého současného pozemského života se uvolní. Takto se tamní znalosti přemění na pozemské. Takoví lidé jsou často považováni za blázny, protože v sobě nosí znalosti budoucnosti, kterým okolí nerozumí, ano, ani rozumět nemůže.

Pak ještě existují sny, ve kterých mají lidé dojem, že se nacházejí ve vesmírné lodi cizích bytostí a tyto je vyšetřují. Může jít o skutečné zážitky. Často si tehdy berou s sebou i celé (fyzické) tělo. I tyto zážitky se ukládají do podvědomí,

ale jen málokdy jsou odblokovány. Podobné vyšetření se většinou dělají proto, aby návštěvníci zjistili, jestli dotyčná osoba patří k jejich rase, tedy, jde-li o potomka skupiny, která kdysi navštívila Zemi a založila zde kolonii. Zkoumají to na základě krevních vzorků, tělesné tkáně a spermií.

A proto je otázka, co je sen a co sen znamená, nejen kapitoulou samou o sobě, ale dokonce vědou. Neboť sen je jistě to nejúplnější, co se dá pochopit. Jistým způsobem se podobá vzducholodi, kterou používá podvědomí, duševní bytí, aby mohlo opustit pozemské. Chápej ho jako bránu, kterou, pokud ji umíš naprogramovat, dokážeš opustit pozemské bytí přítomného okamžiku a přejít do kosmického vědomí. Takto můžeš pomocí snu jako v létajícím stroji cestovat do minulosti a do budoucího bytí, protože všechno existuje v této chvíli.

Sen pozemšťanů je tedy i předstupněm toho, co skutečně je, čeho lze opravdu dosáhnout a co je možné. A tak je chaotické snění, když se člověku zdají sny jeden přes druhý, pro každého cvičením v jeho vývoji, aby se skutečně naučil cestovat časem a prostorem — a to bez času a prostoru, tedy cestovat probíhajícím okamžikem.

Sen je jako brána. S jeho pomocí procházíš z mozku do podvědomí, tam, kde je duševní základ. V jistém smyslu je proto sen i funkční.

To by mělo stačit. Přemýšlej o tom sám. Abyste se opravdu dostali do konstrukce snu, do snových obrazů, potřebujete to, čemu na Zemi říkáte čas. Sen je zkušenost. Je potřeba s ním cestovat a cítit, aby s jej poznal. Slova samotná to popsat nemohou.

Nyní bych chtěl přejít k tématice nemocí. U nás, v západním světě, považujeme nemoc za nepřítele, kterého je třeba porazit; ať už je to chřipkový virus, žaludeční vřed nebo rakovina. Velká část školní medicíny odmítá souvislost mezi psychologickým postojem, životní situací a nemocí. V jiných částech světa převládá naopak názor, že původcem bolesti je člověk sám a to, co my na Západě nazýváme nemocí, ho má na něco upozornit. Léčí tam podle principu: změň svůj postoj, chování a názor na svět, a nemoc zmizí. Tyto dva pohledy stojí většinou nepřátelsky proti sobě. Jak bys vysvětlil smysl a pozadí nemoci ty? Co bys poradil nemocnému, jak má postupovat, jak zjistí příčinu své nemoci?

To závisí zejména na výchově a vědomí člověka. Především vaše kultura neguje všechno nemocné. Nemoc je překážkou, co nejrychleji musí zmizet. Na staré nebo postižené není pěkný pohled, proto je ze společnosti vylučujete. Co je nemocné, není vítané. Takové myšlení je však špatně, je to nemocné myšlení. Každá nemoc, každá katastrofa má hluboký smysl. Duše má tím směrem zaostřit pohled a popřemýšlet, jaký to má význam. Je to pro ni výzva, aby něco změnila. Nemocný by se měl především zeptat sám sebe: „Nedokážu to, nebo to nechci změnit?“ Mnozí nechtějí. Stěžují si na Stvořitele a tvrdí, že je na vině Lucifer... Je to stará hra zrcadlení. Nabádá člověka, aby si položil otázku: „odvrátím se nebo se tomu budu věnovat a hledat příčinu nemoci u sebe?“ Jedná se zde, jako vždy, o odpovědnost za sebe samého.

Kdyby člověk uznal a uvědomil si, že si nemoc způsobil sám — nezdravým způsobem života, nemocným myšle-

ním, životními konflikty — tak by něco změnil. To je však spojené s prací a nepříjemnostmi. Proto ať nemoc, neboť překáží, zlikviduje raději lékař či léčitel.

Její hlubší smysl zůstává pro většinu lidí skrytý a proto se nemoc zhoršuje. Chce upozornit pacienta, že se vzdálil od svého životního plánu. Záleží jen na něm, aby se znovu uspořádal, aby si sám sebe uvědomil.

V této souvislosti je třeba vidět především lékaře a medicy. Od nich převzali pacienti toto pomatené myšlení. Právě oni, kvůli nedostatku znalostí, nezájmu a kvůli penězům, často nevidí zjevné souvislosti mezi chováním pacienta a jeho nemocí. Lékaři disponují technickými vymoženostmi, které jsou velkým pokrokem, a jsou dobré. Také léky mají velký význam, když je třeba utišit bolest, zahojit ránu, napravit zlomeninu, nahradit orgán. Nemohou však zůstat stát na této úrovni. Je třeba si všimnout příčiny. Když se napraví zlomenina, ale nepochopí se příčina úrazu, noha se zlomí znovu, nebo se stane jiná nehoda.

Podívej se. Většina výtobytků vaší medicíny představuje pokrok a vývoj. Zachránily a prodloužily se tak životy mnoha lidí. Vědomí lékařů však ve většině případů zůstalo stát na místě. Nevidí příčiny ani souvislosti mezi bolestí, nemocí a chováním, postojem, myšlením a nesprávným jednáním pacienta. To je rouhání. Co to pomůže, když na jednom místě odstraní rakovinu, ale nezjistili její původ? Znovu se vrátí. Pokrok techniky a medicíny jsou vynikající, duch však musí růst s nimi. To má význam. O pacienta se sice může v nemocnici z lékařského hlediska pečovat, ale srdce mnoha lékařů a sester jsou chladná. I to se musí změnit, neboť vše spolu souvisí.

Je také třeba si uvědomit význam slova choroba. Toto slovo by se mělo vysvětlit už dětem, aby v sobě prohloubily jeho pravý smysl. Zde vězí počátek po celý život trvající kletby nesprávného myšlení.

Nemoc je přítelem a průvodcem na cestě. Doprovází tě životem jako přítel. Vždy, když opustíš nebo právě opouštíš svou životní cestu, tento přítel se přihlásí. Nemoc je problémem jen proto, že se ji lidé nenaučili cítit a vnímat. Jelikož však Země nyní stoupá a na vaší planetě se vše začíná hýbat, nezastaví se tento pohyb ani před vašimi lékaři.

Proto je dobré, že vašim zdravotním pojišťovnám chybí peníze a zanedlouho se vůbec nevyplatí být nemocný. Člověk bude mít jen jednu volbu — být zdravý. A to je důležité. Je třeba vysvětlit již dětem, že zdraví a nemoc jsou svobodnou hrou sil. Děti by se měly naučit spoléhat na vlastní intuici, cítění a vnímání. Cítění je nyní důležitější než kdykoli předtím. Člověk tak pocítí, když do něj nemoc vchází, když vniká jako proud studeného vzduchu. Je to tehdy, když opustil cestu, kterou si zvolil pro tento život.

Dívej se na nemoc jako na přítele a budeš s ní dobře vycházet. Když se bude tento způsob výuky, cítění, vnímání a nalézání cesty předávat z generace na generaci, uvědomíš si, že výraz nemoc, samotné jádro nemoci, je v tobě již před oplodněním a ty ho jako muž spermií předáváš dál k ženě. Znamená to, že při oplodnění bys měl být v radostném očekávání úspěchu; měl bys mít radost z toho, co děláš. A když máš radost z toho, že to, co děláš, je v souladu s kosmickými zákony, že jsi v sobě, že jsi v naplnění, v dokonalosti svého já, tehdy zplodíš zdravé dítě. A pak přijde zdravé dítě na svět a toto vše má vepsáno v těle.

Uvědom si, že vy, lidé, jste vznikli v převážné míře z molekuly vody. Ta nese informaci geometrie života a může být již zděděná. A tak je nedostatečnost jater u dítěte jednoznačně způsobena stejnou nemocí matky nebo její zkušeností. To si dítě přinese do života. Je to nemoc, kterou považujete vy na Zemi za dědičnou. Opravdu to tak může být. Jde však o přenos v rámci molekulární struktury vašich těl. Je možné to odstranit, když si člověk uvědomí, že má božské tělo a své tělo porovná se strukturou božského charakteru. Na tomto místě je třeba to vyrovnat a vyvážit. Pokaždé, když člověk opustil svou cestu, duše mu to oznámí zaklepáním na tělo. Při únavě to může být jednoduché nachlazení, po dlouholetých sporech rakovinový nádor. Tak mohou prsa ženy ztvrdnout z nelásky a může tak vzniknout rakovina.

Trápení si můžeš do života i přinést, to však nepovažuj za nemoc. Mám na mysli to, čemu ty říkáš karma. To je tehdy, když si jako duše myslíš, že kvůli nesprávnému postoji v některém z minulých životů si do tohoto života musíš takové trápení přinést. Považuji to však za záležitosti a okolnosti starého bytí. Jelikož zemská struktura se obnovuje a myšlení se vyvíjí, v budoucnu už tomu na Zemi takto nebude. Někteří se ptají: „*Proč přichází na svět například dítě bez nohou, je to boží vůle, trest?*“ Odpověď zní: „*Ne*“. Je to rozhodnutí každého člověka. Toto nikdy nespadá pod pojem nemoc, protože se pro to duše rozhodla sama.

Přijmi tedy tuto odpověď: nemoc je přítelem člověka, průvodcem na jeho cestě. Průvodce přepínající výstražnou značku ze zelené na červenou jako semafor s výstrahou: „*Pozor, tudy dále nechod, tady něco je...!*“

Všimni si, jakou sílu mají slova, když například řeknete: „*To bych z toho zešedivěl*“ a pak se není co divit, když člověk předčasně zešediví. Frekvence, vibrace slov se podobá vibraci očkovací látky. Člověk to nosí v buňkách. Dívej se na nemoc jako na informaci, která v tobě odpočívá a tvé chování ji probudí. Někdo třeba říká: „*Už se na to nemůžu dívat...*“ a diví se, když ve stáří dostane šedý zákal. Pro většinu lidí jsou to zatím nepředstavitelné souvislosti, ale je velmi zajímavé prozkoumat i tuto oblast poznatků.

Jak by měli rodiče zacházet se zdravotně postiženými dětmi, aby co nejlépe posloužily duši, která si takové omezení zjevně vědomě vybrala?

To je těžké, neboť zde se spojuje kosmické vědomí s pozemským. Z kosmického hlediska bychom mohli říci, že dítě uzavřelo s rodiči smlouvu, že bude s nimi žít v této formě. Rodiče tedy nejsou strážci dítěte, ale součástí hry. Toto vysvětlení možná přesahuje vědomí těchto rodičů. Mohlo by se jim říct, že jde o pozemskou hru. Podobně, jako jsou hry na Zemi, existuje i hra v univerzu; jak nahoru, tak dolů. Mohlo by se jim vysvětlit, že tento malý človíček, duše dítěte, se pro to rozhodla, aby něco splatila — karmu či domnělý dluh z jiného života.

Takové ukotvení a splácení viny je sporné nebo problematické dokonce i v kosmickém vědomí. V kosmickém rozměru se totiž všichni velmi snaží duším, které opustily nízkou pozemskou frekvenci, vysvětlit, že brát si s sebou zátěž na planetu, která je již těžká, je — promiň mi — hloupost. Budou tak ještě těžší. Snažíme se to vysvětlit duším, které si v nadšení ze sbírání zkušeností něco podobného

často na sebe berou. Možná musí, když cítí jistý dluh a domnívají se, že jej musí splatit. Toto je z duševního hlediska, a pro jistý druh duší, opravdu problém. Připodobni si to k finančním dluhům. Jsou lidé, kteří špatně spí, když někomu dluží peníze. Možná ti však ten, kdo ti peníze dal, řekne, že je nemusíš splatit. Ale přesto se mu cítíš být zavázán; chceš je vrátit, nebo mu pomoci jiným způsobem. Je to pocit, který nelze popsat slovy. A proto existují duše, které chtějí něco splatit, přestože to kosmos od nich nežadá.

Božskou sílu nikdy nebudeš slyšet volat: „*Vem si na sebe větší zátěž!*“ Vždy volá: „*Osvobod' se, buď volný, lehký, buď v radosti bytí a buď pánem svého bytí!*“

Zde vidím dokonce v duchovním aspektu degeneraci, chování, vymykající se z božského. Patří to však k dualitě bytí. Myšlenka duality či kauzality se přenesla z pozemského do kosmického. To by v kosmickém nemuselo být, neboť zde vládne mnohodimenzionalita. Vysvětlit to lidem je nesmírně obtížné.

A proto, když rodiče postižených dětí nejsou otevření takovým myšlenkovým pochodům, sotva tě budou poslouchat, když jim řekneš, že duše si toto trápení přinesla. Tuto otázku je těžké zodpovědět, neboť to závisí na stupni vědomí tázajících se. Jde-li o lidi s kosmickým vědomím, s nádechem duchovnosti, určitě to pochopí. Těm, kteří to přijmou, rádím, aby aktivně a vědomě vytvořili s dítětem duševní spojení. Ale takzvaný normální člověk z ulice to nepřijme a řekne: „*Bůh soudí! Proč takto odsoudil mé dítě? Kde je Bůh?*“ A nejsou to právě oni, kteří se i ve válce ptají: „*Kde je Bůh?*“ Mohu jim odpovědět: „*Tady Boha není!*“ Neboť v Bohu není válka, ale mír. Válka vychází z lidí oddaných temnu. Války na Zemi mohou ukončit jen lidé sami. A

takto v Bohu není nemoc, ale zdraví. Rodičům postižených dětí je možné říci, že jde o druh životní hry. Její smyslem je učit se, naučit se zacházet i s tím. Je třeba výrazy volit vědomě; *za-cházet* znamená, aby rodiče šli s dítětem...

Plně si uvědomuji, že moje odpověď mnohé neuspokojí. Jejich srdce to nepřijmou. Z kosmického pohledu jde však o druh hry vyššího vědomí. Děti, které se proto rozhodly, nejsou dětmi. Jsou to zcela dospělé duše, které se na Zemi takto zviditelňují. Vědomě si volí nehybnost či neschopnost pohybu, postižení. Pochopení těchto informací vyžaduje od adresáta přímo nadsmyslové schopnosti. Lidé to často nechápou. A mnohokrát to ani pochopit nemají, aby o tom začali uvažovat, přemýšlet, aby v tomto nebo příštím životě uskutečnili něco konkrétního. Často je toto zdánlivé řízení osudu nutné jako impuls k přemýšlení. Většina lidí to však považuje za trest. Ale nejde o trest, jde o vývoj. Možná si duše rodičů i dětí zvolily tuto cestu proto, aby rodiče rozvinuli schopnosti lásky a pokory. Přemýšlej i o tom.

Dej tyto lidi dohromady. Při výměně zkušeností se pak setká stejné se stejným a najdou cesty, jak snášet utrpení, protože se setkají s jinými, kteří také trpí. Cítí se vždy hrozně osamělí.

Proto na otázku „*co mají dělat?*“ odpovídám: dej tyto lidi dohromady, aby měli možnost růstu na zkušenostech jiných. Když zjistí, že nejsou sami, najdou klid.

Když mluvíme o nemocech, chci se zeptat na něco, co se mě týká. Už roky a desetiletí pozorně vnímám signály svého těla a duše a nebyvám nemocen, s výjimkou nějaké té rýmy. Už dvacet let cestuji napříč zeměkoulí a nikdy jsem

neonemocněl. Když jsem však, obvykle jednou do roka, v Káhiře, chytí mě to tak, že několik týdnů mám problémy se žaludkem, střevy a pokožkou. Obvykle se tam stravuji v dobrých restauracích a také zuby si čistím vodou z lahví. Virové onemocnění bych proto snad mohl vyloučit. Jak jsem řekl, v jihoamerické džungli nebo v Asii se neděje se mnou nic, jen v Káhiře. Musím ještě dodat, že se Štefanem Erdmannem se pokaždé necháme zavřít do velké pyramidy. Ležíme v sarkofágu v síni králů a královen a také v nedokončené síni. Vícekrát jsme už přenocovali i na vrcholu velké pyramidy. Souvisí to s tím?

Tam si vzpomínáš. Vychází z tebe to, co se tam kdysi odehrálo. Kdysi jsi na tom místě žil. Souvisí to dokonce s pyramidami, s historií, která se tam odehrála. Ve své vzpomínce vidíš, že ti šlo tehdy o tělo. Byl jsi lékařem a otvíral jsi lidské lebky. O tisíce let později vstupuješ na místa svého působení a tvá duše si vzpomíná a reaguje. V Egyptě jsi nežil pouze jednou. Kdysi tě mumifikovali a vybrali ti vnitřnosti. Když si na to podvědomě vzpomeneš, fyzicky se ti udělá špatně. Neboť to, co se tam stalo, bylo hrozné. Vybrali ti vnitřnosti, to je jedna věc. Žil jsi však i existence, v nichž si sám působil v oblasti medicíny. Asi ti to nebude vonět... *smích...*, ale dělal jsi lékařské pokusy na živých lidech. Někdy to bylo hrozné. Experimentoval jsi s mozky v dobách, kdy v jiných částech světa byly takové zákroky zcela neznámé. Poznával jsi lidskou strukturu a lidé tvou... *smích...* a to se překrývalo. To je ta lidská část.

Nyní se podívejme na celou genezi: Představ si, jak přilétáš ve vesmírné lodi z jiné planety. Sestoupíš a vidíš lidskou rasu. A co uděláš jako první, když se setkáš s neznámým ži-

vočichem? Pozemšťané ho prozkoumají, usmrtí a vycpou. A takto jsi i ty přišel na Zemi, abys zkoumal lidskou rasu. To je zajímavé! Připomíná ti to nejen období v Egyptě, ale i doby předegyptské, kdy jsi už chodil po Zemi. Byly to časy vysoce vyvinutých kultur. Samotný Egypt, vzpomeň si na pyramidy, je místem silového působení. Jako kdyby tam byly o tobě soustředěny veškeré informace, a ty tě vtahují do stavu takzvané vzpomínky. Proto tebou proniká bolest, útrapy ze zkušeností, které jsi tam kdysi získal a také bolest, kterou jsi způsobil jiným. Neboť, vzpomeň si, zkušenosti se nespojují vždy jen s radostí. Tato energie se tam nahromadila. Egypt samotný je z pohledu pyramidální konstrukce silovým proudem směřujícím do univerza. Tam se začíná vytvářet brána do nekonečna, neboť toto místo je jako zástrčka, silový bod.

V té míře, v jaké jsi ty kdysi bádál na lidech, jako když vědec zkoumá hmyz, je tam tato síla natolik přítomná, že dokonce i takový Jan van Helsing fyzicky trpí. Kmitočty zde pronikají tvým tělem jako určitý druh radioaktivity; ne však každým tělem, ale tvým. Mezitím jsi už ale opustil strukturu starého bytí, a to tě ctí. Vyvinul ses dále, ačkoliv jsi byl v těch dobách velmi mocným a vzdělaným. Tato energie však intenzivně proudí tvým tělem. A přestože tvé nynější tělo má jinou strukturu než to egyptské, vyrostlo z toho, takříkajíc to přerostlo, musí tam tudíž nutně trpět.

To je jedna stránka, ta stinná. Přijmi však jako vysvětlení i druhou, světlou.

Tvá tělesná struktura se mění z generace na generaci. Je to tvůj vývoj, způsobený vývojem ducha, vědomí, a duchovním vývojem se mění i tělesná struktura. Z místa, kterému říkáš Atlantida, proudí světlo, energie, v přímo nesmírném,

téměř nevyčerpatelném rozsahu. Z atlantického proudí energie a proudí také z egyptského, neboť Egypt postavili Atlanťané. Tato energie je tak intenzivní, že ji pociťuješ i na Zemi tělesně, protože jsi vysoce senzibilní bytost. To tě vnáší do nadpozemského vědomí, do vědomí, které se nachází daleko, velmi daleko od Slunce planety Země, do vědomí, které tě posouvá ke zdroji tvého původu. Z těchto silových míst vysílají ti, kteří jsou pod zemí, signály k planetárním, vesmírným lodím. Jsou to ti, kteří oficiálně neexistují. I když se o nich nemluví, přece jsou a jsou široce zastoupeni. Plní svou božskou úlohu pod zemskou kůrou, v zemské vrstvě. A přesně tyto signály ty přijímáš, pronikají tvým tělem a způsobují ti nevolnost, zdánlivé nemoci, neboť je vnímáš, avšak pozemsky je nedokážeš unést. Vcíť se, jedná se o tři složky. I když jsou rozmanité, komprimovaně jde o tři komponenty, které zde působí. Je to jako atomová elektrárna, jako spojení s kosmickým proudem z nitra Země. Tam můžeš být propojený s Atlantidou. Je to jako puzzle.

Zvu tě. Bude to pro tebe hra, kosmická hra. Ponoř se v mysl do těchto míst mimo prostorovou a časovou představivost pozemského vědomí. Začni tak, že se prostě uzavřeš do sebe. Použij na to sen. Ptal ses na sen a já jsem ti vysvětlil, že může být branou. Tuto bránu nyní využij. Než usneš, naprogramuj se na vědomé snění. Naprogramuj své buňky na cestu jakousi duchovní vesmírnou lodí do Egypta, aby ses podíval pod pyramidy a pocítil to, zlato Země. Pak si přež výlet do Atlantidy, do údajně potopeného Atollu někdejšího vědomí, a zjistíš, že je tam opravdu život. Začni to praktikovat pomocí snů. Je to puzzle, bude to hra. Bude to probíhat skrze vědomí. A vzápětí začneš rychleji kráčet,

budeš dělat větší kroky. Zjistíš, že nejsi jen pozemský, ale že tvé znalosti mají kosmickou rozmanitost. Neboť všechno, o čem ve svých knihách píšeš, jsi sám zažil. Pomalu by sis to měl začít uvědomovat. Tehdy zjistíš, že všechno, o čem píšeš, co jsi vůbec kdy napsal a ještě napíšeš, jsi zažil. Nejsi nový. Neodhaluješ nové skutečnosti. Jsi starý, odkrýváš staré, to, co tady už je. To, o čem píšeš, jsi zažil, a to, co tušíš, jsi kdysi viděl.

Představ si, že bys mohl obchodovat s časem. Zodpověděl jsem ti otázku, zda se mnou můžeš obchodovat, vyjednávat. Mohl bys se mnou smlouvat, kdybychom si vyměnili obchod. To se však nestane, protože já bych nikdy nechtěl přejít na pozemskou úroveň. S tebou jsem však ochoten jít a ukázat ti, jako přítel, v noci, když spíš, bránou snu a pronikaje tvými buňkami, kde všude jsi už byl.

delší přestávka

Poslyš, milý Jane, když jsme hovořili o Atlantidě, přidružila se k nám duchovní bytost, která ti chce něco říct. Teď jí uvolním místo a dovolím jí, aby tě oslovila.

médium trochu mění polohu hlasu, mluví pomaleji a uváženě

Zdravím tě, bratře Coranie (*myslí tím mne; pozn. autora*), jsem tvým bratrem ze starých dob, které nazýváš Atlantida. Jmenuji se Arcadius a dostal jsem za úkol něco ti říct. Souvisí to s tím, o čem jste právě hovořili. Jsi můj bratr, jsi Atlanťan. Totéž, co se právě odehrálo na Zemi (*myslí na záplavovou vlnu tsunami v Asii; pozn. autora*), byla i naše záhuba. My dva jsme byli v těch dobách vědci, váhali jsme však, protože jsme věděli, že Atlantida se potopí. Varovali jsme, ale nevěřili nám. Proto se, bratře můj, Coranie, nediv, že jsou ti katastrofy na Zemi lhostejné, že v tobě nevyvolá-

vají emoce. To je důvod, proč se tě smrt lidí emocionálně nedotýká. Tehdy jsi varoval a vysmáli se ti. I dnes pozvedáš varovně prst, ale také se ti smějí. Proto pocituješ lhostejnost. Říkám ti však: za smrt lidí nejsi zodpovědný. V knihách jsi jim tlumočil, co přijde, ale rozhodnout se musí každý sám. V dávných dobách jsi mi byl bratrem a navždy jím zůstaneš. Ty jsi znovu a znovu odcházel na svět, já ne, protože mám v duchovním jiné úkoly. Opětovně jsi byl určen pro život a bral jsi na sebe mnoho inkarnací — dnes působíš jako spisovatel, zpravodaj a učitel. Byl jsi mým mladším bratrem. Byli jsme vysocí a měli jiný tvar hlavy než lidé dnes. Náš mocný otec Dianus nás, své syny, velice miloval a zasvětil nás, neboť on byl zasvěcencem v pravém smyslu slova. Já jsem se rozhodl setrvat v duchovním světě. Ty jsi chtěl žít a poznávat život ve všech jeho odstínech.

Mám radost z toho, že se dnes znovu setkáváme...

Inu, tvoje životy měly rozmanité odstíny a já jsem to všechno sledoval. Ale vždy jsem ti hleděl do duše a věděl jsem, že jsi nic neztratil. Jen to už nevíš. Přeješ-li si to, mohu ti v jistých časových odstupech porozprávět o tehdejších časech. Nechám to však na tobě, svobodně se rozhodni. Víš, možná by bylo dobré vědět, co se odehrálo při zániku Atlantidy, protože pak bude snadnější pochopit, proč se Země otřásá i nyní.

Atlantida jednoho dne znovu povstane. Ale jiné země zaniknou. A možná tam jednoho dne budeme opět žít společně, to však zatím ještě nevnímám...

My jsme tehdy nezahynuli, neutopili jsme se. Byli jsme na jednom ze sousedních ostrovů spolu s naším otcem. Vylodili nás tam i s našimi rodinami, protože jsme předvíдали blížící se zánik, který náš otec moudře vypočítal a varovali jsme ostatní. Vysadili nás na ostrově, odkud nebylo úniku. Atlantida byla již tisíce let v pohybu, nepotopila se najednou. Nikdo však nechtěl věřit, že jednou úplně zmizí.

V poslední fázi zániku odletělo z jeskyň v hlubinách ostrovního kontinentu do všech směrů 99 raket. Muži a ženy tehdejší vládnoucí vrstvy se rozdělili po celém světě. Připojili se k jiným kulturám nebo založili nové.

A takto jsme, pochop, navzdory zániku a tisíciletím, které od té doby uplynuly, stále tady. Proto ještě dnes nacházíš stavby a jiné pozůstatky atlantské kultury; například pyramidy v Káhiře, o kterých jste právě hovořili.

Nyní jistě pochopíš i vidění, které jsi měl, když jsi letos nocoval na vrcholu Velké pyramidy. *(Společně se Štefanem Erdmannem jsme nocovali na Velké pyramidě. Než jsem usnul, asi po dobu deseti minut, se mi vybavovaly obrazy jiné kultury. Viděl jsem lidi s plavými vlasy v bílých oděvech a v pozadí oválné a kruhové stavby, jakoby létající talíře zdobené zlatem; pozn. autora).*

Někteří opustili Atlantidu v lodích a vesmírných korábech již dříve. Proto ti mohu říci: Atlantáné jsou mezi vámi! Byli vyvoleni znovu a teď budou pomáhat. Jsou světlem, nositeli světla a plní tak na Zemi svou úlohu. Pokud chceš, můžu ti o tom říct více.

Tímto jsem se ti představil. Jsem tvůj bratr a nevýslovně tě miluji. Trochu je mi líto, že žiješ v takové kultuře. Nehodíš se sem. Využij zkušenosti tohoto života, využij čas,

který trávíš na Zemi. Na druhé straně je to doškolení pro život v budoucím světě, v budoucím životě. Nezapomínej na to.

Chceš se mě na něco zeptat?

Lidé, které jsem viděl během mého vidění na velké pyramidě, měli bílou pleť, světlé vlasy a bílá roucha. Byli to tehdejší stavitelé, Atlantané?

Ano! Jsou to vyslanci Atlantidy.

Řekl jsi, že hlavy měly tehdy jiný tvar. Byly větší?

Byly větší! Všimni si lebky Achnatona a jeho sestry — byly takové.

Nyní se vzdám. Pak se vrátím a odevzdám ti zprávu. Budu informovat skupinu duší, které byly tehdy s tebou, tvou rodinu. Zeptají se mě: „Co dělá Coranias?“ A já jim odpovím, že jsi zvědavý a pracuješ na spisech. A ony na to řeknou: „Dobře, ať v tom pokračuje!“ Objímám tě po svém, ucítíš to, zalije tě teplo. Tvůj bratr Arcadius...

Děkuji pěkně!

(V okamžiku rozloučení jsem pocítil trochu tepla, ale na začátku, když se představil, mnou proniklo pořádné horko, pozn. autora)

Velmi zajímavé! To bych nečekal...

pokračuje Anděl přeměny:

Víš, bylo pro mne krásné pozorovat, jak se po takovém dlouhém čase setkali dva bratři. Ty samozřejmě v jiném

tvaru, on ve svém původním, a měl jsi vidět, kolik lásky ti vyslal, ani ji nemohl úplně odevzdat, protože by tě zadusila.

Nahlédli jsme do minulosti, a nyní se chci vrátit do přítomnosti. Co bys změnil, kdybys byl na Zemi?

Fotbalové stadiony...

(Musím se smát; pozn. autora)

Jen se směj, jsou líhní agresivity, protože se tam jen křičí. Nemyslím tím samozřejmě jen fotbalové stadiony či haly. Jde také o jiné druhy sportu nebo shromáždění, které lidé nenavštěvují v míru. Vzbuzují v nich agresivitu a podněcují je k chování, jaké by doma nepředváděli. Jediné, co na těchto sportech považují za pěkné, je samotný míč, který symbolizuje nekonečno. Podívej se, hrnou se tam tisíce lidí a nechají se ohlupovat. Stejně jako v politice, i zde je téměř vše předem rozhodnuto. *(Zvláště tuto výpověď považuji za pozoruhodnou, neboť k ní došlo 16.1.2005 a o týden později se dostal na veřejnost skandál s rozhodčími, pozn. autora).*

Masový sport, to je rozptylování, odchylování se od pravého bytí, od vědomí. Proto, budeš-li o tom psát ve své knize, nebude se tak dobře prodávat, protože masy oddávající se vášni oné míčové hry jsou daleko větší než ty, které se zajímají o knihu. Vytvoříš si tak nové nepřátele... *smích...* V podstatě však nemám na mysli sport jako takový, jen pohnutku, proč člověk velkou část svého životního času ztrácí sledováním jiných sportovců — aby se rozptýlil. Odstraněním rozptýlení bych změnil vědomí.

A proto je moje odpověď na otázku, co bych změnil: zrušil bych velké sportovní arény, protože je znám z dob

minulých, když v nich zápasili proti sobě lidé, aby se tak odvedla pozornost masy od problémů v zemi.

Kladu si rovněž otázku, jak je možné, že lidé nemají práci, ale na cigarety a vstupenky mají peníze a čas. Stěžují se na politickou garnituru, ale místo toho, aby vyšli do ulic, jdou na sportovní stadiony, nebo sedí před televizorem. Tomu nerozumím. Není mi to jasné. Pak ať se raději nepohoršují a nestěžují si. Pozornost lidí je odváděna jiným směrem, proto nevidí nepřítele, který sedí ve vlastní zemi, ve vlastním domě. Nechci se znovu zmiňovat o americkém kontinentu. Není však smutné, jaké odpadky člověk do sebe nasává, jelikož není schopen zabavit se nebo zaměstnat sám? A přesně to je problém, který člověk se sebou vleče od narození. Od dětství ho baví a zaměstnávají, a tak se nenaučí zabývat sám sebou a postarat se o sebe. Nevědomý člověk je naprogramován nahlížet do sousedovy a ne do vlastní zahrady.

To bych změnil — rozptýlení, vzdalování se od sebe. Odvádění bych změnil k přivádění. Jde o to, abyste se naučili koncentrovat na sebe, tehdy byste totiž rozpoznali nemoci již v zárodku. Nevidíte je jen proto, že vaše pozornost je odváděna jinam.

Podívej se například na bolesti páteře. Proč někoho bolí záda? Protože velká část z toho, co se odehrává během života, se zpracovává přes páteř. To je přece logické! Máte tam nervové a energetické dráhy a na zádech nesete kříž. Člověk však na to přijde velmi pozdě. Příliš je totiž odváděn od sebe, místo toho, aby našel cestu k sobě, aby se sám našel.

A proto bych změnil odvádění k přivádění, směřování ven bych přesměřoval dovnitř. Znamená to, že bych změnil i všechny zábavy a namířil je tak, aby se přizpůsobily

člověku, aby se člověk nasměroval na sebe. A to začíná už v dětství, ve školním věku.

Zrušil bych dějepis. Odstranil bych týrání lidí biflováním se dat válek, počtů mrtvých a to, že je to má navíc naplňovat hrdostí. A pak bych zrušil okřídlenou větu: „*Dnešek se zdůvodňuje minulostí.*“ To je hloupost. To jen legitimuje současné počínání. Pokud dnešek není hezký, ať se takovým laskavě udělá, je třeba ho změnit. To lze jedině vykročením k zítřku nebo kroky v přítomnosti, které zítřek vytvářejí.

Odstranil bych tedy rozptylování, odstranil bych školský systém.

Proboha, nebudu to už dál rozvádět, abych tě nedostal do obtíží. Ale nadnes téma: proč se děti ve školách, zejména ve tvé zemi, učí to, co je špatné. Učili tě ve škole nějaké pěkné skutečnosti? Asi sotva. Učil ses jen o vojácích, válkách, mrtvých, letopočtech, smlouvách... a vzápětí o tom, kdy byly porušeny. Takže se učíš o lidských katastrofách. A vidíš, ti, kteří ukazují prstem na minulost, nečiní lépe ani dnes.

Ale nedělej si starosti, můj milý Jane, přijdu si pro ně všechny a je jedno, jakého Boha vzývají. Všechny je znám ... *smích*... Nikdo nepozorovaně neunikne... Všechno bude odhaleno a každá duše se zodpoví za své činy. To je jisté!

Už jako dítě se učíš, že svět je špatný, a to legitimizuje i politické rozhodování. To bych odstranil. Učil bych děti sázet květiny, aby mohli sledovat vývoj, něco hezkého. Každé dítě by si zasadilo vlastní rostlinku, aby mohlo pozorovat její vývoj a tím i samo sebe.

A pak bych daroval každému člověku zrcadlo, aby se nemusel dívat na souseda, ale na sebe. To by přineslo na Zemi velmi rychlé změny.

Jde o to, aby člověk začal myslet. A přesně to bych zrušil — nemyšlení. Člověk je bombardován dnem a nocí a proto není schopen přemýšlet a učí se hlouposti, které si nemůže zapamatovat. Myšlení není doménou člověka, protože je rozptýlený. Pak se divíte, proč je u moderního člověka aktivní jen menší část nervových buněk...? Jednoduše proto, že neaktivuje ty ostatní, protože nemyslí.

Člověk existuje, aby byl. V kosmickém je to výzva k životu. Ale na Zemi je tato zásada obrácená. Člověk opravdu existuje proto, aby byl. Ale ne aby zde stál jako kráva uprostřed louky. Chybí tomu smysl. A proto bych zavedl i smysl. Vše, co se dělá, ať má důvod, smysl, cíl, proč se to dělá. Tehdy by to tu začalo rachotit.

Tato otázka mě rozhněvala!

S dovolením, pokud máš odvahu, měl by ses večer, než usneš, zeptat na to i Stvořitele, tvůrce, v personifikaci Boha. Aby ti odpustil, mohl by ses ptát jako malý kluk. Vezmi si na pomoc Anděla milosrdenství a zeptej se božství zcela vážně: „*Milý Bože, co by sis přál, aby se na Zemi změnilo?*“

A on by ti seslal Anděla milosrdenství, který by nad Zemí rozprostřel stuhu tepla a lásky.

Těším se..., to je i můj názor...

To není názor, to JE. Jelikož jsi ve fragmentech svých těl navštívil různé planety a toto poznání v tobě klíčí... *smích...* a tak jsi mohl v Egyptě zkoumat mozky... *opět smích...* a možná jsi hledal a nenašel a pomyslel sis: „*Otevřu i další lebky, snad přece jen někde najdu aktivní mozkovou hmotu.*“

Ted' to z tvého pohledu asi vypadá jako vtip. Ale ve sku-

tečnosti, vcítit se do sebe, možná bych přesně to změnil i já... *opět smích...* kdyby snad byl výsledkem této změny člověk s mozkiem, kterým by přemýšlel.

Od jasnovidných dospělých i dětí se dozvídám, že u lidí vidí takzvanou stříbrnou šňůru, stříbrně se třpytící šňůru, která spojuje fyzické a duševní tělo. Jasnovidci tvrdí, že když se duše vydá během spánku nebo meditace na cesty, tato šňůra udržuje těla ve stálém spojení. Dále jsem se dočetl, že smrt se znázorňuje s kosou proto, že symbolicky přetíná nit života, stříbrnou šňůru. Co na to říkáš ty? Co to je, tato stříbrná šňůra?

Šňůra, kterou máš na mysli, spojuje tělo s duší. Ve skutečnosti však propojuje duši s těly. Když navštívuješ během spánku jiná místa, stříbrná šňůra tě spojuje s tělem, které odpočívá v posteli. Stříbrná šňůra se může dělit, zdvojit. Je jako vějíř zajišťující tělu, fyzickému stejně jako i tělům ducha (*astrální, mentální, kauzální, emocionální; pozn. autora*) oporu, stabilitu. Je jako šňůra z gumy.

Podívej se, když cestuješ ve snu, například do dob starého Egypta, vracíš se tisíce let zpět. Nebo se vracíš ještě dále, možná dokonce na jiné planety, to všechno je možné. Když opustíš zemskou sféru a nacházíš se mimo časový rozměr, tato šňůra tě může kdykoli přitáhnout zpět. Předpokládejme, že jsi v jiných dimenzích. Stříbrná šňůra přitáhne všechna těla, všechny duševní fragmenty, znovu zpět. Dalo by se říci... *smích...*, že je to jako pes na vodítku. Můžeš utéct, dokonce i velmi daleko, když tě však pán potřebuje, to znamená duchovní tělo s tvými zkušenostmi, přitáhne duši zpět. Myslím, že je to srozumitelný popis praprincipu stříbrné šňůry. Je s ní spojeno i fyzické tělo.

Když přicházím ve funkci Anděla smrti, abych oddělil duši, musím dbát na to, aby různé šňůry nepoletovaly zauzlené jedna přes druhou, ale aby zde opravdu vládl pořádek. A to ti možná zodpoví otázku týkající se kostí a kostiček, které jisté kultury precizně třídí. Je to kvůli řádu. Musí být urovnány v jedné frekvenci a v jednom směru. Proto dávám pozor, aby odcházejícího nepostihl zmatek. Stříbrná šňůra se dá porovnat s lidskou pupeční šňůrou. Přestřihnu ji za božské podpory.

Není-li všechno uspořádáno, může se opravdu stát, že nějaká ta šňůrka zůstane. Možná jsem si ji nevšiml, nebo jsem dokonce na ni zapomněl. Něco takového se může stát, když lidé experimentují s tím, čemu říkáte okultismus. Odštěpuje se při tom z duše, působí zde temné síly. Může se tak stát i vlivem fenoménů času a dimenzí, například v oblasti, které říkáte Bermudský trojúhelník. Někteří vědci experimentují například s magnetismem. Působí tak na části různých duchovních těl, což pak, i když jen minimálně, vede k narušení duševních fragmentů.

Když tu tedy zůstane z řady jednotlivých šňůr nějaká ta malá šňůrka, může se opravdu stát, že zůstane připoutána k Zemi.

A teď si dobře všimni, co ti řeknu: předpokládejme, že jsem nějakou tvou šňůrku zapomněl a ty jsi žil v dalekém Egyptě nebo dokonce ve středověku v době moru. Duše, když vnikne do nového těla, může si do nového života vzít s sebou přesně tuto šňůrku a tím i znak moru do nového těla. Přitom si myslí: „*To unesu*“, a vezme si to. Proto se může stát, že si člověk z dávných dob přinese něco do nového času. Z toho důvodu je velmi důležitá čistota šňůr, čistota

spojení. Nejsou to však opravdové šňůry. Jsou to energetická spojení, která jen vypadají jako šňůry. Podobně jako laserový paprsek, který také vypadá jako šňůra. A světelnou šňůrou opravdu je. Ale nazvěme to názorně šňůrou, neboť jsme se rozhodli pro tento pojem. Je bílá a světlá, neboť je upletena z božské substance, z energie. Řekněme, že je to metamorfóza božské prasíly. Tyto šňůry vlastně neoddelím. Kdybys byl rozhlasovým technikem, řekl bys, že přeruším spojení. Vypnu tak frekvenci, světelnou sílu tohoto spojení. Tento vypínač obsluhuji já. Jednoduše řečeno odstřihnu ji.

Můžeš se však ptát dál: „Dobře, ale co s tím uděláš? Hodíš šňůry do odpadků nebo je opět svážeš?“ Kvůli snadnějšímu porozumění bys měl vědět, že je odstřihnu. Co však udělám se smetím? Dívej se na to raději jako na rádiovou, frekvenční vlnu. Vypnu ji. Přeruším spojení. Prostřednictvím duše se odpojí příslušná frekvence. Následkem toho se šňůry okamžitě, jako kdyby na nich visela kotva, kterou jsou různá duchovní těla, vtáhnou na palubu duševní lodi, do duševního vědomí. Tělo, hmotný tělesný útvar, maso a kosti, zůstane a rozloží se na hmotné částice. Tak to probíhá.

Dokážu si představit, že se někteří čtenáři zeptají: „Co mám z toho, že vím o existenci bytosti, která odpovídá za smrt? K čemu potřebuji vědět, že jsem kdysi žil v Rusku nebo Číně jako brusič nůžek, nebo že naši předkové jsou mimozemšťané a že na světě vládnou ilumináti? Mám problémy s partnerem, spory se sousedem nebo šéfem, možná jsem nezaměstnaný nebo se snažím převychovat drzé dítě? „ Co poradit těmto lidem?

Zde odhalené poznatky nejsou na překážku — člověka otevírají. Uvědom si, že lidské buňky jsou jako kapky vody

v řece. Plní se, dokud se nenaplní. Několik kapek se ve vědru vsákne nebo se vypaří. Ale když je kapek hodně, vědro se naplní.

Nicméně tato odpověď ještě zdaleka nestačí.

Lidé tyto znalosti přijmou nebo odmítnou. Ti, kteří je přijmou, zůstanou s nimi. To znamená, že s nimi budou vědomě nakládat a přemýšlet o nich. Toto poznání rozšíří a udělají z něj něco víc, obohatí je a navrství. Takto nejsi sám. Kromě znalostí, které šíříš ve svých knihách, jsou zde i poznatky jiných, kteří jsou v tomto směru aktivní — psychologové, terapeuti, lékaři a doktoři, vědci a spisovatelé. To všechno slouží člověku k tomu, aby se dozvěděl. Znalosti se tedy budují a rozšiřují.

Vezmi si například člověka, který má dluhy. Jestliže si konečně vyjasní jádro problému, že do této situace ho nepřivedl bankéř, ale že se do ní dostal svým nesprávným postojem sám, může nastat změna. A proto, když zkrachuje podnik, nemusí být na vině vždy banka, ale možná majitel firmy. Je třeba to rozpoznat, a lidé si tím velice pomohou.

Znamená to, že vždy budeš potkávat lidi, kteří do sebe nasávají znalosti, aby je rozmnožovali a využili pro sebe. A pak je tu dav těch, kteří znalosti jen konzumují, jednoduše proto, aby je měli, aby o nich mohli vyprávět v hospodě. Budou i tací, kteří to zcela odmítnou. Ale i když to odmítnou, už jen tím, že si informaci přečetli, obohatí se, protože se to zapíše do jejich struktury, do buněčných jader molekulární tekutiny. Možná to v tomto životě nevyužijí, ale v dalším se to rozvine a stane se to důležitým. Tato informace sice nezaměstnanému nepomůže, ale může mu pomoci, pokud bude přemýšlet takto: „*Proč jsem nezaměstnaný? Je tomu tak proto, že jsem Nikdo čili Nula? Nebo snad proto, že*

tento půlrok, tento rok, potřebuji na přemýšlení?“

Vzpomeň si, že volím různá slova. A proto například tomu, kdo je ne-zaměstnaný, zbavený zaměstnání, byla sejmuta tíha, je bez ní. A někomu, kdo je nezaměstnaný, možná bylo odejmuto přesvědčení o vlastní výjimečnosti, protože ve skutečnosti vůbec není až tak dobrý, a ve svém dosavadním oboru je opravdovou nulou. Nezaměstnanost je proto někdy i zotavením, přípravou na něco nového.

Když se k člověku dostane něco nového, například prostřednictvím této knihy, která je první na Zemi, v níž se Smrtí komunikuje člověk, může to v jeho vědomí začít zrát. Toto poznání se nemusí použít ihned. Čas zde nehraje žádnou roli. Ale jsou tu nové podněty k zamyšlení, a vznikají nové impulsy. To je relevantní.

A zde je opět souvislost s tvou předchozí otázkou — co bych změnil na Zemi...?

Zrušil bych rozptylování, aby lidé přemýšleli o sobě, o svém původu. Budou-li totiž přemýšlet přesně o tom, možná je znovu napadne, proč na této planetě jsou. Většina lidí to ani neví.

Když se na to díváme takto, není hrozné, že svět řídí lidé, kteří nemají ani ponětí o smyslu života? Není děsivé, že lidské zákony vytvářejí osoby, kterým jsou kosmické zákony zcela neznámé, že nemocné léčí lékaři, kteří neznají pravé příčiny nemocí?

Co si však počne čtenář tvé knihy? Smutek člověka, kterému zemřelo dítě, se nezmírní jenom proto, že si ji přečte. Zjistí-li však, že může posílit své mediální schopnosti a intuici, bude se moci zkontaktovat s duchem dítěte a zeptat se ho, jak se má, kde je, co si přeje a jaký je teď jeho úkol.

To jsou možnosti, které ti mohu jmenovat. Lidem, ochotným studovat, neposkytuješ jakési kompendium shromážděných znalostí. Měl by ses pokusit položit otázky, aby začali myslet sami. To je dláždění cesty pro lidské vědomí.

Proto se tato otázka nedá zodpovědět detailně. Odpověď závisí na genezi každé duše. Člověk dostal do rukou návod, aby se osamostatnil a převzal za sebe zodpovědnost. Aby zjistil, že když se vcítí, když je senzitivní, tak pocítí bolest a dostane odpověď na otázku, proč se v dané situaci ocitl.

Momentální stav Země je však jiný. Většina lidí se hýbat nechce, ale Země je v pohybu. Když lidé poznání odmítají, ono je samo vyhledá a vyprovokuje je.

My, síly světla, dobrovolně podáváme lidem ruku, abychom je vytáhli nahoru. Když se této ruky odmítnou chytit, automaticky na její místo nastoupí luciferská síla, a ta nám tuto práci odebere. Bude lidi trýznit do té doby, dokud se nerozhodnou pohlédnout do světla. A nebudou-li chtít pomoci ani poté, převezme je Lucifer. Je to svobodné rozhodnutí člověka nebo duše.

Mnozí se nechtějí učit. Ani kdyby s nimi Bůh mluvil přímo tváří v tvář, ani tehdy by ho nechtěli slyšet. V této souvislosti připomínám ještě jednu záplavu (*v Asii, pozn. autora*), lépe řečeno, byla to jen malá vlnka. Neboť v porovnání s tím, co čeká vaše pobřeží v příštích letech to byla nepatrná vlnka. Člověk sám sebe hodnotí příliš vysoko. Považuje se za korunu tvorstva. Létá do vesmíru a posílá digitální informace napříč zeměkoulí. Před vodou se však zachránit nedokázal. Vlastně ani nemusel, měl jen utíkat do vnitrozemí, jako to udělala zvířata. Zvířata, která jsou

podle člověka na nižším stupni než on, přežila, kromě těch, které lidé přivázali nebo zavřeli v domech, kde se nemohla řídit svými instinkty.

A tady budu působit celou svou silou. A budu jednat nemilosrdně, protože já moje pověření plním dokonale. Mně je lhostejné, vyzvednu-li jednu, milion, nebo miliardu duší. Vybírám i duše celých planet, když explodují nebo kolidují s jinými tělesy. A tak mě jedna miliarda lidí příliš nezajímá.

Uvědom si ještě jednou: pýcha předchází pád. Člověk zahyne, protože přestal poslouchat svůj vnitřní hlas - zvířata však ne. Proto ti dnes jako Anděl smrti říkám: nebudu mít soucit s člověkem a s dušemi, pro které přijdu. Neboť každá duše dostává znamení stejně, jako i každé jiné zvíře na Zemi. A kdo nechce vidět, ten pocítí.

Když jsi před několika lety cestoval do Ameriky, dostal jsi od svého anděla strážného znamení, abys neletěl. Zachoval ses podle toho a letěl jsi jiným letadlem. Zemětřesení postihlo jiné, ne tebe. Takto duchovní bytosti pracují s lidmi. Na osudu lidstva nenesu vinu já, „zlá“ Smrt, ale lidé sami, když ve svém nerozum a nezájmu nechtějí vidět duchovní. Proto jsou za svůj odchod zodpovědní sami.

Naše společná práce, milý Jane, má nastolit otázky. Otázky, které si lidé budou muset zodpovědět sami. Proto je tvá strategie, tázat se lidí, dobrá, neboť se tím u nich probudí zvědavost. Neboť jen tehdy, když je člověk zvědavý, chce také odpověď. A takto jsou odpovědi knihy a poznatky. Je jich mnoho, jsou rozmanité, a jsou to odpovědi, které lidi zajímají.

Dnes víme, že síla myšlenek je rozhodující. Měl by se tedy člověk naučit používat slova a myšlenky vědomě?

Existuje pojem „hygiena myšlenek“. Co si o tom myslíš? Mohl by to být způsob, jak začít vědoměji žít?

Ano i ne. Rozhoduje výběr. Říká se, že kdo má na výběr, má i problém. Lidé, začněte volit slova vědomě! To je při jednání první krok. Nejefektivnějším krokem však je — slova vypnout. To je nejjednodušší. Začni tím, že přestaneš vyslovovat slova, protože už v tobě nejsou. To znamená, začni být se sebou, pracuj se sebou. Ať je tvou hlavní zásadou vybírat a eliminovat ta slova, která již nechceš používat.

Začíná to s televizí, přenosným a domácím telefonem — to vše proudí éterem. Slova volíte tak pestře a jsou tak zbytečné, že to extrémně zatěžuje Zemi. Je to smetí, frekvenční odpad.

Proto jako první krok začněte volit slova vědomě. A dalším krokem bude, že je jednoduše nebudeš vyslovovat, aby nezůstala ani v mysli. Takto se dá v zájmu optimalizace smyslových souvislostí minimalizovat slovní zásoba. Zní to paradoxně, ale je to velmi jednoduché.

Člověk by se měl snažit méně mluvit. Téměř jsem chtěl říct, že by se měl pokusit nemluvit vůbec. Je to zajímavá věc. Přemýšlej. Copak neexistuje jisté náboženské vyznání, kde je během dne dovoleno udělat pouze jistý počet kroků? Abys prozkoumal, kam kráčíš a jaký smysl má tvá cesta. A tak by bylo vhodné popřemýšlet, spočítat slova, která v průběhu dne vyřkneš. A pak zjistíš, že mnohá z nich si nemusel vyslovit vůbec. Neměla smysl. Proto prozkoumej sám pro sebe, co vyslovuješ a kolik smyslu ve tvých slovech je. Musíš si to nebo ono myslet, nebo to dokonce vyslovit? Když si zvolíš tuto cestu, odpad se zredukuje. Je to jednoduché.

Ve firmách je tento koncept ještě důležitější, neboť se

tím optimalizuje smysluplnost pracovních postupů. Často se tím však zabývají jen ti, kteří to vymysleli kvůli svému vlastnímu prospěchu. Každý člověk by si však měl sám pro sebe ujasnit, že to, co vysloví, by opravdu mělo mít smysl.

Právě proto se na mnoha místech na světě v chrámech mlčí. Existuje i minuta ticha, jako vzpomínka. Tyto praktiky tam směřují, upadly však do zapomnění.

Vem si například meditaci. Během ní se mlčí ve prospěch smyslu.

Člověk by si měl uvědomit i to, že myšlenka proudí elektrolyticky. To znamená, že jednou myšlené je navždy svobodné. Jde o myšlenky, nenávist, vztek. Myšlená zlost je jako prožitá zlost. To, co se v hněvu vykřičí, jako by se provedlo. Je to zhruba totéž, neboť jednání v hněvu má možná milionkrát větší intenzitu, avšak myšlení miliardkrát větší. Myšlení v miliardkrát větším objemu se vyrovná činům, protože to mnohonásobně převyšuje konání. Proto je třeba volit slova uvážlivě a pak je ještě v mysli eliminovat tak, že se mnohá už ani nevysloví. Neznaменá to, že budeš používat méně slov, ale že na některá z nich už ani nepomyslíš. Nebudeš již myslet, když jsi plný zloby, když se hněváš. Nemysli si, že se to tím ztratí, že to zmizí. Hněváš-li se, mlč, aby se zachoval mír, dokud znovu nebudeš v klidu, neboť tak se zachová mír i nadále! Tuto techniku je možné se naučit. Bylo by to pracovní pole pro terapeutů.

A dále by sis měl uvědomit, že ve vyšších frekvencích je vztek a božská frekvence jako stín a světlo. Člověku je proto třeba vysvětlit, aby se cvičením přenesl do frekvence světla. Aby se jednoduše znovu dostal do stavu, ve kterém ze sebe vyžene slova hněvu, zlosti a nenávisti, protože je již neprožívá. Jde to tak, že je člověk ze sebe vypudí energeticky, jako

energii.

Jednoduše řečeno: když tě začnou ovládat myšlenky smutku, začni je ze sebe vypouštět, nech je, ať proudí ven. Je to technika, která se možná zdá být nová, ve své jednoduchosti je však velmi efektivní a lze se jí snadno naučit. Když se tě zmocní vztek, bez odporu jej ze sebe vytlač. Vytlač ze sebe nenávist, vztek, hněv, aby v tobě nezůstaly, a řeš tuto situaci klidně, jako kdyby si vytlačoval zubní pastu z tuby.

A tak nejde jen o to myslet pozitivně. To bych, mimochodem, označil za starou písničku. Nestačí jen hledět do zrcadla a považovat se za atraktivního. Teď jde o to, že když se v tobě probudí nedobré, udělej z něj dobro, nebo jej alespoň na dobro proměň. Už samotný pokus o to má váhu. A když je tvůj smutek velmi hluboký, pokus se ho přeměnit na radost, i kdyby to bylo třeba jen na minutu. Krok za krokem se bude prodlužovat doba, po kterou se ti to bude dařit a budeš stále radostnější. Pokaždé, když se dostaví smutek, nespokojenost a mrzutost, proměň je na radost a odvalu, zpočátku třeba i jen na minutu. Později, cvikem a tréninkem na pět, deset minut a tak dále, až nakonec zůstane v tobě radost natrvalo.

Zní to jako něco nového, zvláštního, ale je to efektivní. Je to srovnávání, tady se člověk může srovnávat s pra-stavem. Já z prastavu přicházím a znovu se do něj vracím. Je to jako světlo a stín; když přijde stín, je třeba se postavit do světla. Jde to zcela jednoduše.

Klíčem je vždy láska! Když se podíváme na mládež, která vše považuje za „cool“ nebo „haluz“, mohlo by se zdát,

že se vyvíjí zcela jiným směrem. Jak se ty díváš na tento trend?

Musím se smát, neboť oni se tak jenom tváří. Když řekneš slovo „cool“, studené, je to jen výkřik duše o pomoc, protože si neumí poradit se životem. A tehdy dochází k podobným hloupostem. Duše křičí a chce prožívat lásku. Ale okolí, společnost, televize, na ně tlačí a oni se nedokážou bránit. Vlastně si tyto síly, které zde působí, ani neuvědomují.

Problémem jsou i učitelé ve školách. Nedokážou jim to vysvětlit, protože ani oni nemají jasnou identitu, o duchovních zákonech ani nemluvě! Ani duše učitelů se často neřídí jejich životními plány a proto nejsou schopni rozumně vychovávat děti. Pro mnohé je problémem už jen získání kontroly nad dětmi... Co mám na to říct? Na Zemi jsou země, kde mají děti respekt a jsou hrdé, že mohou chodit do školy. Ve tvém kulturním okruhu se však všechno rozpadá. Učitelé a profesori nevědí, proč jsou na Zemi, jaký je smysl Stvoření, a dokonce odmítají božskou sílu. Co pak má být z dětí?

Podívej se zejména na rodiče! Od koho děti přebírají takové chování? Odkud pocházejí děti a mládež, která se takto chová? Kdo vytváří reklamu a módní trendy? Děti? Ne! Ty jsou nasměrovány tak, jak si o tom psal ve svých knihách. Neodsuzuj děti, ty za to mohou nejméně! Jsou to ti, kteří tvoří veřejné mínění. Ale nedělej si starosti! Jak často se již měnilo povědomí národa a ti, které předtím oslavovali, viseli náhle na stromech...

Z mé perspektivy ti mohu říci jen tolik, a ani to bych vlastně neměl... *smích...*: Zním životní plány všech lidí a vím, že se okolnosti mohou velice rychle změnit — a tak to

i bude.

Když ses loučil s tou starou dámou v nemocnici, řekl jsem ti, že ještě mnohé uvidíš umírat a že bude nejlepší, když si na to zvykneš hned teď...

To jsi byl ty?

A co sis myslel? Přirozeně, že jsem to byl já... ale žerty stranou, tehdy jsi mě ještě takto neznal. *(Poznámka autora: Před třemi lety jsem vezl babičku na návštěvu do nemocnice k její umírajícího přítelkyni. Upřímně řečeno, nejraději bych se byl této povinnosti vyhnul, ale jelikož nebylo nikoho, kdo by babičku odvezl, musel jsem to udělat já. Bylo to „uplakané“ odpoledne. Poté co jsme se rozloučili a šel jsem k autu, zatímco si babička odskočila, ptal jsem se sám sebe: „Proč jsem jen musel jít a loučit se s tou dobrou ženou?“ Okamžitě se dostavila jasná a zřetelná odpověď: „Nejlépe bude, když si na to zvykneš už nyní, ještě uvidíš umírat mnoho lidí...“)*

Dovol mi pokračovat. Člověk je zajímavý druh, dokáže měnit své jednání ze dne na den. Znáš to taky u sebe; jsi dobromyslný, ale když tě někdo oklame nebo podvede, může se z tebe stát ničitel. A tak se i národ dokáže vzbouřit, když zjistí, že ho uvedly v omyl. Více k tomu neřeknu.

Dívej se na děti z této perspektivy. Kdybys jim viděl do duší, rozplynul by ses soucitem, jaké jsou bez lásky ubohé. Všimni si také obézních dětí. Chybí jim láska, proto hodně jedí. I ty už jsi byl v situacích, kdy ti chyběla láska, nebo jsi ji nemohl nebo nechtěl od svého okolí přijmout, a proto jsi prováděl hlouposti. Ale vždy ses vzchopil, obrátil k dobrému, protože máš poznání. Zlobit se, to je v pořádku. Někdy to může vést ke změně, ale být neustále naštvaný není uži-

tečné, protože duše pak jen trpí a nakonec přestane zářit.

Co může dělat člověk ve špatné životní situaci, když je nezaměstnaný, obézní, bez přátel, zločinec nebo závislý na drogách, alkoholu, cigaretách nebo hrách...?

Začíná to sebeláskou! Jde o duševní chudobu, kterou si z různých důvodů vyprodukovala duše sama. Musí tuto chudobu přeměnit na duševní bohatství, musí vstoupit do lásky, důstojnosti a blaženosti, buď sama, za pomoci dobrých lidí kolem ní, nebo prostřednictvím těch, kterým říkáte léčitelé.

Jak lze podpořit sebelásku?

Z vlastního nitra. Je-li člověk šťastný, ukazuje to navenek barevným oblečením. Je upravený. Cítí-li se slabý a bez sil, zkrátka šedý, odráží se to také na zevnějšku, které zrcadlí vnitřek. Někteří lidé se pěkně oblékají a pěstují, čehož si jejich okolí také náležitě všimne. Nicméně, i když jim záleží na upraveném zevnějšku, vnitřně hnijí a jsou falešní. Začít je třeba s myšlenkami!

Tak, jak si to popsal předtím...

Myšlenky a pocity jsou pramenem všech činů. Pozoruj své myšlenky a pocity, všimni si, co ti říkají. Pozoruj konkrétní životní situaci, například v práci nebo v partnerství, a vciť se do ní. Konáš na základě pocitu, intuice, za níž často bývá tvůj anděl, který ti chce pomoci? Probádej to v sobě. Zkoumej, čeho chceš dosáhnout, a porovnej to s tím, co děláš. Proč děláš něco, co vůbec nechceš? Pracuj na tom,

vysvobod' a osamostatni se v myšlení a činech!

Dávej pozor na své myšlenky! Tlačí tě do kolen a říkají ti: „*Stejně to nezvládneš!?*“ Tehdy je to pravděpodobně temná bytost, která se živí z tvé energie. Chceš aby někdo nebo něco žilo z tvé energie a aby tak zůstalo méně pro tebe a tvou rodinu? Pracuj na tom. Všímej si svých myšlenek, a když se objeví nedobré myšlenky, které tě chtějí odvést od cíle, přidej k nim dobré, které vytlačí ty druhé. Jednoho dne temné bytosti odejdou, protože se jim nedostane potravy, tedy temných myšlenek, a budou si hledat jinou oběť.

Máš-li v sobě dobré myšlenky, budou z tvých úst vycházet i dobrá slova. To je logické. Jsi-li se svým životem nespokojen, sotva z tebe vyjde něco vlídného, zdvořilého a radostného... Pracuj proto s myšlenkami a vol slova vědomě a cíleně!

Dovol světlu v tvém nitru, věčné božské jiskře, kterou každý člověk, každá duše, v sobě nosí, aby zazářilo. Ať v tobě znovu vzplane velký oheň, rozdmýchej ho jako žhavé uhlíky.

Mnoho lidí však má strach. Škola a rodiče je nesprávně nasměrovali. Nad lidmi se rozprostírá temnota a odrostlý člověk proto setrvává v samozvolené a dogmatické temnotě lidí a společnosti, která jej obklopuje.

Vždy je tu ale možnost osvobodit se. Nikdo není sám. Každý má po svém boku alespoň jednoho anděla. Pros jej a dostaneš...

Setrvejme u tohoto tématu. Když porovnáváme dnešní mládež a dospělé se společností dvacátých, třicátých až padesátých let dvacátého století je nápadné, že tehdy byli lidé pěstovaní a upravení. Rozdíl oproti dnešku bije přímo do očí. Dnes je „trendy“ být ušmudlán a nevzhledný. To

má také něco společného se sebeláskou. Nebo jinak řečeno, vulgární zevnějšek poukazuje na to, jak se člověku daří uvnitř...

Když se o své tělo staráš, používáš vodu, masti, oleje, upravuješ si vlasy, nosíš hezké šaty a prezentuješ tak svůj pěstovaný zevnějšek, znamená to, že sám sobě prokazuješ důstojnost.

A pak jsou tu jiní, neupravení, neumývají se pravidelně a vymlouvají se na nedostatek peněz, aby si koupili něco nového... To však není pravda. Cesta se vždy najde. Není třeba nosit šaty ze zlata...

Všiml sis, že neupravení lidé skoro vždy kouří? Na cigarety peníze mají ale na čisté šaty ne... Nekultivovaný zevnějšek poukazuje jednoznačně na to, že člověk si neváží sám sebe. Nemá se rád. Ale podívejme se... takový neupravený člověk se zamiluje a najednou o sebe začne pečovat. To svědčí o tom, že dříve se rád neměl a nepovažoval se za hodného krásy. Nyní máme na Zemi dobu, kdy se neupravené a vulgární demonstruje navenek. A k tomu přistupuje ještě hudba, která člověku nepřináší veselou mysl, ale dělá ho monotónním, agresivním nebo dokonce pomateným. Vytahuje z něj poslední síly — nedobrá hudba. Vše se odehrává ve spěchu a zmatku. Každý utíká, ale nikdy nikam nedojde. Je to hrozný a bezduchý stav.

To, co se v posledních letech děje, je rozpad kultur a uprostřed toho se nacházíte. Ale věř mi: tento rozpad se znovu zastaví a lidé si to opět uvědomí, i když s jistou samolibostí. A znovu a znovu vidím pozitivní začátky.

...tak přece...

...smích... a vrátí se to. Vezměme si například vrcholné římské umění, kulturu lázní ...Řeků, Arabů či Feničanů. Byly to ryzí kultury v tom, jak se prezentovaly navenek i dovnitř. Ale samozřejmě už i tehdy existovaly národy, které ustrnuly ve špíně a byly zcela primitivní. Tady je opět polarita, neboť každý na Zemi má příležitost dostat se ze špíny ven.

V posledních letech jsme měli v našem kulturním okruhu trend černé barvy. Naštěstí to zase trochu ustoupilo. Dva národy Země se však odívají převážně do černého. Co nám to má říct?

Černá je maskou. Maskují se černými šaty nebo náboženskými rouchy i proto, aby dosáhli určité neviditelnosti. Byli by nejraději, kdyby je nebylo vidět vůbec a proto se skrývají v černých šatech nebo za nimi.

Taky proto, aby nemuseli projevovat city...

To vše je pryč...Zvolí si černou a nemusí se postavit tváří v tvář výzvě barev. Barva vyžaduje. Černá nežádá, ale zakrývá.

Podívej se, slunce, které dnes svítí, tě žádá, abys vyšel ven z domu a užíval si přírody. Říká ti: „Podívej se!“ A duše plešá. Mnozí však nesnášejí záření, nesnesou krásu.

Lidé, kteří stále chodí v černém, ale také v odstínech šedé, se schovávají.

Je to opravdová hra na schovávanou...

Pochopitelně, hezký černý kostým je na slavnostní pří-

ležitost vhodný. Je atributem elegance. Je však rozdíl mezi událostí, která má původ ve společenských či náboženských tradicích, kde se černé oblečení vyžaduje, a neustálým nošením černé a schovávání se za ni.

A zde je opět zajímavá oblast mé působnosti — pohřby. Ve vašem kulturním okruhu se nosí na pohřeb černý oděv. V jiných je to bílý a lidé přitom v dobré náladě oslavují. Ano, smějí se smrti, což mi je také sympatičtější... protože vědí, že duši je nyní lépe. Nenaříkají, ale smějí se a tančí. Černá se proto nemusí vždy spojovat se smrtí, smrt může být i bílá.

Surovost naší společnosti, sexualita bez lásky, neupravenost, agresivní hudba, to vše vyvolává dojem, že temná strana Stvoření to podporuje.

To je pravda, negativní je v přelomových dobách vždy silnější. to se však zase vyřeší — po delší době. Při přelomu dochází ke změně. Změna vzniká na základě tření dvou sil s opačnými póly. Toto tření je nutné. Až se proces změny na Zemi ukončí, stáhnou se zpět i temné síly, neboť účel, v tomto případě vzestup Země, bude dokončen.

Jak je to s drogami?

Jsou tak staré jako svět. U nás, v duchovní dimenzi, nic takového není.

Drogy se konzumovaly odjakživa. Už v dávných dobách lidé zjistili, většinou vyzkoušením, které rostliny a plody, houby a kořeny, působí jako stimulanty. Už tehdy se vy-

vinulo to, čemu dnes říkáte šamanismus. Lidé se pomocí těchto rostlin pokoušeli nahlédnout do duchovních rovin, aby se dozvěděli budoucnost a minulost.

Používání těchto látek je však problematické. Pohled do duchovního světa se sice otevře, srovnej si to se závěsem, který se postupně zprůhlední – ale uživatelé drog vidí většinou jen bytosti a regiony nízkých duchovních úrovní. Jsou to místa, kde se zdržují duše a duchovní bytosti, které nemají zájem stoupat a nemají dobré úmysly. Kontaktují se převážně s lidmi experimentujícími s drogami. Často se jim zjevují zemřelé, kteří přilnuli k materii a nechtějí vystoupit výš. Mají radost z toho, že nějaký nevědomec nebo blázen sedí nad dřevěnou deskou či kyvadlem, případně navazuje kontakt pomocí zmíněných stimulantů, a vyprávějí mu kdejaké hlouposti. Zpočátku říkají to, co chce člověk slyšet, a to jen proto, že tyto ztracené duše nemají nikoho, s kým by rozmlouvaly, a takto se jim dostane pozornosti. Protože bytosti které šaman pomocí omamných látek přitáhne, jsou většinou nízké a uvízlé duše, časem ho pomatou. Dá se to pozorovat u všech lidí užívajících drogy. Jejich duch je pomatený.

Šaman pracující bez těchto látek proniká do vyšších duchovních sfér.

Na chování uživatele drog můžeš také sledovat, že sklouzává do stále hlubších temnot. Vytrácí se z něj smích, je stále tišší, uzavřenější, stále méně vychází na slunce, ztrácí kreativitu a méně komunikuje.

Ty, Jane, vidíš na sobě i na médiích, s nimiž pracuješ, že jste vždy veselí a v dobré náladě, i tehdy, když média se mnou navážou kontakt a dovolí mi přes ně hovořit. Proč je

tomu tak? Neboť my, vyšší duchovní a světelné bytosti, jsme veselí a máme v sobě radost a lásku. Přenášíme ji na toho, kdo se s námi kontaktuje. Na humoru, na tom, jak médium září, na jeho vyzařování, poznáš i ducha, který přes něj působí. A teď si to porovnej s někým, kdo se oddává temnu...

Co dělat, když někdo trpí stálým nedostatkem peněz? Když mu člověk půjčí, peníze zmizí, protože s nimi neumí zacházet. Nechce nic změnit, nechce se hýbat. Tito lidé ze svých neúspěchů obviňují vládu nebo jiné lidi a nechtějí si přiznat, že jsou prostě líní či nepohybliví. Jak se ty díváš na situaci finanční tísně?

Finanční tíseň je pro člověka, který se do této situace dostal, v první řadě zkouškou — jak s ní naloží. Mohou jím lomcovat sebedestruktivní choutky, nebo si může říct: „Vydám se novými cestami.“ Často je to ovšem tak, že se sice vydá novými, ale nedobrymi směry. Začne brát jiným a stane se z něj zločinec. Nebo rezignuje a začne žebrot, přestože je inteligentní a silný a mohl by pracovat. Tak zase škodí státu.

Ale existuje i jiná varianta. Je možné, že tato osoba, v závislosti na jejím životním plánu, nikdy nebude mít hodně peněz, protože si to duše tak zvolila. Rozhodla se tak proto, že v minulém životě vzala peníze jiným a chce pocítit, jaké to je, když je člověk sám poškozený. Je to však jen jedna z možností...

Každopádně v případě, že si zvolíš chudobu, je to zkouška, jak se k tomu postavíš. Jde o to, aby ses nevydal špatnou cestou. Ten, kdo má hodně, je zkoušený ještě více, zda s penězi dokáže správně zacházet. Dělí se s ostatními, nebo peníze jenom hromadí? Pomáhá jiným, nebo raději hýří?

Peníze jsou vždy výzvou - tehdy, když jich máš málo, nebo když žiješ v blahobytu. Obě situace tě vždy znovu a znovu staví před rozhodnutí. Umíš zacházet s tímto stavem, nebo jsi sklouzl na temnou stranu, do kriminality? Získá-li někdo podvodem hodně peněz, nepřinesou mu štěstí, protože posloužily stínu Stvoření. Sedl tak na lep zkoušejícímu andělu a zkoušku nezvládl. V novém životě ji pak může zopakovat.

Každý člověk by měl svou situaci zvážit a hledat řešení. Možná se přestěhuje na jiné místo, nebo opustí staré struktury myšlení a konání. Možná se musí naučit nové dovednosti, vybrat si jiné povolání. Když takto vykročí, většinou začnou peníze opět proudit. Jak to říká jisté přísloví na Zemi: „*Bez práce nejsou koláče!*“

Znám lidi a znovu konstatuji, že mnozí vůbec nebo jen minimálně využívají svůj potenciál. Doufají, že problémy, které si způsobili, za ně vyřeší někdo jiný. To je však omyl. Každý si musí své problémy vyřešit sám. To nepřichází z božství, ani od anděla strážného, ale od člověka samého. Proto problémy může vyřešit jenom on sám.

Ještě jednou k síle myšlenek...

Nuže, u nás, v duchovním světě, můžeš všechny myšlenky, které jsi v životě myslel, i vidět. Můžeš je dokonce slyšet a pocítit a máš možnost jednotlivé situace znovu prožít. A vidíš, jak ti myšlenky vzešly z mysli a z myšlenek činy, které tě posunuly dopředu nebo hodily zpátky. Vidíš tam sám sebe jako původce, tvůrce svých vlastních životních

okolností. Pak už nemůžeš svalovat vinu na něco jiného. Nikdo tě nenutil, aby ses oženil s osobou, s níž jsi byl později nešťastný. Nikdo tě nenutil, abys s ní zůstal, přestože jste si už neměli co říct. Vidiš, že za svůj osud, za své životní okolnosti, odpovídáš sám. V duchovním světě to vidiš a myslíš si: „*Proč jsem to tehdy nezměnil?*“ Ale je už pozdě.

Proto je myšlení tak důležité, ale lidé jsou od něj velmi úspěšně odváděni. Měli by přemýšlet o svém životě a svou životní situaci by měli uvážlivě přezkoumávat, aby se v budoucnu dokázali rozhodovat. Takto mohou změnit osud, první je však vždy myšlenka.

V myšlence je obsažen největší potenciál odpovědnosti. Jedna myšlenka, jen jediná, tě může udělat bohatým a šťastným, nebo nemocným ubožákem.

Jsou lidé, kteří věří, že jednoho dne dostanou rakovinu, protože nádorové onemocnění měl i někdo z rodiny. Pevně se drží myšlenky, že jednou také onemocní. A to, co si přáli, dostanou. Kdo vyše radostnou myšlenku, tomu se jednoho dne dostane šťastných plodů — štěstí a úspěch. Člověk, který vyše negativní nebo temnou myšlenku, sklídí jednoho dne tomu odpovídající negativní úrodu. On sám fungoval jako spouštěč, sám byl tvůrcem plodu.

Dobré je, že ten, kdo si své temné myšlenky uvědomí, může je změnit. Když je změní, změní se i vzhled plodu, který dostane, až tento dozraje.

To je přece grandiózní zařízení božství! Každý člověk má v každém okamžiku možnost změnit svůj život, každým dnem. A tak může každý, dnes, v tomto okamžiku, učinit

rozhodnutí, které změní celý jeho další život. Je to tedy i síla myšlenek, jež si vložil do slov, slova jsi napsal a pak se jich chopí jiní a provedou je. Vidiš, jak se zde utkává vzor?

Lidé během života často zapomínají, co kdysi zaseli. A pak jsou překvapeni z podivnými plodů, které po letech sklídí.

Základem jsou vždy myšlenky, myšlenkové vzory a způsob myšlení. Proto je třeba myslet vědomě...

Dostali jsme se s otázkami na konec. Ze srdce ti děkuji, že jsi nám byl k dispozici, že jsem se tě mohl ptát, a že jsi nám dovolil nahlédnout do oblasti tvého působení a skutečností jemnohmotného světa. Mohl bys dát čtenářům a mně něco na cestu, jak se říká, jako závěrečné slovo?

Přeji úspěch tvé knize! Věz však, že úspěch knihy nepatří tobě jako osobě. Patří informaci, multiplikaci. V kosmické říši si velmi přejí, aby se kniha šířila. Bude se i půjčovat a dávat dále.

Důležité je však, aby se stala vlastnictvím. Ne ve smyslu chamtivosti po penězích... *smích*... Vlastnictví znamená, že má sloužit lidem. Při jejich práci na sobě, při práci na vědomí. Má to být pracovní kniha. Člověk, a tedy i ty, do ní může vždy znovu nahlédnout, aby našel podněty.

Proto ať je závěrem, že nejde o závěr — všechno se teprve začíná!

Možná, že život dostal jiný smysl, než jaký měl předtím.

A proto říkám: ty, čtenáři, buď zvědavý, začni sám zkoumat a vyzkoušej život. Staň se opět dítětem a znova začni objevovat svět — náboženství, národy Země, vesmír, du-

chovní dimenze a stvořitelskou sílu nás všech.

- Dokonce i já, nesmrtelná bytost, se stále něčemu novému učím. A to můžeš i ty.

Toto je počátek něčeho nového!

Mějte se dobře, přátelé!

Co dodat na závěr?

Moje knihy mám ve zvyku zakončovat souhrnem nejdůležitějších faktů. K tomu, co jste si právě přečetli, přiznám se, nemám co dodat. Snad by se dalo říci, že zde máme co do činění se zajímavou bytostí, která nám toho hodně vysvětlila o smyslu života, o našem bytí a o jejím působení. Potvrdili jsme si existenci jemnohmotného světa, kosmických zákonů, andělů, démonů a reinkarnace. Dozvěděli jsme se podrobnosti o zvyšování frekvence, o procesu, kterému je vystavena naše planeta spolu s námi, a jaké to má důsledky. Dovolte mi, abych vám ještě něco řekl o vzniku této knihy.

Někteří čtenáři si možná nyní pomyslí, že je úplně jiná než publikace, které jsem dosud vydával.

Náměty předchozích knih nebyly v zásadě odlišné, ale při jejich psaní jsem čerpal ze zkušeností a informací jiných lidí. Do jisté míry jsem pochopitelně i v nich zpracovával osobní zážitky, ale většinou to byla globální a náboženská témata.

Tentokrát píšu o tom, co jsem sám prožil, o impulsu, který přerostl do projektu a nakonec vyustil do této knihy. Je to můj individuální příběh. A to mění pro mě všechno.

Nějaký kritik by nyní mohl namítnout: *„Ten Helsing si vymýšlí, taková bytost vůbec neexistuje. A pokud ano, tak je to zřejmě nějaký démon, který ho klame, a spolu s ním i čtenáře. Jsou to všechno hlouposti, Bůh a andělé nejsou, a už vůbec ne jakýsi černý muž či kostlivec... „*

Fajn. S tím mohu žít. Kdyby se jednalo o jiné mé knihy,

možná bychom mohli o tom či onom tvrzení nebo citátu a jeho výkladu diskutovat. Zde však diskutovat není o čem — alespoň pro mne ne. Víím, co jsem prožil, víím, co jsem viděl, a víím, že toto setkání změnilo můj život. A v konečném důsledku je důležité jen to. Jistě je vám známý výrok: „Člověka poznáte stejně jako strom podle jeho plodů...!“ A moje plody jsou pěkné. Už matka mi říkávala, že jsem pěkné kvítčko!

Snad by se dalo uvažovat o tom, že jsme se v rozhovoru málo věnovali emocionálním aspektům a zejména lásce. Pokud je to tak, zavinil jsem to já, neboť jsem kladl otázky jako racionálně myslící muž. Žena by se možná ptala jinak...

Jedno však mohu říci s jistotou: byl to dosud jeden z mých nejnapínavějších projektů. Procestoval jsem již velkou část naší planety, poznal nespočetné množství zajímavých lidí a hodně jsem toho zažil. S černým mužem to však srovnávat nelze. Proč? Neboť pozoruji, jak se od mé nehody a setkání s ním můj život změnil.

To, co nyní držíte ve formě knihy v rukou, není jen rozhovor, channeling s nějakou duchovní bytostí. Ne. Změnil se můj život, změnil jsem se já. Ještě nikdy jsem se neměl tak dobře jako nyní. A to je pro mě nejsilnějším zážitkem.

Plánoval jsem původně rozhovor, ukázalo se však, že jde o naplnění starého slibu a o práci na sobě. Zpočátku jsem si myslel: „Budeš klást otázky a dostaneš zajímavé odpovědi.“ Že si však „vydělám“ povinnosti, to jsem nečekal.

Zkrátka, náš černý přítel vyžaduje, abych na sobě pracoval — abych byl klidnější, uvolněnější a mírumilovnější a

za to získávám nové poznatky a vědomosti. To znamená, že úmysl s napsáním této knihy vyústil do nového životního úseku spojeného s nemalými životními změnami a novou orientací. A tak je to dobře.

V noci ale i přes den mi zprostředkovává vjemy ve formě obrazových představ, někdy vět a také nových nápadů. A občas jsou to i domácí úkoly. Většinou se jedná o úkoly týkající se emocí a mých postojů ke každodenním problémům — rodinným nebo pracovním. Jde o praktické využití duchovního poznání.

Vykročil jsem do nových oblastí, ale na druhé straně je to pro mne i starý a známý svět.

Povzbuzen tím, co jsem zažil, opětovně jsem se odhodlal investovat do svého života, do mého osobního vývoje, a k tomuto dobrodružství zvu i vás. Odvažte se myslet novým způsobem, prozkoumat neobvyklé názory a experimentovat se životem.

Řeknu vám: život je napínavý, fascinující a vždy, když si člověk myslí, že ho už nic nemůže překvapit, objeví se něco nového.

Děkuji vám ze srdce, že jste se mnou podnikli tento výlet do světa smrti a doufám, že jste při tom něco ztratili — strach z ní.

Dnes ještě nevím, jestli moje kniha rozhovorů s černým mužem bude mít pokračování, protože už plánuji uskutečnění jiných napínavých projektů...

Život je totiž bohatý na dobrodružství a já se už teď těším,

že vám zprostředkují nové poznatky. Když se jedna kapitola uzavírá, nikdy nevím, co bude následovat jako další. A tak ani teď netuším, při jakém tématu se příště setkáme. Mohu vás však ujistit, že to bude opět něco neobyčejného...

Srdečně vás zdravím

váš

A handwritten signature in cursive script, appearing to be 'J. A.', written in dark ink on a light-colored background.

Bibliografie

1. *Krumbacher Bote*, 30.10.1999
2. *Bratři Grimmové: Kmotrička smrt*
3. *Max Stebich: Das große Wiener Sagenbuch; Verlag Jugend und Volk, Wien 1960*
4. *www.sagengestalten.de*
5. *Robert Crottet; Verzauberte Wälder, Wegner Verlag Hamburg 1955;*
6. *Evelyn Lang: Memento Mori – von Bruderschaften, Totentänzen und anderen Vergegenwärtigungen des Todes;*
7. *Johann Wolfgang Goethe: Selige Sehnsucht; Westöstlicher Divan, překlad O. Fischer, Blažená touha, Západovýchodní diván;*

Obrázky:

1. *neznámy autor*
2. *Stebich, Max: Das große Wiener Sagenbuch; Verlag Jugend und Volk, Wien 1960*
3. *Gustave Doré: Charón*
4. *Euphronios: Metropolitan Museum New York*
5. *Altötting, Schatzkammer: Reliéf Mistra D.K.*
6. *neznámy autor*
7. *Hans Holbein ml.: Král*
8. *Hans Holbein ml.: Bohatý muž*
9. *Hans Bender: Kostel u hřbitova ve Pfronten*
10. *Gustave Doré: Zjevení*

Připravujeme:

Dvojkniha:

Wolfgang Kremling & Dorothea J. May:

Lucifer v přímém přenosu

V Bibli vysloví ďábel legendární větu: „*Mé jméno je Legie, neboť je nás mnoho.*“ „*Ďábel*“, se kterým se setkáváme na stránkách této knihy, je ale z jiného těsta. Argumentuje na nejvyšší intelektuální úrovni a vysvětluje svou roli v dějinách světa. Působí jako jeden z pólů duálního systému, vytváří a udržuje tak napětí, v jehož rámci se pohybujeme.

Zajišťuje nás tím v pozemské osnově, abychom odsud „nevypadli“, mohli tak procházet zkušenostmi a předávat je do světelných sfér.

To je docela odlišná interpretace božského antipódu, než jakou nám zprostředkovala výchova a obecná mínění. „*Jsem část síly, která zlo chce a dobro činí,*“ říká Mefistofeles ve Faustovi. Stín světa a stín v nás má mnoho jmen a mnoho tváří. Ve své prapodstatě je však Luciferem, Světlonošem, nití Ariadny, základový kámen našeho vnitřního chrámu — svítí nám na cestě zpět ke hvězdám, k božskému prameni.

V čertovsky otevřeném rozhovoru prostřednictvím média Wolfganga Kremlinga mluví Lucifer o převratných změnách aktuální doby, o svém poslání v minulosti a dnes a... o své nejhlubší touze, kterou je... Nechte se překvapit!

Wolfgang Kremling:

Božská světelná struktura prakticky

Všechno co člověk prožívá, zkušenosti a poznání prochází kanálem, božskou světelnou strukturou do pra-původu, do Absolutna. Každá buňka lidského těla je s touto sítí spojena a jsou v ní informace této struktury.

Když do této soustavy pronikneme a navážeme s ní vědomý kontakt, otevře se našemu poznání univerzální databanka. Za „normálních okolností“ do ní nahlížíme až v okamžicích fyzické smrti, když si prohlížíme uplynulý život a vidíme i do minulých existencí.

Do božské světelné struktury však můžeme vstupovat už za života na Zemi.

Tato knížka je návodem pro navázání spojení s naším duchovním Bytím .

Co tím získáme?

Důležitá poznání pro současnou existenci, proč jsme zde na Zemi, jaký to má smysl? Můžeme si s s odstupem prohlédnout dosavadní život a rozpoznat, korigovat nebo změnit konání, myšlení nebo cítění tam, kde jsme zkouškami Lucifera neprošli.

Christoph Fasching channeluje

Archaděle Gabriele:

Společnost 2015

Co víte, co tušíte, co si myslíte o nadcházejícím Zlatém věku a co si od něho slibujete? A co všechno o něm nevíte?

Rakouský autor Christoph Fasching channeluje v této knize Archanděla Gabriela, anděla zvěstování. Ten mluví velice jasně a podrobně o tom, jak bude lidská společnost vypadat po „velkém třesku“, který podle něho neobejde ani jedinou oblast našeho života.

„Drahé božské bytosti,

jste na cestě do nové, zlaté budoucnosti. Máte velké štěstí, že jste se narodili v těchto dobách a že můžete zažít obrovské změny. Blíží se úžasná epocha, i když si s tím spojený přerod dovedeme dnes jen těžko představit. V době, ke které směřujete, se vám otevře zcela nová perspektiva existence, ve které budete mít vyhlídky a možnosti osobního vývoje, o jakých jste doposud jen snili! Čeká na vás tolik změn, že kdybychom je chtěli odhalit všechny, zaplnilo by to mnoho knih.

Otevřete se všemu novému a naplní vás to radostí. Pomozte, aby se všichni dozvěděli a pochopili, co se právě odehrává, aby vzhledem k nadcházejícím událostem procitli i oni.

Váš Archanděl Gabriel“

Dr. Richard Bartlett

Matrix Energetics - Umění transformace

V roce 1997 se dr. Richardu Bartlettovi podařil epochální objev: Koncentroval se na jistou myšlenku, dotkl se dvou senzibilních, s problémem pacienta souvisejících bodů na jeho těle nebo v auře a vyvolal u něj spontánní a působivé změny.

Svou metodu nazval Matrix energetics. Když ji použil, záhy překvapivě zmizelo vadné držení těla, uvolnila se emoční blokáce a pacienti se cítili odlehčení a plní energie.

Dr. Bartlett zde učí, jak jednoduše funguje tento jemný a zdánlivě tajemný postup umožňující trvalé změny.

Matrix energetics nebo-li Metoda dvou prstů je vhodná pro terapeuty i lajiky. Může se ji lehce naučit a použít pro svůj osobní vývoj každý, kdo se otevře intuitivnímu přístupu.

Flavio M. Cabobianco

Přicházím ze Slunce

„Když jsem řekl, že přicházím ze Slunce, byl jsem ještě malý a neuměl jsem tak dobře používat slova. Nejde o fyzické Slunce ale duchovní. Než jsem přišel na Zemi, přebýval jsem v tomto prameni světla. Nepřicházím ze Slunce sám. Všechny děti, které se nyní rodí, jsou odtud a také všichni dospělí, kteří se mění a kteří obnovili své propojení se světlem.

Nové děti zůstávají spojené se svým původem. Miminka pláčou, neboť je velmi těžké být na této planetě. Pokoušejí se telepaticky dorozumět, ale většinou to nejde, všechno je tu takové nepropustné... Bojí se, protože jsou uzavřeny v tělesné schránce. Touží po esenciální jednotě, z níž přicházejí, a proto se upínají na své opatrovníky. Úkol nejvyšší bytosti přenášejí na rodiče. Když však rodiče věří jen hmotě, strhávají dítě stále více do tělesnosti. Když ho učí mluvit, omezují jeho myšlení. A dospíváním ztrácejí děti spojitost se svým původem. Pokud chceme pomoci dětem, musíme pomoci rodičům.“

Flavio, 8 let

Flavio z Argentíny začal již jako dvouletý vyprávět svým rodičům o sobě, svém původu a o minulých životech. O tom, co jsou duše, odkud přicházejí a kam jdou, co je Univerzum a Bůh, jak funguje svět. Jednoduše, slovy dítěte a s nevídanou filozofickou hloubkou. Texty v knížce jsou ilustrovány Flaviiovými malbami a kresbami.

Informace a podrobnosti na adrese:

www.anch-books.eu

Každý z nás se s ní alespoň dvakrát v životě setká. Toltékové říkají, že kráčí stále s námi za levým ramenem a je našim nejmocnějším průvodcem. Německý autor Jan van Helsing přežil dvě autonehody, které ho přivedly do její bezprostřední blízkosti.

Fascinovaný jejím zjevem a především pro-
dchnut nesmírnou zvědavostí se během následujících dvou let pokoušel navázat s ní kontakt. V prosinci 2004 se mu to podařilo... V jedinečném interview položil bytosti, kterou my nazýváme Smrt, 222 otázek: Kdo jsi? Kam odnášíš duše? Co cítíš, když vyzvedáš duši vraha? Jak vypadá druhý svět? Jsi nesmrtelný? Viděl jsi Boha? Existuje peklo? Kdo vládne světu? Komu slouží Illumināti? Kdy přijde Antikrist? Co víš o Ježíši? Co je smyslem života? Je smrt nevyhnutelná? Jaká budoucnost čeká lidstvo? Jaký smysl má nemoc? Jak být zdravý a šťastný? ...

Odpovědi bytosti, která od počátku stvoření nepřebývala ve fyzickém těle a sama si říká Anděl proměny, přesahují naše „pozemské“ vnímání světa. Otevírají čtenáři intergalaktické, univerzální pohledy nezatížené dualitou a představami dobra a zla.

ISBN 978-3-9814301-0-3



9 783981 430103